

பதிப்பக வெளியீடு-3.

இளம்பூரணர் . எழுத்துரை

(விளக்கமும் குறிப்பும்)

ஆசிரியர் :

ஆ. சிவலிங்கனார்,

தலைவர்,

மீனம் சிவஞான பாலய சுவாமிகள் தமிழ்க்கல்லூரி,

ம ம ல ம்.

விசை ரூபாய் 3.

Kmm0904

D

வெளியீடு :

மாணிக்கம் பதிப்பகம்

43, முருகப்ப முதலி தெரு,

புரசைப்பாக்கம்,

1967

சென்னை-7.

இளம்பூரணர் எழுத்துரை

(விளக்கமும் குறிப்பும்)

17 66

ஆசிரியர் :

ஆ. சிவலிங்கனார்,

தலைவர்,

புனித சிவஞான பாலய சுவாமிகள் தமிழ்க்கல்லூரி,
மயிலம்.

kmm0904

வெளியீடு :

மாணிக்கம் பதிப்பகம்

43, முருகப்ப முதலி தெரு,

புரசைப்பாக்கம்,

1967

சென்னை-7.

Koviloor Digital Library
MANICKAM PADIPPAGAM

Purasawalkam, : : Madras-7.

Ed.—1. Jan. 1967.

ILAMPURANAR EZHUTHURAI
VILAKKAMUM KURIPPUM.

[All Rights Reserved.]

“இருந்தமிழே யுன்ன லிருந்தே னிமையோர்
விருந்தமிழ்த் மென்றாலும் வேண்டேன்”—

தமிழ் ஒரு சிறந்த மொழி. அதன் சிறப்புக்குக் கூறப்படும் காரணங்கள் பல. அவற்றுள் இலக்கண வரம்புடைமையும் ஒன்று. அதனால் தான் தமிழ் அன்றும் இன்றும் ஒன்றாகவே பேச்சு வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. எளிமையை விரும்பும் இக்காலத்திலும் செய்யுள் வழக்கில் அன்றைய வழக்கும் இருந்து வருகின்றது.

தலைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம் இலக்கண நூலாக இருக்க இடைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் தொல்காப்பியம் இலக்கண நூலாக இருந்து வந்தது. அகத்தியத்தின் வழி நூல் தொல்காப்பியம். இடைச்சங்கத்தின் காலம் இற்றைக்கு முவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென்பர். அன்றிருந்து இன்று வரையிலும் தமிழர்க்குத் தொல்காப்பியமே இலக்கண நூலாகத்திகழ்ந்து வருகின்றது என்றால் அதன் பெருமை என்னே !

தொல்காப்பியத்தை யொட்டிப் பிற்காலத்தில் பவணந்தி யார் நன்னூல் செய்தார். அது சிறந்த வழக்குடையதாயிற்று. அது தன் முதல் நூலுக்கு மாறுபடாதது. ஆதலின் அதன் வழக்கும் தொல்காப்பிய வழக்கே. அதனால்தான் அவ்விரு நூல்களும் ஒத்து தமிழர்க்கு இலக்கண நூல்களாக அமைந்தன.

அத்தகு சிறப்புவாய்ந்த தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதினோர் பலர். அவருள் இளம்பூரணர் என்பவரே காலத்தால் முற்பட்டவர். அவர் உரையே பின் வந்த சேனாவரையர் நச்சினர்க்கினியர் முதலியோர்க்குத் துணைபுரிந்தது. இன்று தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் உள்ள உரை இளம் பூரணருடையதே. அவர் உரை சுருக்கமானது; எனினும் தெளிவானது. என்றாலும் ஆங்காங்குவரும் சொற்றொடர்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் தேவைப்படுகின்றது. நூல் முழுமைக்கும் பொருள் விளக்கம் வெளிவருவது நல்லது.

இன்று மயிலம் ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலய சுவாமிகள் தமிழ்க் கல்லூரித் தலைவாரகப் பணிபுரியும் போரசிரியர், ஆ. சிவலிங்க

னர் அவர்கள், தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார இளம்பூரணர் உரைக்குத் தேவையான விளக்கங்கள் எழுதியுள்ளார்கள். அவை கட்டுரைகளாகவும் குறிப்புரைகளாகவும் அமைந்துள்ளன. பாடம் பிறிற்றும் ஆசிரியர்க்கும் பெரிதும் பயன்படுவன. திரிந்ததன் திரிபின் வகைகளுக்கு எழுதப்பட்ட விளக்கம் இதுவரையிலும் யாவாரலும் எழுதப்பெருதது. அளபெடைபற்றிய கட்டுரையும், கருவி செய்கை பற்றிய கட்டுரையும் யாவர்க்கும் மகிழ்ச்சியூட்டுவன. 'நுந்தை' என்ற சொல்லில் உள்ள மொழி முதற் குற்றியலுகரத்தின் அழகு 'நுந்தை' என்ற கட்டுரையிற் காணலாம். 'உடம் படுமெய்' என்ற கட்டுரை கொண்டு வடசொற்களோ என்று ஐயுறும் சொற்களும் தமிழ்ச் சொற்களே எனத்துணியலாம். தீபம் என்பது வடசொல்போல் காணப்படுவது. அது, தீ, என்ற தமிழ்ச் சொல் அடியாகத் தோன்றியது என்பதையும் 'அம்' சாரியை சேர்ந்து தீவம் என வந்தது என்பதையும் பின் அதுவே தீபம் ஆயிற்று என்பதையும் அறியலாம். (நன்னூல் விதி இதற்குமாறுபடும்.)

இப்படியாகப் பலவகையிலும் சிறப்பாக இளம்பூரணர் எழுத்துரைக்கு விளக்கம் எழுதியுள்ளவர், படித்த இடமும் படிப்பிக்கும் இடமும் பண்புறுஞானியரிடமாக வாய்க்கப் பெற்றவாரதலின் அவர்கள் திருவருட்டுணையால் இளம்பூரணரின் சொல்லுரை பொருளுரைகளுக்கும் விளக்கம் எழுதி வெளியிடுவது நல்லது. தமிழுலகம் எழுத்துரை விளக்கத்தைப் பயன்படுத்தும் முறையில் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தருவதாக.

சைவர்கள் வணக்கத்துக்குரிய காஞ்சி தொண்டைமண்டல ஆதீன குரு மகா சந்நிதானம் சீலபுரீ ஞானப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் (பழநிலையில் சித்தாந்த ரத்நாகரம், மதுரகவி, முதுபெரும்புலவர், முத்து. சு. மாணிக்கவாசக முதலியார் அவர்கள், தருமபுர ஆதீன பல்கலைக் கல்லூரி முதல்வர்.) அணிந்துரை நல்கி எங்களை வாழ்த்தியருளினார்கள். அவர்கள் திருவடிகட்கு எங்கள் பணிவார்ந்த வணக்கமும் நன்றியும் உரியனவாகும்.

மாணிக்கம் பதிப்பகத்தார்.

உ

வேலுமயிலுந் துணை

முன் னுரை

மயிலம், ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலயசுவாமிகள் தமிழ்க் கல்லூரி மாணவர்க்குச் சில ஆண்டுகளாகத் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் இளம்பூரணர் உரை பாடம் நடத்தும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவ்வப்போது ஏற்பட்ட இடர்ப்பாடுகள் காரணமாக 'இவ்வுரைக்குத் தேவையான விளக்கம் இருந்தால் நல்லது' என்று எண்ணினேம். பாடம் நடத்திவந்தபோது தோன்றிய விளக்கங்களைக் கட்டுரைகளாகவும், குறிப்புரைகளாகவும் அவ்வப்போது 'செந்தமிழ்' என்ற திங்கள் இதழில் வெளியிட்டு வந்தேம். அவற்றின் தொகுப்பே 'இளம்பூரணர் எழுத்துரை' என்று வெளிவருவது. இதில் உள்ள கட்டுரைகளும் குறிப்புரைகளும் இளம்பூரணர் எழுத்துரையினை அறியத் துணை செய்யும் என்றெண்ணுகிறேம்.

எளியன என்று சுருக்கிச் சொன்னவற்றுக்கு 'இன்னும் விளக்கம் வேண்டும்' என்று எண்ணவும்' அரியன என்று விரித்துச் சொன்னவற்றுக்கு 'சுருக்கமாகவே இருக்கலாம்' என்று எண்ணவும் கூடும். நூலைப்பயன்படுத்தும்போது அறிஞர்கள் அவற்றை எடுத்துரைப்பின் நன்று.

கட்டுரைகளையும் குறிப்புரைகளையும் வெளியிட்டுதவிய 'செந்தமிழ்' ஆசிரியர்க்கு எம் நன்றி.

மயிலம்—பொம்மபுர ஆதீனம் 19-ஆம் பட்டத்து மகா 'சந்திதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவஞான பாலயசுவாமிகள் திருவருள் எம்மை யியக்க இயங்குகின்றேமாதலின் அத்திருவருளை வாழ்த்தி வணங்கின்றேம்.

வ.
சிவமயம்

அணிந்துரை

காஞ்சி தொண்டைமண்டலாதீன குரு மகா சந்நிதானம்
சீலஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்
அருளியது

தொல்காப்பியம் ஐயாயிரம் யாண்டிற்கு முன்னையதாந் தொல்புகழ் பெற்ற தமிழியற்பனுவலாகும். இலக்கணம் என்பதற்குரிய இலக்கணம் முற்றுப் பெற்றது. ஒத்து முறைவைப்பு முதலிய எல்லாவற்றாலும் செப்பம் உற்றது. தமிழின் மூன்றியல்பும் விரித்துணர்த்தும் மேன்மையது. எழுத்தியல்பு சொல்லியல்பு பொருளியல்பு மூன்றற்கும் தனித்தனி மூன்று பிரிவுடையது. அவை எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரம் எனப் பிற்பால் வழங்கலாயின. 'அதிகாரம்' என்னுஞ் சொல் புறத்ததே. நூலின் அகத்ததன்று. தொல்காப்பியத்துரைகளுள் இளம்பூரணர் உரையே முற்றும் உள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், மரபியல், மூன்றும் கிடைக்கவில்லை. செய்யுளியலுரை கிடைத்தது. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பதிப்பு அது. சொல்லதிகாரத்துரையாகச் சேனாவரையரும், தெய்வச்சிலையாரும், கல்லாடரும், எழுதியவை உள.

எழுத்ததிகாரவுரை இரண்டே உள. அவற்றுள் முதலுரை இளம்பூரணம். அவர் "உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணர் எனும் ஏதமில்மாதவர்" என்று நன்னூல் மயிலே நாதருரையால் அறியலாகின்றது. 'ஏதம் இல்லாமாதவர்' என்றதால் சிறந்ததுறவும் 'இளம்பூரணர்' என்றதால் இளமையிலேயே உள்ள ஞானபூரணமும் விளங்குகின்றன. ஞானபூரணமும் அதனால் உயரியமெய்த்துறவும் பெற்ற ஆசிரியர் ஓர் இலக்கணத்திற்குரையிட்டார் எனின், மொழிக்கு இலக்கணம் இன்றியமையாத

தென்பதும், முற்றத் துறந்த முனிவர்க்கும் இலக்கணம் கற்பிக்கும் நலம் இகழ்ந்து தள்ளப்படாத தகைமையது என்பதும் புலனாம். ஆகவேதான் வடமொழி யிலக்கணமும் உரைகளும் பெருமுனிவர்களால் ஆக்கப்பட்டன. தமிழிலும் அகத்திய முனிவரும் தொல்காப்பிய முனிவரும் பவணந்தி முனிவரும் முனிவர் பிறரும் நூலாக்கினர். திருவாவடுதுறையில் விளங்கிய சிவாநுபவச் செல்வர் சுவாமிநாத தேசிகரும் மாதவச் சிவஞான முனிவரும் தமிழின் நூல் ஆக்கினர்.

தொல்காப்பியத்திற்குள்ள பலவற்றுள் இளம்பூரணருரையே மிகச் சிறந்த உண்மையுரை. ஏனையோருரை சிறந்தன எனினும் பெரும்பாலான உண்மையுரைகள் அல்ல. இவ்வுண்மையை எம்மிடம் பாடங்கேட்டவர் புலர் அறிவர்.

இளம்பூரணர் பாண்டி நாட்டுக் கீழ்க்கடற் கரைப்பாற் செல்லுரிற்றோன்றியவர் என்றும் நான்மறையும் வல்ல இளம்போதியின் மகனார் என்றும் சைவ அந்தணர் என்றும் கூறுவர்.

“குணகடற் செல்லார் மணற்குடி புரியான்
தன்முல்லை முகையென வெண்ணூல் சூடி
அந்தணன் துறவோன் அருமறை உணர்ந்த
இளம்போதி பயந்த புனிதன்”

இளம்பூரணன் உரை இனிது வாழ்க. “ஈங்குளன்” என்னும் பாட்டால் அறியற்பாலான சிலவே நாம் பெற்றவை.

‘தருமர் மணற்குடியர்’ என்றிருந்து ‘தருமர் மணக்குடவர்’ என வழங்கிற்றோ என்று ஐயுறுவர் ஆராய்ச்சியர்.

இவர் பொருளியற்றலை நூற்பாவுரைக்கண் அகநானூற்றின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடற்பொருள் விரிவுரையில் “யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணனது சிவாநுபூதியிற் பேருலகந் தங்கிற்று” என்றெழுதியருளினார்.

செய்யுளியல் (175) உரையில் மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாடையின் 6, 20 ஆக உள்ள இரு கட்டளைக் கலித்துறைகளை மேற்கொண்டு காட்டினார்.

கடவுள் மாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயந்துபக்கத்திற்கு
எடுத்துக் காட்டாகப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யில் உள்ள

“அரிகொண்ட கண்சிவப்ப அல்லின்என் ஆகம்
புரிகொண்ட நூல்வடுவாப் புல்லி—வரிவண்டு
பண்ணலங்கூட் டுண்ணும் பனிமலர்ப் பாகூர்என்
உண்ணலங் கூட்டுண்டான் ஊர்.”

என்னும் பாடலைக் கொண்டார்.

“தன்றோள் நான்கின் ஒன்றுகைம் மிகுஉம்
களிறு வளர்பெருங் காடாயினும்
ஒளிபெரிது சிறந்தன்று அளியஎன் நெஞ்சே”

என்பது (தொல். பொருள் 50) இவர் உரைக்கண் உள்ள மேற்
கோள். இது சேனாவரையத்தின் முதற்காப்பாக ஒதப்படு
கின்றது.

“ஆறு குடி நீறு பூசி
ஏறும் ஏறும் இறைவனைக்
கூறு நெஞ்சே குறையிலை நினக்கே”

என்பது இவர் திருவுள்ளத்தூறிய பெரும்பொருட் சிறுபாடல்.

‘தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி’ என முதலுங் குறுந்
தொகைக் கடவுள் வாழ்த்தைக்காட்டி இதனுட் குறித்த பொருள்
“முருகவேள் காப்ப உலகம் காவற்பட்டது” என்றுரைத்தார்.
இன்னம் பல பல இவர் சைவசீலம் உணர்த்தும் எடுத்துக்
காட்டுக்கள் உள்ளன.

இந்நூலில் புலவர் திரு. ஆ. சிவலிங்கனார் அவர்கள் தாம்
சைவராயிருந்தும் நெறி பிறழ்தல் தகாது என்னும் உள்ளத்
தவராய் நடுநின்று ஆராய்ந்தவராய், இதிற் பக்கம் 5-இல் ஒரு
காரணங்காட்டிச் சைனராக இருத்தல் கூடும் என்று முதலில்
தோற்றி முடிவாக அச்சமயத்தவரல்லர் இவர் என்று அறுதி
யிட்டு உறுதிசெய்து, ‘சமயம் அறியப்படாச் சான்றோர்’ என்று
ஆராய்ச்சியைக் கைவிட்டார்கள். பலவேறு தலைப்புக்களில்
அரிய இயற்பொருள்களை விரித்தெழுதினார்கள். அவையெல்லாம்

உண்மை யுணர்வுடையார்க்கு நல்விருந்தாகும். 'திரிந்ததன் றிரிபு' என்னுந் தலைப்பில் உள்ள நுண்பொருள்கள் எல்லாப் புலவர்களாலும் எண்பொருள்களாகும்.

இந்நூல் தமிழியலாராயும் ஆர்வம் மிக்கார்க்கு எழுத்தியல் வகையில் பெரிது பயன் விளைக்கும். புலவர் தேர்விற்குரிய பாடப்புத்தகமும் ஆதற்குத் தக்கது.

இதுபோலும் ஆராய்ச்சி ஏனைய ஈரதிகாரங்களுக்கும் இவ் வாசிரியர் எழுதியுதவுவார் என்று உலகம் நோக்கி நிற்கும்.

பொருளடக்கம்

1.	இளம்பூரணர் வரலாறு	...	1- 10
2.	கருவியும் செய்கையும்	...	11- 23
3.	புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம்	...	24- 32
4.	நுந்தை	...	32- 37
5.	ஐயும் மெய்யும் கெட்டவிறுதி	...	38- 43
6.	உடம்படுமெய்	...	44- 47
7.	அளபெடை யெழுத்து	...	47- 55
8.	ஒற்றுமை நயம் வேற்றுமை நயம்	...	56- 63
9.	திரிந்ததன் திரிபு	...	64- 76
10.	சிலவுத்திகள்	...	77- 93
11.	சிலதிருத்தங்கள்	...	93- 98
12.	சில விளக்கங்கள்	...	98-109
13.	உரைக்குறிப்புகள்	...	110-153
14.	அருஞ்சொற்பொருள்	...	154-164

இளம்பூரணர் எழுத்துரை

இளம்பூரணர்

வரலாறு

இளம்பூரணன் என்ற சொல் இளமை நிறைந்த வன் என்னும் பொருளுடையது. என்றும் இளையனாகிய முருகனுக்கு இளம்பூரணன் என்றும் பெயர் உண்டு. இப்பெயர் அக்காலத்தில் ஒரு பொதுப் பெயராக மக்களால் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். நம் அடிகளுக்கும் இப்பெயர் பிறந்த காலத்து வைக்கப்பட்ட பெயராகலாம். நன்கு மதிக்கற் பாடுபெற்ற காலத்தில் இளம்பூரணர் எனப்பட்டார். இதுவே பொருள். 'இளமையிலேயே கல்வியறிவொழுக்கங்கள் நிறைந்திருந்த காரணத்தால் இளம்பூரணர் எனப்பட்டார்' என்றும் கூறுவர். இவரது வரலாறு பற்றி ஒன்றும் அறிதற்கில்லை.

உயர் திருவாளர், T. V, சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்கள், செந்தமிழ்த் தொகுதி 42 பகுதி 10-12ல் இளம்பூரணர் வரலாறு பற்றிய கட்டுரையொன்று எழுதியுள்ளார்கள். இளம்பூரணர் கீழ்க்கடலைச் சார்ந்த செல்லூர் என்ற ஊரினர் என்றும், அந்தணரான இளம்போதி என்பார் மகனார் என்றும், துறவறத்தார் என்றும், மணக்குடிபுரியான் என்ற தொல் குடியினர் என்றும்,

மணக்குடிபுரியான் என்பதே மணக்குடி யுடையான்—
 மணக்குடையான் — மணக்குடையார் — மணக்குடவர்
 என மருவியது என்றும், அதனால் மணக்குடவர்
 என்பார் இளம்பூரணரே என்றும் திருக்குறளுக்கே
 யன்றிக் கொங்குவேள் மாக்கதைக்கும் உரை வகுத்த
 எவர் இவர் என்றும், பிறவாறும் முதியுள்ளார்கள்.
 அவர்கள் அவ்வாறு எழுதுவதற்குத் தமக்குக் கிடைத்த
 ‘தொல்காப்பிய இளம்பூரணர் உரைப்பாயிரம்’ என்று
 சொல்லப்பட்ட ‘தண்கடல் அசைவளி’ எனத் தொடங்
 கும் ஒரு பாடலே சான்று எனக் கூறினார். அவர்கள்
 எழுதிய செந்தமிழ்த் தொகுதி 42, பகுதி 10-12ல்
 அவர்கள் கட்டுரைக்குப் பிற்குறிப்பாகச் செந்தமிழ்
 உதவிப் பத்திராசிரியரா யிருந்த உயர்திரு. T. K.
 இராமாநுஜ அய்யங்கார் அவர்கள் மறுப்புக் கட்டுரை
 எழுதியுள்ளார்கள். திரு. ஐயங்கார் அவர்கள் “தண்
 கடல் அசைவளி” என்ற அவ்வுரைப் பாயிரச் செய்யு
 னையே ஐயப்பட்டார்கள். இப்பாட்டன்றி வேறு சான்
 றில்லையாதலின் பண்டாரத்தார் அவர்கள் கருத்து ஏற்ப
 தற்கில்லை என்றும், மணக்குடவரும் இளம்பூரணரும்
 ஒருவர் அல்லர் என்றும் மறுத்துள்ளார்கள். திரு. ஐயங்
 கார் அவர்கள் மறுப்புக்கு மறுப்பு திரு. வித்துவான்,
 க. வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள் செந்தமிழ் தொகுதி
 42 பக்கம் 89ல் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அவர்கள்
 மறுப்பும் முன்னவர் கருத்தை அப்படியே ஏற்பதற்கோ
 தள்ளுவதற்கோ இடந் தரவில்லை. எனவே அதுபற்றி
 ஆராயாது மேற்செல்வோம்.

அடிகள்

அடிகள் என அழைக்கப்படுதலின் இவர் துறவியாவார் எனக் கூறுகின்றனர். மயிலைநாதர் நன்னூல் உரையில்,

“ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியத்துள் உளங்கூர்
கேள்வி யிளம்பூரணர் எனும் ஏதமில் மாதவர் ஓதிய
வுரையென் றுணர்க.”—(நன்னூல் 360)

என்றுரைத்ததைச் சான்று காட்டுவர். இதில் ‘மாதவர்’ என்றது துறவி என்பதற்குத் துணைபுரியும் என்பது அவர் கொள்கை. இம்மயிலைநாதர் கூற்றிலும் பாடபேதம் உண்டு. அது,

“இஃது ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியத்துள் உளங்கூர்
கேள்வி யிளம்பூரணர் உரையெனத் தேறிய
கவிஞர் கூறுபட வறிமின்”

என்பதாம். இத்தொடரில் இளம்பூரணர் என்றே யிருப்பது காண்க. அன்றியும்.

“இனி இளம்பூரணவாசிரியர் வேங்கைப்பு என்பதனை
முன்னிடத்துக்கும் அடைகடல் என்பதனைப் பின்
னிடத்துக்கும் காட்டுவர்”—(நன். 369)

என வந்த அவர் கூற்றிலும் ‘இளம்பூரணவடிகள்’ என்பதின்றி, ‘இளம்பூரணவாசிரியர்’ என்றே யிருத்தலையும் காண்க.

இனி, அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார வுரையில்,
“உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணவடிகள்”¹ எனக் கூறியதையும், பிறிதோரிடத்தில் ‘அடிகள்’ என்றது

1. சிலப்பதிகாரம். புகார், வேனில் 1-2 உரை.

துறத்தலான்”² எனக் கூறியதையும் சான்றுகாட்டி இளம்பூரணரைத் துறவி என்பர். ‘அடிகள்’ என்ற சொல் துறவிகட்கே வழங்கப்பட்டது என்பது பொருந்தாது. மதிப்புக்குரிய ஒருவரைக் கூறும் சொல்லாகவே அது பயன்பட்டது என்னலாம், அச்சொல் துறவறத் தார்க்கும் இல்லறத்தார்க்கும் பொதுவாகவே வழங்கப்பட்டது என்னலாம் “சாவக நோன்பிகள் அடிகள் ஆதலின்”³ எனவும், “அமுதம் உண்க அடிகள்”⁴ எனவும் கோவலன் அச்சொல்லால் குறிக்கப்படுதல் காண்க. அடியார்க்கு நல்லார் தாம் உரை யெழுதிய சிலப்பதிகாரத்திலேயே உள்ள ஆட்சியை மறந்தவர் என்பதற்கில்லை. அவர் ‘அடிகள்’ என்றது துறத்தலான்’ என எழுதியது, ‘இளங்கோவை மதிப்பது அவர் துறவு கண்டு’ என்பதைத் தெரிவிக்கவே என்னலாம்.’ எனவே அடிகள் என வருவது கொண்டு இளம்பூரணரைத் துறவி என்றல் பொருந்தாது. பிற காரணங்களும் சான்றுகளும் தேவை. இம்முடிபால் அடிகள் துறவியல்லர் என முடிவுகட்டலும் தவறே. இவற்றால் இளம்பூரணர் எவ்வறத்தினர் எனத் துணியவியலாது என்பது பெறப்படும்.

ச ம ய ம்

இளம்பூரணன் முருகன் ஆதலின் அப்பெயர் தாங்கிய அவர் சைவர் எனக்கொள்பவரும் உளர். அது பொருத்தமில்லை. சைன சமயத்தவர் எனக்

2. சிலப் : பதிகம், உரைத் தொடக்கம்,

3. ஷ : மதுரை; கொலைக்களக் காதை 18.

4. ஷ : ஷ ஷ 43.

கொள்வதற்கேனும் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தில் சான்றுண்டு என்னலாம். தொல்காப்பிய முதல் நூற்பாவில் னகர ஒற்றை இறுதிக்கண் கூறியதற்கு அமைதி கூறிய இளம்பூரணர்,

“ னகரம் வீடுபேற்றிற்குரிய ஆண்பாலை உணர்த்துதற்
சிறப்பான் பின்வைக்கப்பட்டது ”

என்றார். சைவம் போன்ற சமயங்கள் ஆண் பெண் இருவருமே வீடுபேறடையலாம் என விதி கூறச் சைன சமயம் ஆண்மட்டுமே வீடுபேறடையலாம் என விதித்தது. ஓர் உயிர் பெண் உடம்பெடுத்தபோது தான் வீடு பேறடைதற்குரிய செயல்களை மேற்கொண்டொழுகினும் அப்பெண்ணுடலை நீத்து அடுத்த பிறவியில் ஆணுடலை யெடுத்தே வீடுபேறடையலாம் என்பது அச்சமயக் கோட்பாடு, அதற்கேற்பவே இளம்பூரணர் “ வீடுபேற்றிற்குரிய ஆண்பாலை உணர்த்துதற் சிறப்பு ” என்றார். இவ்வாறு கொள்வதாயின் இளம்பூரணர் சைன சமயத்தவராவார். இக்கருத்தும் பொருந்துவதாக இல்லை.

‘வீடுபேற்றிற்குரிய ஆண்பால்’ என்ற துணையானே வீடுபேற்றுக்குப் பெண்பால் உரியதன்று என்பதில்லை. னகர எழுத்தை இறுதிக்கண் அமைத்தற்கு அமைதி கூற வந்தவர், “ னகரம் ஆண்பாலை யுணர்த்தும் ; அவ்வாண்பால் வீடுபேறடைதற்குரியது என்க. எனவே னகரத்துக்கு வீடுபேறடையும் ஆண்பாலை

உணர்த்துகின்ற ஒரு சிறப்பு இருக்கின்றது. அதனால் அது பின் வைக்கப்பட்டது” என்று விளக்கம் கொள்ளும்படி அவ்வாறு எழுதினாரேயன்றிப் பெண்பால் வீடு பேறடையாது என்ற கொள்கையில் எழுதினார் இல்லை. தம் சமயக் கொள்கையையே எழுதினார் என்றே கொள்வதாயின் பிறவிடங்களிலும் வாய்ப்பு நேரும்போதெல்லாம் தம் சமயச் சொற்களையும் கருத்துக்களையும் குறிப்பிட்டே சென்றிருப்பார். அவ்வாறு வாய்ப்புக்கள் வந்தும் குறியாமையின் அவர்க்கு அது கருத்தென்றென்க. அதற்கிரண்டிடம் காண்பாம்.

“உயிர் ருகிய யுயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி யிறுதி யுயர்திணைப் பெயரும்
எல்லா வழியும் இயல்பென மொழிப” (154)

என்னும் நூற்பாவில் எடுத்துக்காட்டுக் காட்டவந்த நம் உரையாசிரியர், “குமரகோட்டம், குமரக்கோட்டம்; பிரமகோட்டம், பிரமக்கோட்டம்” என்பனவாகக் காட்டாமல் அருககோட்டம் அருகக்கோட்டம் என்று காட்டியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு காட்டாமை காண்க.

சைன சமயத்தார் பூதம் நான்கென்ப. வான் ஒரு பூதமாக உடன் படார். தொல்காப்பியர்.

“நிலம்தி நீர்வளி விசம்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம்” (தொல்-பொருள் 635)

என்றார். இவ்விடத்து, ‘விசம்பு என்பது ஒரு பொரு என்று’ என்று தம் சமயக் கொள்கையைச் சுட்டிச்

சென்றிருக்கலாம். அவ்வாறு செய்யாமல் விசம்பும் ஒரு பூதம் என உடன்பட்டவராய்,

“ உலகம் என்றது (1) உலகிணையும் (2) உலகினுட்பொருளையும், (1) உலகமாவது முத்தும் மணியும் கலந்தாற்போல நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம் என விரவி நிற்கும். (2) உலகினுட்பொருள் பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும் உருக்கி ஒன்றாற்போல வேற்றுமைப்படாது நிற்கும். அவ்விரண்டினையும் உலகம் உடைத்தாதலின் கலந்த மயக்கம் என்றார் ”

என விளக்கம் எழுதிச் சென்றார். இவற்றால் இளம்பூரணர் சைன சமயத்தார் அல்லர் என்னலாம். எனவே இவர் சமயம் அறியப்படாச் சான்றோராவார் என்னலாம்.

சிறப்புப் பாயிரத்துறையில் “ பிறவிரண்டெல்லை கூருது இம்மலையும் ஆறும் கூறியது அவை தீர்த்த மாகலானும் கேடிலவாதலாலும் எல்லாராலும் அறியப் படுதலாலும் என்பது ” என எழுதினார். மலையும் ஆறும் தீர்த்தம் என்றார். வேங்கடமலை மாலவன் குன்றமாதலினாலும், குமரியாறு கன்னிப் பகவதியின் பெயராதலினாலும் அவை தீர்த்தமாயின என்பது அவர் கருத்து. சைனராயின் பிற கடவுளர் இடத்தைத் தீர்த்தம் என்றார்.

சிறப்பு

தொல்காப்பிய உரைகளுள் இளம்பூரணர் உரையே காலத்தால் முந்தியதாம். நச்சினர்க்கினியர், சேனாவரையர் போன்றார்க்குப் பெருந்துணை புரிந்தது இவர் உரையே. இவர் உரையில்லை யென்றால் “ மகன்வினை

கிளப்பின் முதனிலை யியற்றே” (360) என்பது போன்ற நூற்பாக்களுக்கு உரை காணுதல் அரிதாம். மேல் நூற்பாவில் மகன்வினை என்பதற்கு “மகற்குத் தாயாற் பயன்படும் நிலைமையன்றி அவளொடு பகைத்த நிலை மையை” என உரையெழுதி, ‘மகன் தாய்க்கலாம்’ என எடுத்துக்காட்டும் காட்டவில்லை யென்றால் அந் நூற்பாவின் உரை விளங்குதல் அரிதேயாம்.

தொல்காப்பியர் ஒரு பொது விதி கூறினார் என்றால் அதனை முதன்மையாக வைத்துப் பின்னர் மற்றைய சிறப்பு விதிகளைக் கைக்கொள்வார் இவர். அதாவது சிறப்பு விதி கூறிய விடங்களிலும் பொது விதியைக் கொண்டுவந்து பொருத்திப் பின் சிறப்பு விதியைப் பொருத்துதல் இவர் கொள்கை. அவ்வாறு பொருத்து மிடத்துப் பொது விதி பயன்படுமாயின் பொருத்தியும், பயன்படாதாயின் பொருத்திப் பின் விலக்கியும் சிறப்பு விதியைப் பொருத்துவர்.

“அத்தவண் வரினும் வரைநிலை யின்றே” (220)

என்ற நூற்பாவிலும்,

“மகப்பெயர்க் கிளவிக் கின்னே சாரியை” (219)

என்ற நூற்பாவிலும் அவற்றைக் காண்க. பொது விதி பயன் படாதாயின் பொருத்திப் பின் விலக்கவேண்டும் என்பதை உட்கொண்டே ஆங்காங்கு, ‘உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கண் சென்றவழி யியைபு வல் லெழுத்து வீழ்க்க’ என்றெழுதுவர்.

ஆசிரியர் கூருதவற்றை நூற்பாவின் மிகைச் சொற்களில் அடக்கிக் காட்டுதல் உரையாசிரியர் யாவரும் கைக்கொள்ளும் வழக்கம். இவர் அவற்றை நூற்பாவிலேயே இடமிருக்குமானால் பொருத்தி உரை கூறிச் செல்வார். முடியாவிடின் மிகைச் சொற்களில் அடக்குவார். “நாட்பெயர்க் கிளவி” (332) என்ற நூற்பாவில் ‘அத்தும்’ என்பதன் உம்மையை ‘ஆன்மிசையும்’ என மாற்றிப் பொருள் உரைத்து ‘மகத்து ஞான்று கொண்டான்’ என்ற உதாரணமும் காட்டிச் சென்றதைக் காண்க.

பெரும்பான்மை சிறுபான்மை வழக்குக்களைக் கொண்டு உதாரணங்களைப் பொருத்திக் காட்டும் அழகினை “மெல்லெழுத்தியையின் இறுதியோ டுறமும்” (343) என்ற நூற்பாவிற் காணலாம். தேன்னெரி என்பது தேனெரி எனவும் வழங்கும். இறுதி எழுத்துக் கெட்டும் கெடாது இயல்பாயும் வருவதை உறழ்ச்சி என்பர் இலக்கண நூலார். அதுபோலவே வருமொழி முதல் எழுத்து மிகுதலும் மிகாமையுமாகிய இரண்டு நிலையையும் உறழ்ச்சி என்பர். தேன் + நெரி என்பன எனகர வீறுகெட்டுத் தேனெரி எனவும் வருமொழி முதல் ஞகரம் மிகுந்து தேன்னெரி எனவும் வரும். வரவே தேன்னெரி, தேனெரி என்பன நிலைமொழி யீறுபற்றிய உறழ்ச்சி எனவும், தேனெரி தேன்னெரி என்பன வருமொழி பற்றிய உறழ்ச்சி எனவும் கொள்ளலாம். மேல் நூற்பாவில் (343) இவ்விரண்டுறழ்ச்சியுள் நிலைமொழி யீறுபற்றிய உறழ்ச்சியையே கொண்டார் இளம்பூரணர்.

ஏன் எனின், தேஞ்ஞெரி என்பது சிறுபான்மை வழக் காதலின் என்க.

பல பொருள் ஒரு சொல்லாயின் அது பெறும் புணர்ச்சி விதிகளைப் பொருளுக்குத் தக்கவாறு பொருத் திக் காட்டுவர். புளி என்பது புளி மரத்தையும் புளிச் சுவையையும் உணர்த்தும். புளியங்காய் என்பது புளி மரத்துக்காய் எனப் பொருள்படுமானால் “புளிமரக் கிளவிக் கம்மே சாரியை” (245) என்ற விதிக்குட்பட்ட தாம். புளிச் சுவையுடைய காய் எனப் பொருள்படு மானால் அவ்விதிக்குட்படாதாதலின் “வல்லெழுத்து மிகினும்” (247) என்ற நூற்பாவின் கீழ் ‘வழக்கத்தான’ என்ற ஒரு நூற்பாவின் மிகையினால் கொள்ளவேண்டும் என எழுதினார்.

இப்படியாக இவர் உரையின் சிறப்புப்பற்றிப் பல எழுதலாம். அவையெல்லாம் நூலில் நுழைந்து உணர் தல் வேண்டும். ஆதலின் இத்துடன் நிறுத்துவேம்.

1. கருவியும் செய்கையும்

— — — .

ஒரு நாடகம் என்றால் தலைவனும் தலைவியுமே சிறந்தவர்களாகவும் மற்றைய உறுப்பினர் அவர்கட்குத் துணை புரிபவராகவும் அமைவர் இசையரங்கில் பாட்டு நிகழ்ச்சி என்றவுடன் வாய்ப்பாட்டாளர் முன்னவராகவும் மற்றைய தோல் துணை நரப்புக் கருவியினர் அவர்கட்குத் துணை புரிபவராகவும் அமைவர். உணவு என்றவுடன் (நம் பக்கத்தில்) சோறு முதன்மையானதாகவும் மற்றைய கறி முதலியன அதற்குத் துணைப்பொருள்களாகவும் அமையும். எனவே பல சேர்ந்துவரும் ஒரு நிகழ்ச்சியில் அப்பலவற்றுள் ஒன்று அல்லது சில சிறந்தும் மற்றையன துணைபுரிந்தும் வரும் என்பது தெரியலாம். இவ்வாறே எழுத்ததிகாரத்தும் கொள்ளலாம். எழுத்ததிகாரம் என்றது நூன்மரபு முதல் குற்றியலுகரப் புணரியல் ஈருக ஒன்பது இயல்களின் தொகுதியாம். இவ்வதிகாரத்தில் எழுத்தினைப்பற்றி, எழுத்து இனைத்தென்றலும் இன்ன பெயர் வென்றலும், இன்ன முறைமைய வென்றலும், இன்ன அளவினவென்றலும், இன்ன பிறப்பின வென்றலும் இன்ன புணர்ச்சிய வென்றலும், இன்ன வடிவின வென்றலும், இன்ன தன்மைய வென்றலும் என எட்டு வகையானும் எட்டிறந்த பலவகையானும் உணர்த்தினார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர். இவற்றுள் 'இன்ன புணர்ச்சிய என்றல்' என்பதே முதலாவதாகவும் மற்றையன வெல்லாம்

அதற்காகக் கூறப்பட்டனவாகவும் கொள்ளலாம். அதனால் இவ்வதிகாரத்துள்ள இயல்களில் நிலைமொழி வருமொழியோடு புணரும் புணர்ச்சி பற்றியனவான தொகைமரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் ஆகிய ஐந்தும் சொல்லப்பட வேண்டியனவாகவும் மற்றைய வியல்கள் அவற்றிற்குத் துணை புரிவனவாகவும் அமைந்தனவாம். துணைபுரிவனவற்றைக் கருவி என்னலாம். எனவே நூன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல் ஆகிய இயல்கள் கருவியியல்களாகவும், மற்றையன செய்கை யியல்க ளாகவும் கொள்ளலாம். இவற்றுள் கருவியியல்களிற் செய்கை நூற்பாக்களும் செய்கையியல்களிற் கருவி நூற்பாக்களும் ஆங்காங்கு அமைந்தனவும் உண்டு.

கருவியின்றிச் செய்கை நிகழ்தல் இல்லை. ஆதலின் செய்கைபற்றிக் கூறவேண்டிய விடத்தில் கருவிபற்றி யும் கூறவேண்டுவதே. செய்கை என்றது சமைத்தல் போன்றது. கருவி என்றது அச்சமைத்தல் தொழில் தொடங்குதற்குமுன் அதற்கு வேண்டிய அரிசி, காய் முதலியவற்றைத் திருத்திக்கொள்வது போன்றது. ஆதலின் முதல் நான்கியல்கள் கருவி பற்றியனவாக வும், பின் ஐந்தியல்கள் செய்கை பற்றியனவாகவும் அமைந்தன.

இனி உரையாசிரியர் கருவி செய்கைபற்றிக் கூறியதன் விளக்கம் காண்போம்.

“இவ்வதிகாரத் திலக்கணம் கருவியும் செய்கையும் என இருவகைத்து. அவற்றுள் கருவி, புறப்புறக் கருவியும், புறக் கருவியும். அகப்புறக் கருவியும். அகக்கருவியும் என நான்கு

வகைப்படும். செய்கை, புறப்புறச் செய்கையும், புறச் செய்கையும், அகப்புறச் செய்கையும், அகச்செய்கையும் என நான்கு வகைப்படும்.”

என்றார் இளம்பூரணர். இவற்றுள் செய்கையைப்பற்றி முதலில் தெரிந்து கருவியைப்பற்றிப் பின்னர்த் தெரிவோம். செய்கை என்பது நிலைவரு மொழிகளின் புணர்ச்சி பற்றியதாம்—அதாவது நிலைமொழி யிறுதி வருமொழி முதலொடு சேரும் புணர்ச்சி பற்றியதாம்.

அகச் செய்கை :

இச்செய்கை நான்கனுள் அகச்செய்கை யென்பது நிலைமொழியீறு பற்றியதாம். “தொகை மரபு முதலிய ஓத்தினுள் இன்ன வீறு இன்னவாரும் எனச் செய்கை கூறுவனவெல்லாம் அகச் செய்கை” என உரையாசிரியர் கூறினார்.

வாழிய வென்னும் சேயென் கிளவி

இறுதி யகரம் கெடுதலும் உரித்தே. (212)

இந்நூற்பா ‘வாழிய’ என்ற சொல்லின் இறுதியில் உள்ள யகர வ்யயிர்மெய்யானது வருமொழி வல்லெழுத்தோடு சேரும்போது கெடாது நின்றலேயன்றிக் கெட்டு நின்றலும் உரித்து” என்ன வந்தது. வாழிய+கொற்று=வாழிகொற்று எனக் காண்க. இந்நூற்பா, இறுதி எழுத்து பற்றியது. ஆதலின் இஃது, அகச் செய்கை நூற்பா எனப்படும். இவ்வாறே பிறவும்

அறிக. தொகைமரபு முதலிய வியல்கள் பெரும் பாலும் நிலைமொழி யீறுபற்றியனவாதலின் உரையாசிரியர் அவற்றினை அகச் செய்கை யென்றார். (அவற்றுள் புறச்செய்கை பற்றியும் சில நூற்பாக்கள் உள.)

புறச் செய்கை :

லனவென வருஉம் புள்ளி முன்னர்த்

தநவென வறிற் றனவா கும்மே. (150)

இந்நூற்பாவைப் புறச் செய்கைக்கு உதாரணம் காட்டினர் உரையாசிரியர். நிலைமொழி யிறுதியில் லகரம் அல்லது னகரம் நிற்பின் வருமொழி முதலில் உள்ள தகரம் அல்லது நகரம் னகரமாகத் திரியும்” என்பதைக் கூற வந்தது இது. அதாவது வருமொழியின் முதல் எழுத்து பற்றிக் கூற வந்ததாம். கஃநீது, கன்னன்று ; பொன்றீது பொன்னன்று என உதாரணம் காண்க. இதனால் புறச்செய்கையாவது, வருமொழியானது நிலைமொழியீறு தன்னுடன் புணரும்போது எவ்வாரும் எனக் கூறுவது என்றறியலாம். அதாவது வருமொழியின் முதல் எழுத்து பற்றியது புறச்செய்கை என்னலாம்.

அகப்புறச் செய்கை :

அகப்புறச் செய்கை என்பது நிலைமொழியீற்றை நோக்கியும் வருமொழி முதலை நோக்கியும் கூறப்படுவதாம். இதற்கு காரணமாக உரையாசிரியர்,

உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி
யகரமும் உயிரும் வருவழி யியற்கை. (164)

என்பதைக் காட்டினார். உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதிகளாவன உரிஞ், பொருந் என்பனவாகக் கொள் ளோம். இவற்றின் முன் ‘யானா’ ‘அனந்தா’ என யகர முதல் மொழியும், உயிர் முதல் மொழியும் வரு மிடத்து, யாதொரு திரிபும் இன்றி, ‘உரிஞ்யானா’, ‘உரிஞ் அனந்தா’ வெனத் தம்மியல்பில் அவை நிற் பனவாம். உகரமொடு புணரும் புள்ளியிறுதியென நிலைமொழி யிறுதி பற்றியும், ‘யகரமும் உயிரும் வரு வழி’ யென வருமொழி முதல் பற்றியும் கூறி, அவ் விரண்டும் இயல்பாகப் புணரும் எனச் செய்கையும் கூறினார். நிலைமொழி யீற்றில் ஏதேனும் மாறுபாடு இருந்தால் அகச்செய்கை யென்று கூறிவிடலாம். அல்லது வருமொழி முதலிலாவது மாறுபாடிருந்தால் புறச்செய்கை யென்று கூறிவிடலாம். இரண்டிடத்தும் மாறுபாடில்லாமையாலும் இயல்பாகப் புணரும் எனச் செய்கை கூறினமையாலும் அகமும் புறமும் பற்றி வந்த நூற்பாவிது எனக் கொள்ளவேண்டும். ஆதலின் இதனை அகப்புறச் செய்கை யென்றார். (“லனவென் வருஉம் புள்ளி முன்னர்” என்ற நூற்பா வருமொழி முதல் பற்றிமட்டும் கூறியதை இங்கு நினைவு கொள்க.)

அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல்
ஒற்று மெய்கெடுதல் தெற்றென் றற்றே
அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே. (134)

“இஃது அத்தும் வற்றும் வருமிடத்து நிலைமொழியி னும் வருமொழியினும் வரும் செய்கை கூறுதல் நுத

லிற்று” என்றார் உரையாசிரியர். அதனால் இதுவும் அகப்புறச் செய்கை என்னலாம். கலன் + குன்ற என்பன அத்துச்சாரியை யிடைவந்து ‘கலத்துக்குறை’ எனப் புணரும். ‘கலன்’ என்பதன் இறுதி னகரம் கெடுதல் கூறினமையின் நிலைமொழியீறு பற்றியதாதலின் அகச் செய்கையும், ‘குறை’ என்பதன் முதல் வல்லெழுத்து மிகுதல் கூறினமையின் வருமொழி முதல் பற்றிய தாதலின் புறச்செய்கையும் ஆகிய இரண்டும் இருத் தலின், இந்நூற்பா அகப்புறச் செய்கைக்கு உதாரணம் ஆகும்.

புறப்புறச் செய்கை

புறப்புறச் செய்கை யென்பது நிலைமொழியீறு வருமொழி முதலோடு புணருமிடத்து நிலைமொழி யீற்றுக்கோ வருமொழி முதலுக்கோ யாதொரு விதியும் இன்றி—அதாவது நிலைமொழியீறு வருமொழி முதலோடு சேராதிருக்க அவற்றைச் சேர்த்துவைக்கப் பிறிதோர் எழுத்து இடையில் வரும் என்பது போன்ற இலக்கணம் அமைப்பது என்னலாம்.

எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே

உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார் (141)

என்ற நூற்பாவை இதற்கு உதாரணம் காட்டினர் உரையாசிரியர். இஃது உடம்படு மெய்ப்பற்றியதாம். விள அழகிது என்பன ‘விளவழகிது’ எனப் புணரும். நிலைமொழியீற்று உயிரும் வருமொழி முதல் உயிரும் யாதொரு மாறுபாடுமின்றி அப்படியே நின்றன. ‘உரிஞ்

அனந்தா' என்ற விடத்தும் அவ்வாறு மாறுபாடின்றி யிருந்தாலும் அப்படியே புணரும் இயல்புப் புணர்ச்சி விதி உண்டு. அதுபோல விள, அழகிது என்பனவற் றில் இயல்புப் புணர்ச்சி விதியில்லை. ஏனெனின் உயி ரும் உயிரும் கூடுதல் இல்லை. அதனால் இரண்டுகூடும் புணர்க்க உடம்படுமெய் வந்தது. எனவே நிலைமொழி யீறுபற்றியும் இன்றி வருமொழி முதல்பற்றி யும் இன்றிப் பிறிதோர் எழுத்து பற்றிக் கூறியிருத்த லின் இந்நூற்பா புறப்புறச் செய்கைக்குதாரணம் ஆயிற்று. 'எல்லாமொழிக்கும்' என நிலைமொழி பற்றிக் கூறியிருந்தாலும் 'உயிர்வருவழி' என வரு மொழி பற்றிக் கூறி யிருந்தாலும் இவ்விரண்டுகூடும் புணர்ச்சிச் செய்கை யின்மையின் அகமும் அன்று புறமும் அன்று. ஆயினும் இடையில் உடம்படுமெய் வந்து இரண்டினையும் புணர்த்தும் என்பார் 'உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார்' என்றமையின் ஓராற்றால் செய்கையும் உண்டென்ன வேண்டும். அதனால் இந்நூற்பா புறப்புறச்செய்கை யெனப் பட்டது.

இதுகாறும் செய்கைபற்றிக் கூறியவற்றால் அகச் செய்கை யென்பது நிலைமொழியீறு பற்றியது என்ப தும், புறச்செய்கை யென்பது வருமொழி முதல்பற்றி யது என்பதும், அகப்புறச் செய்கை யென்பது இரண் டும் பற்றியது என்பதும், புறப்புறச் செய்கை யென்பது இரண்டுக்கும் அப்பாற்பட்ட—இரண்டையும் புணர்க்க

வந்த ஒன்றுபற்றியது என்பதும் பெறப்படும். இவை நான்கும் நிலைமொழியீறு வருமொழி முதலோடு புணரும் நிலைபற்றியனவாதலின் செய்கை யெனப்பட்டன.

இனிக் கருவி பற்றிக் காண்போம். செய்கை யென்பது புணர்ச்சி பற்றியதாதலின் கருவியென்பது புணர்ச்சி பற்றியன்றி அதற்கு முன் செய்து கோடற்குரிய ஏற்பாடு என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

அகக்கருவி

அகக்கருவி நான்கனுள் அகக்கருவி யென்பது நிலைமொழியை வருமொழியோடு புணர்த்தற்குரிய நிலையில் ஒழுங்குபடுத்துவது.

எகர ஓகரம் பெயர்க்கீ ருகா

முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர் (273)

என்னும் நூற்பாவை அகக்கருவிக்கு உதாரணமாகக் காட்டினார். உயிர் மயங்கியலில் எகர ஓகர வீறுபற்றிக் கூற வந்த விடத்துள்ளது இது. பன்னிரண்டுகூறியிருள் “ஓள” ஒழிந்த பதினென்றும் மொழிக்கிறுதியில் வரும் என்று ஆசிரியர் மொழிமரபில் கூறியுள்ளார். “உயிர் ஓள எஞ்சிய விறுதியாகும்” என்பது நூற்பா. அதனால் உயிர் மயங்கியலில் எகர ஓகர வீறு வருமொழி வல்லின முதலிய மெய்களுடன் புணரும் போது எவ்வாறு புணரும் எனக்கூறவந்த விடத்தில் எகரமும் ஓகரமும் பெயர்க்கு ஈருதல் இல்லையாதலின் அதைக் கூற வேண்டும். ஆதலின் அவ்வாறு கூறிய இந்நூற்பா கருவி

நூற்பா வாயிற்று. நிலை மொழி பற்றியதாதலின் அகக் கருவி ஆயிற்று.

புறக்கருவி

மொழிமரபினைப் புறக்கருவி யென்றார் இளம்பூரணர். மொழிமரபில்—மொழிகளில் சார்பெழுத்துக்கள் பயிலு மாறும், அளபெடையும், எழுத்துக்கள் தொடர்ந்து மொழியாமாறும், போலி யெழுத்துக்கள் இவை யென்ப தும், மொழிக்கு முதல் ஈறுகளில் வரும் எழுத்துக்கள் இவை யென்பதும், இடைநிலை மயக்க எழுத்துக்கள் இவையென்பதும் பிறவும் கூறப்பட்டன. இவையனைத் தும் நேரே சொற்புணர்ச்சிக்குரியனவல்ல என்றாலும் சொற்களின் இயல்பைப் பற்றியன வாதலாலும், உயிர் மயங்கியல் முதலிய அகவியல்களில், இம்மொழி மரபில் ஆண்ட பெயர்களுடும் விதிகளுடும் அப்படியே ஆளு தலினாலும் மொழிமரபு புறக்கருவி யெனப்பட்டது. இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்கள் தொடர்ந்த சொல் லைத் தொடர்மொழி யென்றார் ஆசிரியர். ‘இரண்டிறந் திசைக்கும் தொடர்மொழி (மொழி-12) என்றது காண்க. இத்தொடர்மொழி யென்றபெயரை “சொல்லிய தொடர் மொழியிறுதியான” (தொகை மரபு-3) எனத் தொகை மரபிலும், “ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி” (குற்றிய-22) எனக் குற்றியலுகரப் புணரியலிலும் ஆளுதலையும், மொழிமரபில்” மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவ னும்” எனக் கூறியதற்கேற்பத்தாமே, ஞநமயவ இயை யினும் உகரம் நிலையும்” எனத்தனி மெய்களை அகரம் சேர்த்துக்கூறியிருத்தலையும் காணலாம். எனவே புறக்

கருவி என்பது பொதுவில் நிலைவருமொழிகளாகப் புணரும் மொழிகளைப் பற்றியது என்னலாம்.

அகப்புறக்கருவி

புணரியலை அகப்புறக் கருவியென்றார். புணரியலில் மொழிகளின் முதல் எழுத்து ஈற்றெழுத்து யாவையென்பதும், பெயரும் வினையும் புணருமாறும், அக்காலத்து ஏற்படும் இயல்பு திரிபுகளும், உருபு புணர்ச்சியுண்டென்பதும், சாரியைப் புணர்ச்சியுண்டென்பதும் பிறவும் கூறப்பட்டன. மொழி மரபிற் கூறியதுபோலப் பொதுவில் சொற்களைப்பற்றிக் கூறும் நிலைவருமொழிகளாகப் புணர்தற்குரிய சொற்கள் எனக் கொண்டு அவற்றின் இயல்புகளைக் கூறினமையால் அகக்கருவி யென்றும், நிலைவருமொழிகளுக்கிடையில் வேருன சாரியைப் புணர்ச்சியும் உண்டென்று அச்சாரியைகளின் திரிபு முதலியனவும் கூறினமையால் புறக்கருவி யென்றும் கொள்ளலாம். அதனால் புணரியல் அகப்புறக் கருவி யெனப்பட்டது.

புறப்புறக் கருவி

நூன்மரபும் பிறப்பியலும் புறப்புறக்கருவி யெனப்பட்டன. நிலைவருமொழிகளாகப் புணரும் சொற்கள் எழுத்துக்களான் வருதலின் அவ்வெழுத்துக்களைப் பற்றிக் கூறும் இவ்விரண்டியல்களும் புறப்புறக் கருவிகளாயின. நூன்மரபில் குறிக்கப்பட்ட குறில் நெடில் மெய் முதலிய (எழுத்துக்களின்) பெயர்கள் புணர்ச்சி

விதிகூறும் இயல்களில் ஆளப்படுதலாலும், பிறப்பியலில் வருங் எழுத்துக்களின் பிறப்பிலக்கணம் புணர்ச்சி பற்றிய இயல்களுக்குத் துணைபுரிதலாலும் இவ்விரண்டியல்களும் செய்கைக்குத் துணைபுரிவனவே என்னலாம். வருமொழி வல்லெழுத்துமிக்கு முடியுமிடத்தில் இன்மெல்லெழுத்து மிகுதல் பிறப்பு ஒற்றுமையான் என்னலாம். தேக்குடம், தேங்குடம் எனக் காண்க. உயிரும் இடையெழுத்தும் மிடற்றினை இடமாகக் கொண்டு பிறக்கும் என்பதற்கேற்ற அவ்விரண்டும் சுட்டெழுத்தின்முன் வரும்போது வகர மெய் பெற்று முடிதலும் பிறப்பிட ஒற்றுமையே காரணம் என்னலாம். அ + ஆடை = அவ்வாடை எனவும் அ + வாடை = அவ்வாடை யெனவும் கண்டுகொள்க. எனவே இவ்விரண்டியல்களும் நிலை வருமொழிகளைப் பற்றியன அல்ல வாதலினாலும் மொழிகள் உருப்பெறுதற்குத் துணையாம் எழுத்துக்கள் பற்றியன வாதலினாலும் புறப்புறமாகவும் கூறப்பட்டன.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் அகக்கருவி யென்பது நிலைமொழி பற்றியது என்பதும், புறக்கருவி யென்பது மொழிகளைப்பற்றியது என்பதும், அகப்புறக்கருவி என்பது புணர்தற்குரிய நிலை வருமொழிகளின் இயல்பும் இடைவரும் (சாரியை) சொல்லும் பற்றியது என்பதும், புறப்புறக் கருவி யென்பது எழுத்துக்களைப் பற்றியது என்பதும் பெறப்படும். இவை நான்கும் நிலை மொழி வருமொழியோடு புணர்தற்குத் துணையாக

முன் அமைத்துக்கொள்ளப்படுவன வாதலின் கருவி யெனப்பட்டன.

கருவியே செய்கை :

செய்கை நான்கு கருவி நான்ம் என எட்டாக வன்றிச் செய்கை கருவி யென இரண்டாக அடக்கிக் கூறுவதாயின், நிலைமொழியீறு பற்றியது செய்கை யென்றும் மற்றையவெல்லாம் கருவி யென்றும் கொள்ளல் வேண்டும். அதனால்தான்.

லனவென வருஉம் புள்ளி முன்னர்த்

தந வென வரிற் றனவா கும்மே.

என்ற நூற்பாவைப் புறச் செய்கைக்கு உதாரணம் காட்டிய உரையாசிரியர், இதன் உரையில் “இது புள்ளி மயங்கியலை நோக்கியதோர் வருமொழிக்கருவி கூறுதல் நுதலிற்று” என்றார். இவ்வாறே வருமொழி பற்றிக் கருவி கூறியவிடமெங்கும் கருவி செய்கை யென இரண்டாகக் கூறும்போது கருவி யென்றும், எட்டாகக் கூறும்போது புறச் செய்கை யென்றும் கொள்ளவேண்டும். “ஆறன்உருபின் அகரக் கிளவி, ஈருகு அகரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்” (116) என்ற நூற்பாவும் இத்தகையதேயாம்.

நிலைமொழிக் கருவி :

இனி நிலைமொழியீறு பற்றியும் கருவி கூறப்படும். தாம் நாம் என்ற சொற்கள் அது என்ற ஆரும்

வேற்றுமை யுருபு வருமிடத்துத் தமது நமது என
வரும்.

ஆறன் உருபினும் நான்கன் உருபினும்
கூறிய குற்றெற் றிரட்ட லில்லை
ஈறாகு புள்ளி அகர மொடு நிலையும்
நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் னுன. (162)

இந்நூற்பாவில், நெடுமுதல் குறுகும் மொழிகளாகிய
'தாம்' நாம் என்பனவற்றின் இறுதி மகரம் 'அ' என்ற
எழுத்தொடு புணரும் என்பது கூறப்பட்டது. அதாவது
தாம் + அ, நாம் + அ என வரும் என்பதாம். இதில் தாம்
நாம் என்பன நெடுமுதல் குறுகும் மொழி யெனப்
பட்டனவேயன்றி நெடுமுதல் குறுகும் என்று சொல்லப்
பட்டனவில்லை. ஆதலின் தாம் நாம் என்பன தாம், நாம்
என்றாகி நிலைமொழிகளா யிருந்தும் அது என்ற உரு
பாகிய வருமொழியுடன் புணர்தற்குரிய தகுதியில்
இல்லை. உருபியலில் 'தாம் நாம் என்னும் மகர விறுதி
யும்' (189) என்னும் நூற்பாவில், 'ஏனை யிரண்டும்
நெடுமுதல் குறுகும்' என விதித்த பின்னரே தம், நம்
என்றாகிப் புணர்தற்குரிய தகுதி பெறுகின்றன. ஆத
லின் "ஆறன் உருபினும்" என்னும் நூற்பா நிலை
மொழியீறு பற்றியதாயினும் கருவிச்சூத்திரம் ஆயிற்று.
அதனால்தான் உரையாசிரியர், இதனை, "உருபியலை
நோக்கியதோர் நிலைமொழிக் கருவி கூறுதல் நுத
லிற்று" என்றார். இஃது அகக்கருவி என்னலாம்.

2. புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம்

—

உயிர் எழுத்துக்களுள் குற்றெழுத்துக்கள் ஓர் அளபு இசைக்கும். நெட்டெழுத்துக்கள் ஈரளபிசைக்கும், இவைகள் மெய்களுடன் சேர்ந்து உயிர்மெய்களாக வரினும் அம்மெய்களுக்கு அளபு இன்றித் தத்தம் அளபுகளிலேயே யிசைக்கும். இவைகளுள் சில தத்தம் அளபுகளுள் குறைந்தும் மிக்கும் இசைக்கும் இடங்களும் உண்டு. அவற்றுள் இ, உ என்ற இரண்டு உயிர்க் குற்றெழுத்துக்களும் மெய்களுடன் சேர்ந்து வரும்போது சிலவிடங்களில் மட்டும் தமக்குரிய ஓர் அளபில் குறைந்து அரை அளபில் வரும். அவ்வாறு வருவனவற்றைக் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் என்பர். அவற்றுள் குற்றியலுகரம்பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறிய ஒரு நூற்பாவின் உரைபற்றி இளம்பூரணர் கூருத்து யாது என்பதில் ஐயம் ஏற்படுகின்றது. அதை விடுவிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாம்.

குற்றியலுகரமானது நெட்டெழுத்தின் பின்னும் தொடர்மொழிகளின் இறுதியிலும் வல்லெழுத்து ஆறனையும் ஊர்ந்துவரும். நாகு, வரகு, கொக்கு, கரும்பு, மார்பு, எஃகு என்பன எடுத்துக்காட்டுகள். இவ்வாறன்றிப் பிறவிடங்களில் வரும் உகரங்களும் தனித்துவரும் உகரமும் அளபிற் குறையாமல் வருத

லால் முற்றியலுகரங்களாம். நுந்தை என்ற முறைப் பெயரில் முதலில் உள்ள உகரமும் குற்றியலுகரம் எனப்படும். இது மொழிமுதற் குற்றியலுகரம் எனப் படுதலின் முன்னையன மொழியிறுதிக் குற்றியலுகரம் எனப்படும்.

மொழியிறுதிக் குற்றியலுகரம் ஒரு மொழிக் கண்ணே 'வருவது மட்டுமன்றிப் புணர்மொழியிடத்தும் வரும். 'கொக்கு' என்பது ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம். இது 'கொக்குக்கடிது' எனப் புணர்மொழியிடத்து வரும்போதும், 'கொக்கு' என்ற சொல்லின் இறுதி உகரம் குற்றியலுகரமாகவே வரும். இதைத் தொல்காப்பியர்,

இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமா ருண்டே

கடப்பா டறிந்த புணரிய லான (தொல். எழு. 37)

என்றார். இளம்பூரணர் கூறிய உரைக்கு அதாவது மேற்சொன்ன கருத்துக்கு மாறாக நச்சினுர்க்கினியர் உரை கூறினார்.

“அவ்வுகரம் ஒருமொழியுள் அன்றிப் புணர்மொழியிடைப் படிந் தன் அரைமாத்திரையினும் குறுகும் இடனும் உண்டு; அதற்கு இடனும் பற்றுக்கோடும் யாண்டுப் பெறுவதெனின் அதன் புணர்ச்சி முறைமை யறியும் குற்றியலுகரப் புணரியலுள் ”

என அவர் எழுதினார். அவர் கருத்து, 'ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம் புணர்மொழி யிடத்தில் தன் அரை

மாத்திரையிற் குறைந்து கால் மாத்திரையாகவும் வரும்' என்பதாம், 'கொக்குக்கடிது' என்றவிடத்துச் குற்றியலுகரம் கால் மாத்திரை பெற்றது என்பர். அவர், இந்நூற்பா நுதலியதுபற்றி எழுதியபோது "குற்றியலுகரம் புணர்மொழிக்கண் தன் அரை மாத்திரையிற் குறுகி வரும் என்கின்றது" என எழுதினார். இளம்பூரணர்,

“இது குற்றியலுகரம் புணர்மொழியுள்ளும் வரும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று”

என எழுதினார். இளம்பூரணர் கருத்தும் பொருத்தமானதே.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் குற்றியலிகரம்பற்றிக் கூற வந்தபோது ஒருமொழிக் குற்றியலிகரம் (கேண்மியா) பற்றிக் கூறிப் பின்னர்,

புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்தே

உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும் (எழு. 35)

எனப் புணர்மொழிக் குற்றியலிகரம் பற்றிக் கூறினார். அவ்வாறே ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம் முன்னர்த் கூறிப் (எழு. 36) பின்னர்ப் புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம் கூறினார் (எழு. 37) எனக்கோடல் சிறக்கும். ஆதலின் “இடைப்படிற் குறுகும்” என்ற நூற்பா இளம்பூரணர் கூற்றுப்படிப் புணர்மொழிக் குற்றியலுகரத்தை நுதலியதேயன்றி நச்சினுர்க்கினியர் கூற்றுப்படி குற்றியலுகரம் புணர்மொழியிடத்து அரை

மாத்திரையிற் சுருங்கி வரும் என்பதை நுதலியதாகக் கொள்வதற்கில்லை.

குற்றியலிகரம் புணர்மொழியுள்ளும் வரும் என்ற நூற்பாவில் “புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே” என்ற தொடரைப் “புணரியல் நிலையிடையும் குறுகல் உரித்து” என மொழி (உம்) மாற்றி உரைத்த முறையிலேயே, புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம் பற்றிய நூற்பாவிலும் “இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமாருண்டே” என்ற வரியை, “இடைப்படினும் குறுகும் இடன் உண்டு” என மொழி (உம்) மாற்றியுரைத்தார் இளம்பூரணர். நச்சினர்க்கினியர் புணர்மொழிக் குற்றியலிகர நூற்பாவில் மட்டும், “குறுகலும் என்னுமிடத்து உம்மையை நிலையிடையும் என மாறிக் கூட்டுக” என்றார். ஆனால் புணர்மொழிக் குற்றியலுகர நூற்பாவில் இருந்தவாறே உரையெழுதிச் சென்றார். மொழி மாற்றின் தன் கருத்துக்கு மாறுபடும் ஆதலின்.

இனிப் புணர்மொழிக் குற்றியலுகரத்துக்கு இடனும் பற்றுக்கோடும் கூறியபோது இருவரும் ஒத்த கருத்தினராக ஆயினர், இளம்பூரணர்.

வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித் தொல்லை யியற்கை நிலையலும் உரித்தே” (எழு. 40)
என்பதனுள் வல்லொற்றுத் தொடர்மொழியும் வல்
லெழுத்து வருவழியும் இடம். அவ்வல்லொற்றுத்
தொடர்மொழியீற்று வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு”

என இளம்பூரணர் எழுதியவாறே நச்சினர்க்கினியரும் எழுதினர். என்றாலும் வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி

என்ற நூற்பாவிற்கு இருவரும் வேறு வேறு உரை கொண்டனர். நச்சினூர்க்கினியர், குற்றியலுகரம் தன் அரை மாத்திரையிற் குறைந்து கால் மாத்திரையில் வரும் என்பதற்கேற்ப உரை யெழுதினர். அவ்வுரை பற்றி யாதோர் விளக்கமும் தேவையில்லை. இளம் பூரணர்,

“வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து முதல்
மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து முன் கூறிய
இயற்கை நின்றலும் உரித்து”

என உரையெழுதினர். இவ்வுரையின் கருத்து யாதென்றே புலப்படவில்லை. இவ்வுரையை விளங்கிக் கொண்டால் புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம்பற்றிய “இடைப்படிற் குறுகும்” என்ற நூற்பாவிற்கு இளம் பூரணர் கருத்தையும் விளங்கிக் கொள்ளலாம்;

குற்றியலுகரப் புணரியலில் “வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி” என்ற நூற்பாவுக்கு முன்னர் மூன்று நூற்பாக்கள் உள. அவை,

ஈரெழுத் தொருமொழி உயிர்த்தொடர் இடைத்தொடர்
ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்தொடர் மென்தொடர்
ஆயிரு மூன்றே யுகரங் குறுகிடன் (எழுத். 407)

அவற்றுள்,

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி யிடைத்தொட ராகா (408)

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா விறுதியும் உகரம் நிறையும் (409)

என்பனவாம். “ஈரெழுத்தொருமொழி” என்ற நூற்பாவைப்பற்றி “இத்தலைச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின் இக்குற்றியலுகரம் வரும் இடத்திற்குப் பெய

ரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று” என்றெழுதினார் இளம்பூரணர். அவர் கருத்து, இந் நூற்பாவில் உகரம் குறுகிவரும் இடம் ஆறு என்று சொல்லப்பட்டதே ஒழிய அவ்வாறிடத்தும் வரும் உகரம் குறுகித்தான் வரும் என்று சொல்லப்படவில்லை” என்பதுதான். அதனாலேயே, “அல்லது கிளப்பினும்” என்ற நூற்பாவில் “இது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று” என்று எழுதினார். அதாவது, “ஈரெழுத்தொருமொழி” என்ற நூற்பாவில் முடிந்த கருத்தில் ஒரு கருத்தை மறுப்பதாம் இந்நூற்பா என்பது அவர் கருத்து. “அல்லது கிளப்பினும்” என்ற நூற்பாவின் பொருளாக, “அல்வழி வேற்றுமையிலும் நெடிற் றெடர் முதலிய ஆறு ஈற்று உகரங்களும் குற்றிய லுகரங்களாகவே நிறைந்து நிற்கும்” எனப் பொருள் கொண்டார். எனவே “ஈரெழுத்தொருமொழி” என்ற நூற்பா உகரம் குறுகும் இடம் கூறிய நிலையில் இருப்ப தால், அவ்வாற்றீற்றிலும் உகரம் குறுகியும் வரலாம். குறுகாதும் வரலாம் என்பது பெறப்படும். இவ்விரண்டு நிலைகளில் “அல்லது கிளப்பினும்” என்ற நூற்பாவால் ஒன்று மறுக்கப்பட்டது. அதாவது குறுகாது வரும் என்பதில்லை; எல்லா விறுதியிலும் குறுகியே வரும் என்றாரைத்துக் குறுகாதும் வரும் என்பது மறுக்கப் பட்டது.

அடுத்து “வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி” என்ற நூற்பா பற்றிக் கூறியபோதும் “இது எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுக்கின்றது” என்றே கூறினார். இதன்

கருத்து அல்லது கிளப்பினும் என்ற நூற்பாவால் எல்லா விறுதியிலும் உகரம் குறுகியே வரும் என்பது கூறப்பட்டது. ஆனால் வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி யீற்று உகரம் மட்டும் வல்லெழுத்து முதல்மொழி வரு மொழியாய் வருமிடத்துத் தன் பழைய நிலையில் குறுகி வருதலும் உரித்தாம். (உம்மையால் குறுகாது வருத லும் உரித்தாம்) ஆதலின், வல்லொற்றுத் தொடர் மொழியில் மட்டும் இரண்டு நிலையும் இருத்தலின் (அல்லது கிளப்பினும் என்பதனொடு மாறுபடுதலின்) ‘எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்கும்’ என்ப தாகும்.

‘கொக்குக்கடிது’ என்பதில் ‘கொக்கு’ என்பதின் இறுதி உகரம் குற்றியலுகர நிலையிலும் முற்றியலுகர நிலையிலும் ஒலிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இளம்பூரணர் காலத்தில் எழுத்தின் ஒலி காலத்துக்குக் காலம் மாறு படுதல் உண்டு. ‘ழ’ என்ற எழுத்தின் ஒலி தமிழகத் தின் தென்பகுதியில் ‘ள’ ஆகவும் வடபகுதியில் ‘ய’ ஆகவும் ஒலிக்கப்படக் காணலாம். (பழம்-பளம்-பயம்) அவ்வாறே நுணுகி யறியும் நிலையில் வன்ருடர்க் குற்றியலுகரங்கள் வல்லெழுத்து முதல் மொழி வரும் போது முற்றுகரங்களாகப் பெரும்பான்மையிலும் குற் றுகரங்களாகச் சிறுபான்மையிலும் மக்களிடையே ஒலிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அதனால்தான் இளம்பூரணர் “வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி” என்பதற்கு அவ்வாறு பொருள் கொண்டார். நச்சினுர்க்கினியர் தாம் ஒலித் துக்கொண்ட முறைக்கேற்பக் ‘கொக்குக்கடிது’ என்ப

தில் 'கொக்கு' என்பதற்குக் கால் மாத்திரை யிருப்பதாகக் கண்டமையால் தம் போக்கில் புணர்மொழியிடத்துச் சிறுபான்மை குற்றியலுகரம் தன் அரை மாத்திரையை விட்டுக் கால். மாத்திரை பெறும் என்றார்.

இனி, இடனும் பற்றுக்கோடும் கூறவந்தவிடத்து நச்சினர்க்கினியர் குற்றியலுகரம் கால் மாத்திரை யிலும் வரும் என்று கொண்டமையால் வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி என்ற நூற்பாவை மேற்கொண்டு காட்டியது பொருந்தும்; இளம்பூரணர் பிறவும் நூற்பா விருக்க, அதனையே காட்டக் காரணம் யாது என வினவலாம். குற்றியலுகரப் புணரியலில் புணர் மொழிக் குற்றியலுகரம்பற்றிய (புணர்ச்சி விதிகட் குரிய) முதல் நூற்பா ஆதலின் அதனையே காட்டினார். அதனால் பிறவும் கொள்வதில் தடையில்லை,

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், தொல்காப்பியர் குற்றியலிகரம் ஒருமொழிக் கண்ணும் புணர்மொழிக் கண்ணும் வரும் என்று கூறியவாறே குற்றியலுகரமும் அவ்வீரிடத்திலும் வரும் என்று கூறவேண்டியவராதலின் அதற்கேற்பவே, "புணரியல் நிலையிடை" என்ற நூற்பாவும் புணர்மொழியிடத்தும் குற்றியலுகரம் வரும் என்பதைக் கூற வந்ததேயாம் என்பதும், அதற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் "வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி" என்ற குற்றியலுகரப் புணரியல் நூற்பாவில் வந்தவாறு வல்லொற்றுத் தொடர்மொழியும் வல்லெழுத்து வருவழியும் (இவ்வாறே பிற தொடர் மொழியும் பிற

வெழுத்து வருவழியும்) இடம் என்பதும், ஈற்று வல்
லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு என்பதும் ஆம். என்பதும்
இளம்பூரணர் கொள்கை என அறியலாம்.

3. நுந்தை

நுந்தை யென்ற சொல்லில் முதலில் உள்ள நக
ரத்தின்மேல் ஏறிய உகரம் தன் மாத்திரையிற்
குறைந்து ஒலிக்கும்போது குற்றியலுகரம் எனப்படும்.
மொழியிறுதிக் குற்றியலுகரம் பல தொடர்களில் வரு
வதுபோல் இன்றி இவ்வொரு சொல்லில் மட்டும் மொழி
முதற் குற்றியலுகரம் வரும். நுந்தை என்ற சொல்லில்
முதலில் உள்ள உகரத்தை இதழ் (உதடு) குவியாதும்
அதாவது தன் அரை மாத்திரையிற் குறையாதும்
கூறலாம். அப்போது அது பிறமொழிமுதல் உகரங்
கள் போலவே முற்றியலுகரமாகும். எனவே, இவ்
வொரு சொல்லே இதழ் குவித்துக் கூறும்போது முற்
றியலுகரமாகவும், குவியாது கூறும்போது குற்றிய
லுகரமாகவும் வரும் என்பது பெறலாம். இவ்விரு
நிலையிலும் நுந்தை என்பதற்கு நும் தந்தை என்பதே
பொருளாம். இச்சொல் முறைப்பெயர்ச்சொல்,

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்,

முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅது
அப்பெயர் மருங்கின் நிலையிய லான (எழு 68)

என்றார். “ நுந்தை என்ற சொல்லின்கண் குற்றியலுகர நிற்குமிடத்து அஃது இதழ் குவித்துக் கூறவரும் நுந்தை என்ற முற்றுகரத்துடன் பொருளில் மாறுபடுதல் இல்லை ” என்பது நூற்பர்வின் பொருளாம். இந்நூற்பாவில் ‘ பொருள் ’ என்ற சொல்லுக்குரிய பொருள் யாது என்பது ஆய்வுக்குரியதாம்.

நச்சினூர்க்கினியர்,

“ அம்முறைப் பெயரிடத்தே நின்றல் இலக்கணமான குற்றியலுகரம் இதழ்குவித்துக் கூறும் வழிவரும் முற்றுகரத்தோடு அவ்விடத்துக் குற்றுகரம் பொருள் வேறுபடுமாறுபோல ஈண்டுப்பொருள் வேறுபட்டு நில்லாது ”

என்று எழுதி,

“ காது கட்டு கத்து முருங்கு தெருட்டு என்பன முற்றுகரமும் குற்றுகரமுமாய்ப் பொருள் வேறுபட்டு நிற்பனபோல நுந்தை யென்று இதழ்குவித்து முற்றக் கூறிய விடத்தும் இதழ்குவியாமல் குறையக் கூறிய விடத்தும் ஒரு பொருளே தந்தவாறு காண்க ”

என்று விளக்கமும் எழுதினர். காது கட்டு முதலியன முற்றுகரமாயின் ஏவல் வினையும் குற்றுகரமாயின் தொழிற்பெயருமாம். நச்சினூர்க்கினியர் உரையில் யாதோர் ஐயமுமில்லை, அவர் உரை பொருந்துமா பொருந்தாதா என்று வேண்டுமானால் ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ளலாமேயன்றி உரை விளக்கம் தேவையில்லை. ஆனால் இளம்பூரணர் உரை விளக்கவேண்டிய தொன்றாகவே இருக்கிறது. இவர் உரை,

“ அம்முதற்கண் குற்றியலுகரம் ஆண்டு இதழ்குவித்துக் கூறும் வழி முற்றுகரத்தோடு பிறகரம் போலப்

பொருள் வேறுபடாது ; யாண்டெனின் அம்முறைப்

பெயரிடத்துத் தான் நின்றற்கண்”

என்பதாகும். இவ்வுரையில் ‘பிற உகரம்போற் பொருள் வேறுபடாது’ என்பதற்கு விளக்கம் தேவை. இதற்கு நச்சினர்க்கினியர் கருத்துக் கேற்பவே. இதழ் குவித் தும் குவியாதும் கூறப்படும் மொழியிறுதிக் குற்றுகர முற்றுகரங்கள் தம்முள் பொருள் வேறுபடுவது பேர்ல இம்முறைப் பெயர் பொருள் வேறுபடுதலில்லை’ என்றே கொள்ளலாம். ஆனால் இளம்பூரணர் உதாரணம் காட்டி விளக்க வந்தபோது,

“நாகு எனவும் நகு எனவும் குறுகியும் குறுகாதும் நின்ற உகரங்கள்போல, நுந்தை யென்று குறுக்கமாய வழியும் இதழ்குவித்துக் கூறக் குறுகாத வழியும் பொருள் வேறு படாதவாறு அறிக.”

எனக் கூறினர். காது என்ற ஒரு சொல்லே குற்றிய லுகரமாக ஒலிக்கும்போது பெயராயும் முற்றுகரமாக ஒலிக்கும்போது ஏவல் வினையாயும் வரும் என நச்சி னர்க்கினியர் காட்டியது போலில்லாமல், நாகு எனக் குற்றியலுகரத்திற்கும், நகு என முற்றியலுகரத்துக்கும் தனித் தனியாகக் காட்டியதால், ‘பிற உகரம்போல் பொருள் வேறுபடாது’ என்பதற்கு வேறுகவே பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஏன் எனின் ஒரே சொல்லில் வேறுபாடு காட்டாமல் வெவ்வேறு பொருளுடைய வெவ்வேறு சொற்களில் வேறுபாடு காட்டியதால் என்க. இதனால் பொருள் வேறுபடாது’ என்ற இடத் தில் பொருள் என்பதற்குச் சொல்லின் பொருள் எனக்

கொள்ளாமல் உகர உயிராம் தன்மை என்றே கொண்டார் இளம்பூரணர் என்பது விளங்கும்.

எனவே “முற்றியலுகரமொடு” (68) என்ற மேல் நூற்பாவின் உரையில் “பிற உகரம்போலப் பொருள் வேறு படாது” என்று இளம்பூரணர் எழுதியதன் கருத்தின் விளக்கம்.

“ஈற்றுக் குற்றியலுகரம் ஈற்று முற்றியலுகரத்துடன் தான்மாத்திரை குறைந்தமையால் உயிராம் தன்மை குறையாததுபோல நுந்தை என்ற முறைப் பெயரிடத்துக் குற்றியலுகரமும் இதழ்குவியாது முற்றியலுகரமாகக் கூறிய வழியும் உயிராம் தன்மை வேறுபடாது”

என்பதேயாம். இவ்வாறு கொள்ளாக்கால் இளம்பூரணர் உரை விளக்கமுருது. இதைப் பின் வருவனவற்றிலும் அறியலாம்.

(1) அவை தாம்

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன (எழு. 2)

என்ற நூற்பாவின் உரையின் கீழ்

“சந்தனக்கோல் குறுகின விடத்தும் பிரப்பங்கோல் ஆகாது; அதுபோலவே இகர உகரங்கள் குறுகினவிடத்தும் அவை உயிர் ஆகற்பாலன. அவற்றைப் புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும் நோக்கி வேறெழுத்தென்று வேண்டினார் என உணர்க.”

என எழுதினார். புணர்ச்சி வேற்றுமைக்காக வேறு வேறுகக் கூறினும் உயிரேயாம்; அவ்வாறே குற்றிய

லிகரம் முற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் முற்றியலுகரம் எனப் பொருள் வேறுபடினும் உயிரேயாம். ஈண்டுப் பொருள் என்பது பெயரை என்க.

(2) “ஈரெழுத் தொருமொழி உயிர்த்தொடர் இடைத்தொடர் ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்தொடர் மென்தொடர் ஆயிரு மூன்றே யுகரங் குறுகிடன் (எழுத். 407)

என்னும் நூற்பா உகரம் குறுகும் இடங்கள் உணர்த்தியதேயன்றி அவ்விரு மூன்றிடங்களில் வரும் உகரம் குறுகியே வரும் என்றதில்லை. ஆதலின்,

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா விறுதியும் உகரம் நிறையும் (எழு. 409)

என்னும் நூற்பா ஈரெழுத் தொருமொழி முதலியவற்றின் ஈற்றில் வரும் என்று கூறுவதால், முன் நூற்பாவில் அவ்வாறு தொடர் மொழியீற்றிலும் இரண்டுகரமும் வரும் என்பது பெறப்படுதலின் அவற்றுள் ஒன்றை - அதாவது முற்றுகரமாக வரும் என்பதை - விலக்கியதாகும் எனக் கொண்டார் இளம்பூரணர். எனவே குற்றுகரம் வரலாம் இடங்களில் குற்றுகரமே வரும் என்பதும் பிறவிடங்களில் தான் முற்றுகரம் வரும் என்பதும் அவர் கொள்கை என்னலாம்.

இவற்றால் மொழியீற்று முற்றுகரமும் குற்றுகரமும் சொற்பொருள் வேறுபடினும் உயிராம் பொருளில் வேறுபடாதவாறுபோல நுந்தை யென்ற சொல்லும் முற்றுகர நிலையினும் குற்றுகர நிலையினும் உயிராம் பொருளினும் வேறுபடாது என்று கருதியே “முற்றிய

லுகரமொடு” என்ற நூற்பாவுக்கு முதலில் உரையெழுதினார் இளம்பூரணர் என்னலாம்.

இனி அவர் அந்நூற்பாவுக்கு எழுதிய இரண்டாம் உரையிலிருந்தும் முதல் உரைக்கு விளக்கம் காணலாம்.

“இனி இரட்டுற மொழிதல் என்பதனால் பொருள் என்ற தனை இடனும் பற்றுக்கோடும் ஆக்கிப் பிற உகரங்கள் போல் ஈண்டை யுகரங்கள் இடனும் பற்றுக்கோடும் வேறுபடா என்பது கொள்க”

என இரண்டாவதும் ஓர் உரையெழுதினார் அவர். இவ்வுரையில் ‘பிற உகரங்கள் போல்’ என்பதற்குப் ‘பிற உகரங்கள் வேறுபடுவது போல்’ என்பது பொருளாம். ஈற்றுக் குற்றுகரத்துக்கு இடனும் பற்றுக்கோடும் ‘ஈரெழுத்தொருமொழி’ என்னும் நூற்பாவிற் குறித்தபடி வேருதலும் முற்றுகரத்துக்கு வேருதலும் போல இன்றி நுந்தை என்ற சொற்குக் குற்றுகரமாய வழியும் முற்றுகரமாய வழியும் இடனும் பற்றுக்கோடும் ஒன்றேயாம் என்பது அவர் கருத்து. இவ்வுரை கொண்டும் முதல் உரையில் இளம்பூரணர் கருத்தை யறியலாம்.

4. ஐயும் மெய்யும் கெட்ட விறுதி ?

அவை, அவ் என்ற இரண்டு சொற்களும் அஃ
றிணைப் பன்மைச் சுட்டுப் பெயர்கள். (மற்றைச் சுட்டுப்
பெயர்கள் இவை, இவ், உவை, உவ் என்பன) இவைகள்
வேற்றுமை யுருபேற்கும்போது வற்று என்ற சாரியை
பெற்று முடியும். தொல்காப்பியர்,

சுட்டுமுத லாகிய ஐயென் இறுதி

வற்றெடு சிவணி நின்றலும் உரித்தே. (எழுத். 178)

என்ற நூற்பாவின் அவை * என்பது வற்றுச்சாரியை
பெறும் என்றுரைத்தார். இதனால் அவை + ஐ என்ற
இரண்டின் இடையில் வற்றுவர அவை + வற்று + ஐ
என ஆகும். அடுத்து வற்று என்ற சாரியை பற்றித்
தொல்காப்பியர்,

வஃகான் மெய்கெடச் சுட்டுமுதல் ஐம்முன்

அஃகான் நின்றல் ஆகிய பண்பே (எழுத். 123)

என்றார். இதனால் வற்று என்ற சொல்லின் முதலில்
நின்ற வகர மெய்கெடும் என்பது பெற்றும். எனவே
அவை + வற்று + ஐ என்னும் சொற்கள் அவை +
அற்று + ஐ என நின்று அவையற்றை என்றாகும்.

* இவ்விடத்தும் பிறவிடங்களிலும் அவை என ஒன்றே கூறப்
பட்டிருப்பினும் பிற சுட்டுப் பெயர்களையும் கொள்க.

இனி அவ் என்னும் பெயரும் உருபு ஏற்கும்போது வற்றுச் சாரியை பெறும் என்பதை ஆசிரியர்,

சுட்டுமுதல் வகரம் ஐயும் மெய்யும் .

கெட்ட விறுதி யியல்திரி பின்றே (எழுத். 184)

என்ற நூற்பாவால் குறித்தார். சுட்டுமுதல் வகரமாகிய அவ் முதலியன வற்றுச் சாரியை பெறும் என்பதே இந்நூற்பாவின் பொருள். இதில் ஒரு மாட்டேறு கூறப்பட்டுள்ளது. ஐயும் மெய்யும் கெட்ட விறுதியின் இயல்பாகிய வற்றுப் பெறுதலில் சுட்டு முதல் வகரம் மாறுபடுதல் இல்லை என்பதால் சுட்டு முதல் வகரத்தை ஐயும் மெய்யும் கெட்ட விறுதியின் இயல்புடன் மாட்டேற்றுகிறார் ஆசிரியர் என அறியலாம். அவ்விறுதியாது என்பதில் உரையாசிரியர் இருவரும் மாறுபடுகின்றனர். இளம்பூரணர் இந்நூற்பாவுக்கு,

சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வகர வீற்றுச்சொல் ஐகாரமும் அதனாற் பற்றப்பட்ட மெய்யும் கெட்டு

வற்றுப் பெற்று முடிந்த சுட்டுமுதல் ஐகார வீற்றியல்பில் திரிபின்றி வற்றுப் பெற்று முடியும்”

என உரை யெழுதினார். இவர் உரைப்படி ஐயும் மெய்யும் கெட்ட விறுதியின் இயல்பாவது அவை முதலியவை ஐ முதலிய உருபுகளுடன் சேரும்போது இறுதி ஐயும் வகரமும் கெட்டு அ முதலியவாக நின்று வற்றுச் சாரியை பெற்று அவற்றை முதலியவாக முடிதலாம். அந்த இயல்பில் திரியாது அவ் என்பதும் வற்றுப் பெற்று முடியும். அவ் + வற்று + ஐ என்னும் சொற்கள்

சேரும்போது, அவ் என்பதன் இறுதி வகரம் “அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல்,” ஒற்றுமெய் கெடுதல்” என்னும் விதிப்படி கெட்டு அவற்றை என வரும்.

இளம்பூரணர் கொள்கைப்படிப் பார்க்கப்போனால் சுட்டு முதல் ஐகார வீருனது ஐயும் மெய்யும் கெடும் என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் யாண்டேனும் விதித் திருக்க வேண்டும் என்பது தெரிகிறது. முன் விதிக்கப் பட்ட விதியுடன்தான் பின்னர் மாட்டேற்றுக் கூறலாம். விதிக்காத ஒன்றுடன் மாட்டேற்றல் இல்லை. தொல்காப்பியர், சுட்டு முதல் ஐகாரம் ஐயும் மெய்யும் கெடும் என யாண்டும் விதிக்கவில்லை. இளம்பூரணர் எழுதிய உரை பொருந்துமா என்பது ஆய்வுக்குரியதாம்.

நச்சினூர்க்கினியர் ஐயும் மெய்யும் கெட்ட விறுதியாவது ‘யாவை’ என்ற சொல் என்பர். இவர் கூற்றுப் பொருத்தமாகவே உள்ளது. யாவை என்ற சொல் வற்றுப்பெற்று முடியும் என்று கூறவந்த ஆசிரியர்,

யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும்
ஆயியல் தெரியா தென்மனார் புலவர்
ஆவயின் வகரம் ஐயொடும் கெடுமே (எழுத். 179)

என்றார். யாவை என்பது வற்றுப்பெறும் என்பதும் அப்போது இறுதி ஐயும் வகரமெய்யும் கெடும் என்பதும் இதில் குறிக்கப்பட்டன. எனவே யாவை + வற்று + ஐ என்பன யா + வற்று + ஐ என்றாகிப் பின் யாவற்றை என்றாகும் என்பது பெறலாம். இந்நூற் பாவில் குறிக்கப்பட்ட யாவை என்பது ஐயும் மெய்யும்

கெட்ட விறுதியாக இருத்தலின் இந்த யாவை என்பதையே ஐயும் மெய்யும் கெட்ட விறுதி என மாட்டேற்றியதாக நச்சினார்க்கினியர் . கூறினார். இது பொருத்தமே என்றாலும் சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதி ஐயும் மெய்யும் கெட்டு வற்றெடு வரும் என்பதற்குத் தொல்காப்பிய நூற்பா இல்லாமல் போகின்ற குறையை நீக்க முடியாது. சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதி அவ்வாறு வரும் என்பதை நச்சினார்க்கினியரும் உடன்படுவர். “வஃகான் மெய்கெட” (123) என்ற நூற்பாவின் உரையில்,

“இன்னும்.....அவை இவை உவையென நிறுத்திச்”

“சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதி”

என்றதான் வற்றும் கொடுத்து வேண்டும் செய்கை செய்க”

என்றெழுதியமையால் அதனை உணரலாம்.

சுட்டுமுதல் வகரம் வற்றுப்பெறும் என்று கூற வந்தவிடத்தில் யாவை என்ற வினாப் பெயருடன் மாட்டேற்றுவதை விடச் சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதியுடன் மாட்டேற்றுவதே மிகச் சிறக்கும் என்னலாம். அவ்வாறெண்ணித்தான் இளம்பூரணர் உரை யெழுதினார் போலும். அதனால்தான்.

சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதி

வற்றெடு சிவணி நின்றலு முரித்தே (எழு. 178)

என்ற நூற்பாவுக்கு,

“சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார வற்றுச்சொல்
வற்றுச் சாரியையோடு பொருந்தி அவ்விற்று ஐகாரம்
நின்றலும் உரித்து ; நில்லாமையும் உரித்தே”

என உரை யெழுதினார். அன்றியும்,

“ஐகாரம் கெட்டவழி நின்ற வகரத்தினை வற்றின்மிசை
ஒற்றென்று கெடுத்து அவற்றை இவற்றை உவற்றை
யென ஒட்டுக.”

எனவும் எழுதினார். இந்நூற்பாவில் நின்றலும் என்ப
தில் உள்ள உம்மையையும், தாம் உரைக்கீழ் எழுதிய
தையும் மனதிற் கொண்டே “ஐயும் மெய்யும் கெட்ட
விறுதி” என்பதற்கு யாவை யென்பதைக் கொள்ளா
மல் (அவை முதலிய) சுட்டு முதலாகிய ஐயென்
இறுதியையே கொண்டார். எனவே நச்சினர்க்கினியர்
கூற்றைவிட இளம்பூரணர் கூற்று ஒருவகையில் சிறக்
கும் என்றே கொள்ளலாம்.

மாட்டேறு என்பது முற்றிலும் பொருந்துவதாக
இருத்தல் வேண்டும் என்பதில்லை; ஒருபுடைச் சேற
லாகவும் இருக்கலாம் என்பது உரையாசிரியர் இரு
வரும் கொண்ட கொள்கை. உதாரணமாக ஒன்று
காணலாம். மொழிக்கு ஈருய் மெய்யெல்லாம் புள்ளி
பெற்று* நிற்கும் என்று கூறவந்த ஆசிரியர் தொல்
காப்பியர், “மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்”
(எழு. 104) என்றார். அதையடுத்துக் “குற்றிய லுகர
மும் அற்றென மொழிப” என்ற நூற்பாவை அமைத்
தார். மாட்டேற்று முறைப்படிப் பின்னதற்கு “ஈற்றுக்

குற்றியலுகரம் மொழியிற்றுதி மெய்கள் போலப் புள்ளி பெற்று நிற்கும்” என்றே உரை கூறவேண்டும். அவ்வாறு கூறாமல் “ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் புள்ளி யீறு போல உயிர் ஏற இடங்கொடுக்கும் என்று கூறுவர் புலவர்” என உரை யெழுதினர் இருவரும். “இம் மாட்டேறு ஒருபுடைச் சேறல், புள்ளி பெருமையின்” என நச்சினுர்க்கினியரும். “இம்மாட்டேறு ஒருபுடைச் சேறல்” என இளம்பூரணரும் எழுதினர். எனவே ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் மாட்டேற்று நூற்பாக்களை ஒருபுடைச் சேறல் நிலையிலும் அமைப்பார் என இருவரும் கருதினர் என்னலாம். அந்நிலையிலேயே சுட்டு முதல் வகரம் வற்றுப்பெறும் எனக் கூறவந்த ஆசிரியர் “சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதி” என்ற நூற்பாவுடன் மாட்டேற்ற வேண்டி “ஐயும் மெய்யும் கெட்ட விறுதியியல் திரிபின்றே” என்றார் என்னலாம்.

இதுவரையிலும் கூறியவற்றிலிருந்து “ஐயும் மெய்யும் கெட்ட விறுதி” யென்று தொல்காப்பியரால் கூறப்பட்டது சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதியே யென இளம்பூரணர் கொண்டதும் பொருந்தும் என்பதும், நச்சினுர்க்கினியர் ‘யாவை’ யென்ற வினாப் பெயர் என்றதும் பொருந்துமேனும் சுட்டுமுதல் வகரத்தைச் சுட்டுமுதல் ஐகார வீற்றோடு மாட்டேற்றுவதே சிறக்கும் என்பதும் விளங்கும். இக் கட்டுரை, ஆராய்ச்சியாளருக்கு எவ்வாறிருப்பினும் இளம்பூரணர் உரைக்கு ஒரு விளக்கமாக அமைக என்பதற்காகவே எழுதப்பட்டது.

5. உடம்படு மெய்

எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார் (111)

இந்நூற்பா உயிர்ஈறு உயிர் முதல்மொழியோடு
புணரும் வழி உடம்படுமெய் பெறும் என்பது கூறுதல்
நுதலிற்று.

“ஒருமொழி இருமொழி தொடர்மொழியாகிய மூவகைப்பட்ட
மொழிக்கும் உயிர்முதல்மொழி வருமிடத்து இடை
உடம்படுமெய் வடிவுகோடலை நீக்கார் ”

என்பது இதன் பொருள். இந்நூற்பாவில் உடம்படு
மெய்யாக வரும் எழுத்துக்கள் யாவை யென்பது
கூறப்படவில்லை. அதனால் இளம்பூரணர்,

“உரையிற்கோடல் என்பதனால் உடம்படு மெய்யாவன
யகரமும் வகரமும் எனக்கொள்க. இகரவீறும் ஈகார
வீறும் ஐகாரவீறும் யகர உடம்படுமெய் கொள்வன.
அல்லனவெல்லாம் வகரமெய் கொள்வன ”

என எழுதினார். இவ்வாறு எழுதியவர்,

“ஒன்றென முடித்தல் என்பதனால் விகாரப்பட்ட
மொழிக்கண்ணும் உடம்படுமெய் கொள்க,
மரவடி ஆயிருதினை எனவரும் ”

என்றும் எழுதினார். ஆகார வீறு வகர உடம்படு மெய்
பெறும் என்றவர் விகாரப்பட்ட உயிர்பற்றிக் கூறும்
போது யகர உடம்படு மெய்பெற்ற ஆயிருதினை

யென்பதை உதாரணம் காட்டினார். இது பொருந்துமா என்பது ஐயம். இவர் இங்கெழுதியுள்ள நிலையில் தவறுதான். ஆனால் இது தவறாக எழுதப்படவில்லை யென்பதைப் பிறிதோர் இடங்கொண்டுதான் நிறுவ முடியும்.

“உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது” (208)

என்னும் நூற்பா அகரச் சுட்டின் முன்னர் உயிர்வரின் எவ்வாறு முடியும் என்பதை யுணர்த்த வந்தது. “உயிர் முதல் மொழி அகரச் சுட்டின் முன்னர் வரினும் முன் நூற்பாவில் கூறிய வகரம் (207) மிக்கு முடியும். அவ் வியல்பில் திரியாது” என்பது இதன் பொருள். ‘அவ்வாடை’ என்பது உதாரணம்.¹ இந்நூற்பா வுரையின் கீழ் இளம்பூரணர்.

“திரியாது என்றதனானே மேல் (209) சுட்டு நீண்ட வழி யகரத்தோடு கொள்க”

என்றும் எழுதியுள்ளார். அ + இருதிணை = அவ்விரு திணை யென வரும். ‘அ’ என்ற சுட்டு நீண்டு ‘ஆ’

1. சுட்டு உயிர்முன்வரின் வகர உடம்படு மெய்பெறும் என்பது “எல்லா மொழிக்கும்” (141) என்ற பொதுச் சூத்திரத்தாலேயே பெறுதலின் “உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது” என்பது வேண்டுமதில்லை யென்னலாம். இதற்குமுன் சுட்டின் முன் ஞங் மயவவரின் எவ்வாரும் என்றும் வலிவரின் எவ்வாரும் என்றும் கூறியமையால் உயிர்வரின் எவ்வாரும் என்பதும் கூறப் படவேண்டுமதலின் ஆசிரியர் கூறினார் என்க.

என்றாயவழி ஆயிருதினை யென யகரமெய்யொடு
வரும்.

இதனால் ஆகாரத்தின் முன் உயிர் முதல்மொழி
வரின், வகர உடம்படுமெய் பெறும் என்றாலும் சுட்டு
நீண்டு ஆ என நிற்குமாயின் யகர உடம்படுமெய்
பெறும் என்பது இளம்பூரணர் கருத்து என்பதை யறிய
லாம். தொல்காப்பியரும் அக்கருத்துப்படவே நூற்
பாக்களில் அமைத்துள்ளார்.

“ஆவின் இறுதி” (ஆ+இன். ன்) (121)

“ஆவும் மாவும்” (ஆ+உம், மா+உம். ன்) (232)

“எல்லா வெழுத்தும்” (எல்லா+எழுத்தும். ன்) (47)

என ஆகார வீறு உயிர் முதல் வருமொழி வந்தவிடத்து
வகர உடம்படு மெய்பெற்ற நிலையிலும்,

“ஆயீரியல்” (அ+ஈர், ய்) (108)

“ஆயியல் திரியாது” (அ+இயல், ய்) (208)

“ஆயிருதினை” (அ+இருதினை. ய்) (சொல். கிளவி 1)

என அகரச்சுட்டின் நீட்சியாகிய ஆகாரவீறு யகர
உடம்படு மெய்பெற்ற நிலையிலும் தொல்காப்பியர்
கூறியதைக் காணலாம். ஆதலால் இளம்பூரணர்
“விகாரப்பட்ட மொழிக்கண்ணும் உடம்படுமெய்
கொள்க” என்று கூறி ஆயிருதினை யென உதாரணம்
காட்டியது தவறன்று என்னலாம்.

எழுத்ததிகாரத்துப் . புறனடை நூற்பாவாகிய “கிளந்தவல்ல” என்பதன் உரையில், “ஆயிடை என்பது ‘அவ்’ என்னும் வகர வீறு வேறுபட முடிந்தது” என எழுதினார். அவ் என்பது ஈறுகெட்டு அ என்பது ஆ என நீண்டு பின் யகரவுடம்படு மெய் பெற்றது என்பது அவர் கொள்கை.

6. அளபெடை யெழுத்து

உயிர் எழுத்துக்களுள் குற்றெழுத்துக்கள் ஓரள பிசைக்கும் என்றும் நெட்டெழுத்துக்கள் ஈரளபிசைக்கும் என்றும் மூவளபிசைக்கும் எழுத்து இன்று என்றும் கூறிய ஆசிரியர்,

நீட்டம் வேண்டின் அவ்வள புடைய

கூட்டி யெழுஉதல் என்மனார் புலவர் (6)

என்றும் கூறினார். இந்நூற்பாவுக்கு உரையாசிரியர்,

“நீண்ட மாத்திரையை புடைய அளபெடை யெழுத்துப் பெறவேண்டின் மேற்கூறிய இரண்யளபுடைய நெடிதையும் ஓரளபுடைய குறிலையும் (பிளவு படாமல்) கூட்டி யெழுஉக என்று சொல்லுவர் புலவர்”

என வுரை யெழுதினார். ‘நீட்டம்’ என்பதற்கு நீண்ட மாத்திரை-அதாவது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மாத்திரை யெனப் பொருள் கொள்ளாமல் ‘நீண்ட மாத்திரையை

யுடைய அளபெடை யெழுத்து' எனப் பொருள் கொண்டார். அதனால் அவர்க்கு அளபெடை யெழுத்து* என்பது தனித்து வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டு என்னலாம். “புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்” (17) என்ற நூற்பாவின் கீழ்த் “தன்னின முடித்தல் என்பதனால் அளபெடை யுயிரோடும் சார்பிற் றேற்றத்து உயிரோடும் கூடும் உயிர்மெய்யும் கொள்க” என எழுதியது காண்க, இதனைப் பின் வருங் நூற்பாவுரையானும் உணரலாம்.

குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்

நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே. (41)

இந்நூற்பாவுக்கு, “இது நீட்டம் வேண்டின் என்பதற்கு ஒரு புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று” என்றெழுதி,

“அளபெடை யோசையாகச் சொல்லா தொழியில் குன்றுவதான ஓசையை யுடைய அவ்வளபெடை யெழுத்தானாய் மொழிக்கண்ணே நின்று அவ் வோசையை நிறைக்கும்; அவை யாவையெனின் நெட்டெழுத்துக்களின் பிள்ளை அவற்றிற்குப் பிறப்பானும் புணர்ச்சியானும் ஓசையானும் இன மொத்த குற்றெழுத்துக்கள்”

* மறுதலை சிதைத்துத் தன் துணிபுரைத்தல் என்ற உத்திக்குப் “பிற நூலாசிரியன் கூறின பொருண்மையினைக் கெடுத்துத் தன் துணிவு கூறுதல்” என விளக்கம் எழுதி, “அஃதாவது நெட்டெழுத்தேழ் அளபெடை என்பன குற்றெழுத்தின் விகாரம் என்பாரை மறுத்து வேறோர் எழுத்தாக ஒதுதல்” எனவும் எழுதியது காண்க.

என வுரையும் எழுதினார். இதிலும் மொழி என்றதற்கு ‘அளபெடை யெழுத்தானாய் மொழி, யென உரை யெழுதியது நோக்கத்தக்கதாம். அதற்கேற்ப உதாரணங்களும், ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஒஓ என ஓரெழுத்தொருமொழிகளையே காட்டினார். அன்றியும், “ஈண்டு மொழியென்றது அவ்வளபெடையெழுத்து ஒருபொருள் உணர்த்தி ஓர் எழுத்தொரு மொழியாய் நிற்கும் நிலைமையினை” எனவும் மொழி என்பதற்கு விளக்கம் கொடுத்தார்; மேலும் இவ்வளபெடை எழுத்துக்கள் தனியெழுத்துக்களாக வருதலின்றி மொழியில் வருதலின் சார்பெழுத்துக்கள் எனப்படுமோ என்ற ஐயம் எழுப்பி, அதற்கு ஆகா எனக் காரணமும் காட்டியுள்ளார்.

“இவையும் மொழிமேற் காணப்படுதலின் சார்பிற் றேற்றத்து எழுத்து எனப்படுமால் எனின், பெரும்பான்மையும் அம்மொழிதானே அவ்வெழுத்தாய் வருதலானும் அம்மொழி நிலைமை யொழிய வேறெழுத்தாகவும் சொல்லப்படுதலானும் அவ்வா ருகாதென்பது.”

என்றார் அவர். இதில், ‘பெரும்பான்மையும்’ என்பதற்கு ‘முழுதும்’ எனப் பொருள் கொள்ளல் நன்று. பெரும்பான்மையும் அம்மொழிதானே அவ்வெழுத்தாய் வருதல் என்பதாவது. ஆஅ என்புழி அதுமொழியாம்; மொழியாயினும் அளபெடை யெழுத்தானாய் மொழியாம்; எனவே மொழியே எழுத்தாக வந்ததென்பதாகும். மொழி நிலைமை யொழிய வேறெழுத்தாகச் சொல்லப்படுதலாவது, அந்த ‘ஆஅ’ என்பது பசு

என்ற பொருள்தரும் மொழி நிலைமை நீங்குமானால் வேறெழுத்தாக அதாவது அளபெடை யெழுத்தாக வன்றி 'ஆ' எனத் தனிநெடில் எழுத்தாகச் சொல்லப் படும் என்பதாம்.

'ஆ' என்பது நெடில் எழுத்தாகவும், 'பசு' என்ற பொருளில் ஓரெழுத்தொருமொழியாகவும் வரும். உலக வழக்கிலோ, செய்யுள் வழக்கிலோ பசு என்ற பொருளைக் குறிக்க 'ஆ' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும் போது ஓசை குன்றுமானால் 'ஆஅ' என அளபெடுத்த நிலையில் அதை அளபெடை யெழுத்தாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். ('நீட்டம் வேண்டின்' என ஆசிரியர் கூறியதைக் காண்க.) அவ்வாறு அளபெடை யெழுத்தாக்கிக் கொண்டால் அதுவே மொழியாகவும் ஆம். அளபெடை யெழுத்தானால் மொழியாகிய 'ஆஅ' என்பது மொழிநிலைமை ஒழியுமாயின், அளபெடை யெழுத்து எனப் பெயர் பெறுது 'ஆ' என்ற நெட்டெழுத்து எனப் பெயர் பெறும். ஆனால் 'ஆ' என்பது எழுத்தாம்போது தனிநெடில் என்றும் அதுவே சொல்லும்போது பசு என்றும் பொருள்படுவதுபோல 'ஆஅ' என்பது மொழியாம்போதுதான் அளபெடை யெழுத்து எனப் பெயர்பெறும். மொழியில்லை யென்றால் அது எழுத்தேயில்லை. எனவே உரையாசிரியர் 'ஆஅ' என்பது போன்ற அளபெடை யெழுத்தைப் பற்றி, அவைகள் மொழிகளாக வரும் என்றாரேயன்றி, 'ஆ' என்பதுபோன்ற நெடிலெழுத்துக்களைப்பற்றி இந்நூற்பாவில் பேசவில்லை,

“சிறுபான்மையும் அம்மொழிதானே எழுத்தாய் வாரா
தெனக் கொள்க. எ-டு, எருது காலுருஅது என்றற்
போல்வன ”

என அவர் எழுதியது காண்க. இதில், “சிறுபான்மை
அம்மொழிதானே எழுத்தாய் வாராதெனவும் கொள்க”
என உம்மையை மாற்றிக்கொள்ளுதல் நன்று. மொழி
எழுத்தாய் வாராது எனவே எழுத்து எழுத்தாய் வரும்
எனக் கொள்ளல் வேண்டும். அதாவது சிறுபான்மை
தனிநெடில் எழுத்தும் அளபெடை யெழுத்தாய் வரும்
என்று கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதாம். ‘எருதுகா
லுருஅது’ என்பதில் ‘ஆ’ என்ற நெடில் எழுத்து
ஆஅ என அளபெடுத்தது காண்க.

பிற்காலத்தார் கொண்டதுபோல ‘இசைகெடின்
மொழி முதல் இடை கடை நிலை நெடில் அளபெழும்’
எனக் கொள்ளாமல், அளபெடை எழுத்து எனத் தனி
யெழுத்து என்றும், அது மொழியாகத்தான் வரும்
என்றும், அதுவே பெரும்பான்மை யென்றும், நெடில்
அளபெடுத்தல் சிறுபான்மையென்றும் உரையாசிரியர்
ஏன் கொண்டார் என்பதைக் காணுதல் வேண்டும்.
ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறிச்சென்ற கூற்றுக்கள்
அவரை அவ்வாறு கொள்ளச் செய்தன என்னலாம்.
ஆசிரியர் காலத்தில் சில சொற்கள் ஆஅ! மகாஅர்,
சிறுஅர் போல அளபெடுத்த நிலையிலும் வழக்கத்தில்
இருந்திருக்கின்றன என்னலாம். அதனால்தான் “நீட்டம்
வேண்டின்” என்னும் நூற்பாவும், “குன்றிசை
மொழிவயின்” என்னும் நூற்பாவும் அமைத்தார். அள

பெடை யிலக்கணம் இல்லாமலேயே அளபெடை போலச் சொற்கள் வழங்கினவீம் உண்டு. அச்சொற்கள் பெரும்பாலும் தொடர்ச் சொற்களாகும். அதாவது தனிச் சொற்களாக இன்றி நிலைவருமொழிகளாகப் புணர்ந்த சொற்களாம். 'பலா' என்ற ஆகாரவீற்றுச் சொல் 'கோடு' என்ற சொல்லுடன் சேரும்போது 'பலா அக்கோடு' என இடையில் அகரம் வரச்சேரும். இப்படிப் பல சொற்கள் அல்வழிப் புணர்ச்சியிலும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியிலும் உள. அவற்றிடைபுள்ள நெடிலையடுத்த குறிலை, நெட்டிழுத்திம்பர் நின்று இசை நிறைக்க வந்த குற்றெழுத்து எனக் கொள்ளாமல் புணர்ச்சி விதியால் வந்த எழுத்து எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

- (1) உம்மை யெஞ்சிய விருபெயர்த் தொகைமொழி
மெய்ம்மை யாக அகரம் மிகுமே (224)

(உ-ம். உவாஅப் பதினான்கு)

குறியதன் முன்னரும் ஒரேழுத்து மொழிக்கும்
அறியத் தோன்றும் அகரக் கிளவி (227)

(உ-ம். பலாஅக்கோடு, கா அக்குறை)

மகர உகரம் நீட்டன் உடைத்தே
உகரம் வருதல் ஆவயி னான (262)

(உ-ம். பழுஉப்பல்)

குற்றெழுத் திம்பரும் ஒரேழுத்து மொழிக்கும்
நிற்றல் வேண்டும் உகரக் கிளவி (268)

(உ-ம். வருஉக் குறை, தூஉக்குறை)

ஏயென் வீறுதிக் கெகரம் வருமே (278)

• (உ-ம். ஏளக் கொட்டில்)

வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே
ஒகரம் வருதல் ஆவயி னான (293)

(உ-ம். ஒஓக் கடுமை)

இந்நூற்பாக்களில் அவற்றைக் காண்க.

(2) இனி நிலைமொழியீற்று உயிரும் வருமொழி முதல் உயிரும் இடையில் உடம்படுமெய் வந்து புணர்க்கச் சேரும் என்ற விதிக்கு மாறாக அளபெடையோ என்னும் நிலையிலும் சில சொற்கள் வழங்கினவும் உண்டு.

ஒகார விறுதிக்கு ஒன்னே சாரியை (181)

என்ற நூற்பாவானது. கோ என்ற சொல் 'ஐ' முதலிய உருபுகளுடன் சேரும்போது 'ஒன்' என்ற சாரியை பெறும் என வந்தது. கோ + ஐ = கோ + ஒன் + ஐ = கோஒனை எனக் காண்க. இவ்விடத்து நிலைமொழியீற்று ஒகர வுயிரும் உடம்படுமெய் வேண்டாது அப்படியே நின்று (அளபெடை யில்லையாயினும்) அளபெடைபோல இருத்தலைக் காண்க. இவ்வாறே,

அன்று வருகாலை ஆவா குதலும்
ஐவரு காலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்
செய்யுள் மருங்கின் உரித்தென மொழிப (259)

(உ-ம். அதாஅன்று)

அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை
ஈற்றுமிசை அகரம் நீடலும் உரித்தே (312)

(உ-ம், மராஅடி)

என்ற நூற்பாக்களிலும் காண்க. ‘குளம்’ என்ற சொல் ‘ஆம்பல்’ என்ற சொல்லுடன் சேரும்போது மகர விறுதி கெட்டுக் ‘குளா’ என்றாகி, வருமொழி முதல் ஆகாரம் குறுகி அகரமாக நிற்கக் ‘குளா அம்பல்’ என முடிந்து வழங்கியதிலும் (அளபெடையில்லையாயினும்) அளபெடை போலக் காணப்படுதல் காண்க,

(3) ‘ஏ’ என்ற நெடில் ஒரெழுத் தொருமொழியாய் வரும்போது ‘அம்பு’ எனப் பொருள்பட்டுப் பெயர்ச்சொல்லாகவும் ‘ஏவு’ எனப் பொருள்பட்டு வினைச்சொல்லாகவும் ‘ஏ கொண்டான்’ என்னுமிடத்தில் இடைச்சொல்லாகவும் வரும். ‘ஏ’ என்ற பெயர்ச்சொல் ‘கொட்டில்’ என்ற சொல்லுடன் சேரும்போது ஏஎக் கொட்டில் என இடையில் எகர எழுத்துமிகும் என்று ஆசிரியர் விதித்தார். “ஏயென் இறுதிக்கு எகரம் வருமே” (287) என்றது காண்க. “எகர ஓகரம் பெயர்க்கீருகா” (273) என விதித்த ஆசிரியர், முன்னிலை வினைச்சொல்லிலும் இடைச்சொல்லிலும் இறுதியில் வரும் எனவும் விதித்தார். குற்றெழுத்துக்கள் மெய்யோடன்றி மொழியிறுதியில் வருதல் இல்லை. தனித்து இறுதியில் வரவேண்டுமாயின் அளபெடையில்தான் வரும். எனவே ‘ஏஎக் கொற்று’ என முன்னிலை வினையிலும் ‘ஏஎ கொண்டான்’ என இடைச்

சொல்லிலும் அளபெடுத்த நிலையிலேயே வந்தன காண்க. 'ஆனால் 'ஏளக் கொட்டில்' என்பதில் ஏகரம் புணர்ச்சி விதியால் வந்தது எனக் கொள்க. இவ்வாறு 'ஏள' என்ற ஒரெழுத்து ஒரு 'சொல்லில் உள்ள குற்றெழுத்து, பெயரானபோது அளபெடை என்பதின்றிப் புணர்ச்சி விதியான் வந்த எழுத்து எனவும், வினைச் சொல் இடைச்சொல் ஆனபோது அளபெடையை அறிவிக்க வந்த எழுத்து எனவும் படுதல் காண்க.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஒலிக்கப்பட்ட சில சொற்களின் நெட்டெழுத்தைச் சார்ந்த குற்றெழுத்துக்கள் ஒலி வடிவில் அளபெடை போலக் காணப்பட்டாலும் எழுத்து வடிவில் பொருளாலும் புணர்ச்சியாலும் அளபெடையாகவும், இடை வந்த எழுத்தாகவும் இடம் நோக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதை யறியலாம். அதனால்தான் இளம் பூரணர் அளபெடை யெழுத்து என வேண்டியதோடு மட்டுமன்றி, மொழியில் நெடில் அளபெடுத்தல் சிறு பான்மை எனவும் கொண்டார் என்னலாம். 'எழு' என்றதன் வினை 'எழுப்பு' என்று பிற வினையில் வரும் போது 'எழு' என வந்து பின் அது 'எழுஉ' என அளபெடுத்தல் முதலியனவெல்லாம் சிறுபான்மையில் சேர்த்துக்கொண்டார் உரையாசிரியர் என்னல் வேண்டும்.

7. ஒற்றுமை நயம் வேற்றுமை நயம்

ஒற்றுமை நயம், வேற்றுமை நயம் என்பன எழுத்ததிகாரத்தில் ஆறிடங்களில் ஆளப்படுகின்றன உரையாசிரியரால், 'கி' என்ற எழுத்து உயிர்மெய் எழுத்து எனப்படும். இதை உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்த ஒரு தனியெழுத்தாகக் கூறினால் ஒற்றுமை நயத்திற் கூறுதலாம். இதை (க்+இ என) மெய்யும் உயிரும் சேர்ந்த இரண்டெழுத்தாகக் கூறினால் வேற்றுமை நயத்திற் கூறுதலாம். இதற்கேற்ப, 'உயிர்மெய்' என்ற (இரு சொல் தொடர்ந்த) சொல்லுக்கு உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்த ஓர் எழுத்து என ஒற்றுமை நயத்திலும் உயிரும் மெய்யும் ஆகிய ஈரெழுத்தென வேற்றுமை நயத்திலும் பொருள் காணலாம்.

“உயிர்மெய் என்பதனை ஒற்றுமை கொள்வழி உம்மைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை எனவும் வேற்றுமை கொள்வழி உம்மைத் தொகை யெனவும் கொள்”

என்று இளம்பூரணரும் குறிப்பெழுதினர்.

(1) ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் உயிர்மெய் ஒலிக்குமாறு கூற வந்தவர்.

“மெய்யின் வழியது உயிர் தோன்று நிலையே” (18)

என்றார். இதன் கருத்து, “மெய்ஒலி தோன்றிய பின்னர் உயிர் ஒலி தோன்றும். உயிர் மெய் எழுத்து

ஒலிக் கூப்பிடும்போது” • என்பதாம். இவ்விடத்தில் உயிர்மெய் என்பதை, உயிரும் மெய்யும் எனத் தனித்தனி யெழுத்தாகக் கொண்டு, எவ்வெழுத்து முன் ஒலிக்கும் எவ்வெழுத்துப் பின் ஒலிக்கும் என வேறுபடுத்திக் காட்டலின், உயிர்மெய்யானது ஒலிக்குமாறு வேறுபடுத்திக் காட்டப்பட்டதாம். அதனால் வேற்றுமைநயம் கருதப்பட்டது இந்நூற் பாவில். “ஈண்டு வேற்றுமை நயம் கருதப்பட்டது” என்றார் உரையாசிரியர்.

(2) ‘தனி மெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா; உயிரோடு கூடிய மெய்களே முதலாம்’ என்ன வந்த ஆசிரியர்.

“உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா” (60)

என்றார். இங்கும் ‘உயிர்மெய்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘உயிரோடு கூடிய மெய்’ எனப் பிரித்துப் பொருள் கூற வேண்டுதலின் வேற்றுமைநயம் கருதப்பட்ட தாம். “ஈண்டு உயிர்மெய் என்றது வேற்றுமை நயம் கருதியென வுணர்க” என்றார் உரையாசிரியர்.

(3) அடுத்து உயிர்மெய்யீற்றுச் சொல்லாயின் அஃது இன்ன வீற்றுச் சொல் எனப்படும் என்று கூற வந்த ஆசிரியர்,

“உயிர்மெய் யீறும் உயிரீற் றியற்றே” (107)

என்றார். மெய்யும் உயிரும் கூடிய எழுத்தை ஈறு பற்றி உயிரீறு எனப் பிரித்துக் கூறுதலின் ஆசிரியர் வேற்றுமைநயம் கருதியே கூறினார். அதனால்தான் இளம்பூரணர்,

“ ஈண்டு உயிர்மெய் ஒற்றுமைநயத்தான் உயிர்மெய் என வேரோர் எழுத்தாவதன்றி ஈறும் இடையும் உயிர்என ஓர் எழுத்தாயும் முதல் மெய்யென ஓர் எழுத்தாயும் நின்றதாயிற்று.”

என அதன் உரையின் கீழ் எழுதினர்: மேற் கூறிய மூன்றிடங்களிலும் உயிர்மெய் என்றதை வேற்றுமை நயத்திலேயே ஆசிரியர் கூறியுள்ளனர்.

(4) தனிமெய்க்கு அளபு கூறவந்த விடத்து

“மெய்யின் அளபே அரையென மொழிப!” (11)

என்றார் ஆசிரியர். தனிமெய்க்கு மாத்திரை அரையென்பது கருத்து. இந்நூற்பா வுரைக்கீழ் உரையாசிரியர்,

“காக்கை கோங்கு எனக்கண்டு கொள்க. ஈண்டுவேற்றுமைநயமின்றி ஒற்றுமைநயம் கருதப்பட்டது.”

என எழுதினர். தனிமெய் அரைமாத்திரை பெறும் என்பதற்குக் காட்டிய இவ்விரண்டுதாரணங்களிலும் க், ங் என்னும் எழுத்துக்களே அரைமாத்திரை பெறும். வேற்றுமை நயமின்றி ஒற்றுமைநயம் கருதப்பட்டது எது என்பது புரியவில்லை. க் ங் என்பவற்றை அவ்வாறு கருத இடமில்லை. காக்கை கோங்கு என்பவற்றுள்ள உயிர்மெய்கள் ஏறிய உயிரின் மாத்திரையே தமக்கு மாத்திரையாகக் கூறப்படுதலின் அவை வேற்றுமைநயமின்றி ஒற்றுமைநயமாகக் கருதப்பட்டன என்னலாம். ஆனால் இதுகளும் கூறியவற்றில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரே கருதிக் கூறியதாகக் கூறப்பட்ட அந்நயங்கள், இந்நூற்பாவில் மட்டும் உரையாசிரியர் தாம் காட்டிய

உதாரணங்களில் தாமே கருதிக்காட்டினார் என்பது பொருந்துமா? இஃது ஐயுறவுக்குரியதே இதுபற்றித் திரு. P. S. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் அவர்கள்,

“காக்கை கோங்கு என்றவிடத்திலுள்ள ககர நகர ஒற்றுக் கள் இடத்தானும் முயந்சியானும் வேறுபடினும் அரை மாத்திரை ஒலிக்கும் என்ற தன்மையில் ஒற்றுமைப் பட்டன என்ற பொருளை அத்தொடர்க்குக் கூறல் வேண்டும்”

என்றெழுதியுள்ளார்கள். இதுவும் பொருந்துவதாக இல்லை. அரைமாத்திரை யென்ற ஒற்றுமைநயம் என்று கூறவேண்டுவதில்லை. அன்றியும் உரையாசிரியர் தாம் காட்டிய உதாரணங்களிலேயே அந் நயம் பற்றிக் கூறவேண்டுவதும் இல்லை.

மற்றைய நூற்பாக்களிற்போலவே இந்நூற்பாவி லும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கருதிக் கூறிய கருத் தாகக் கொள்வதே சாலப்பொருத்தமாம். அப்படியாயின் அவர் “மெய்யின் அளபே அரையென மொழிப” என்றதில் ‘மெய்’ எனக் கூறியது வேற் றுமை நயமின்றி ஒற்றுமைநயம் கருதி என்னலாம். இந்நூற்பாவின் முன் நூற்பா.

“மெய்யோ டியையினும் உயிரியல் திரியாது” (10)

என்பதாம். “உயிர்மெய்யானது மெய்யோடு உயிர் இயையப்பிறந்த நிலைமைய தாயினும் அம்மெய்க ளுக்கு மாத்திரையின்றி உயிர்களின் மாத்திரையே மாத்திரையாய் வரும்” என்பது இதன் கருத்து. எனவே ஏறிய உயிரின் அளபே உயிர் மெய்க்கும் அளபாம் என்பது பெறப்பட்டது. இதற்கடுத்து,

“மெய்யின் அளபே அரையென மொழிப” என்ற விடத்தில் ‘மெய்’ என்பது தனிமெய்யா, உயிர்மெய் எழுத்திலுள்ள மெய்யா என்ற ஐயம் வரும். அதனால் ஆசிரியர் மெய் என இரண்டையும் சேர்த்தே கூறினார். அதாவது தனிமெய்யும் உயிர் மெய்யில் உள்ள மெய்யும் மெய்யெனப்படும் ஒற்றுமை கருதிப் பொதுவில், ‘மெய்யின் அளபு அரை’ யென்றார் என்பதாம். ஆதலின் ஆசிரியர் மெய்யென்றது ஒற்றுமைநயம் பற்றி யென்னவேண்டும். இதுவே உரையாசிரியர் கூறியதென்க.

அடுத்து ஒற்றுமைநயம்பற்றி மெய் எனக் கூறினார் ஆசிரியர் என்றாலும், அதனால் உயிர்மெய்யில் உள்ள மெய்க்கும் அரை மாத்திரை உண்டென்று கொள்ளலாகாது. மெய்யோ டியையினும் உயிர் இயல் திரியாது’ என்றதால் அதை விலக்கியமை காணவேண்டும். “மெய்யின் அளபே” என்னும் நூற்பாவானது. “மெய்யோடியையினும்” என்னும் நூற்பாவுக்குமுன் வைக்கப்பட்டிருந்தால் மிகவும் பொருத்தமாகும்.

(5) யரழ வென்னும் முன்றுமுன் ஒற்றக்
கசதப நுஞநம வீரொற்றுகும். (48)

இந்நூற்பா ஈரொற்றுடனிலை மெய்ம்மயக்கமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

“யரழ வென்று சொல்லப்படுகின்ற முன்றனுள் ஒன்று முன்னே ஒற்றாய் நிற்ப அவற்றின்பின் கசதபக்களில்

ஒன்றாதல் ஈரோநமக்களில் ஒன்றாதல் ஒற்றாய் வர அவை
ஈரோற்றுடனிலையாம்”

என்பது இளம்பூரணர் உரை. இந்நூற்பா மொழி
மரபில் வைக்கப்பட்டது. முன்னுள்ள நூன்மரபில்
மெய்ம்மயக்கம் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்
நூற்பாவும் மெய்ம்மயக்கமே கூறுதலின் இதனையும்
நூன்மரபிலேயே கூறியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு
கூறுமைபற்றி உரையாசிரியர்,

“இதனை நூன்மரபினகத்து மெய்ம்மயக்கத்துக்கண் கூறுக
வெனின் ஆண்டு வேற்றுமைநயம் கொண்டதாகலின்
ஈரோற்றுடனிலையாதல் நோக்கி ஒற்றுமைநயம்பற்றி
ஈண்டுக் கூறப்பட்டது.

என்று எழுதினார்.

இவர் எழுதிய தொடர்க்கு விளக்கம் எழுத
வந்த திரு. P. S. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் அவர்
கள்,

“ஈண்டு வேற்றுமைநயம் என்பது தொடரும் எழுத்துக்கள்
வெவ்வேறிடத்தில் பிறத்தலைக் குறிக்கும். ஒற்றுமைநயம்
என்பது அவை பெரும்பான்மையும் ஓரிடத்திற் பிறத்த
லைக் குறிக்கும்”

எனத் தமது தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார ஆராய்ச்
சிக் குறிப்பில் எழுதியுள்ளார்கள். ‘வேய்க்குறை’
என்பதில் உடனின்ற ஈரோற்றுக்களாகிய யகரமும்
ககரமும் வெவ்வேறிடத்திலேயே பிறத்தலைக் காண
லாம். அன்றியும் யரழ வென்பன இடையின
வெழுத்துக்கள். அவற்றின் பின்வருவனவாகிய
க ச த ப வ ங ஞ ந ம என்பன வல்லின மெல்லின

எழுத்துக்கள். எனவே பிறப்பிடம் சிறுபான்மை கூட ஒன்றாக இருத்தற்கில்லை. ஒன்றிரண்டு ஒற்றுமையாக இருத்தலைக் காட்டுதல் பொருந்தாது. ஆதலின் அவர்கள் கூறியது ஏற்புடைத்தாகாது. பின்வருமாறு கூறுவதே ஏற்புடைத்தாம்.

நான்மரபில் கூறப்பட்ட மெய்ம்மயக்கம் தன் மெய்யோடு தான் மயங்கும் உடன்நிலை மயக்கமும் பிற மெய்யோடு மயங்கும் வேற்றுநிலை மயக்கமும் என இரண்டாம். 'வெல்லம்' என்பதில் லகர மெய் தன் மெய்யான லகரத்துடன் மயங்கி உடனிலை மெய்ம்மயக்கமாயிற்று. 'வெல்க' என்பதில் லகரமெய் பிறிதான ககர மெய்யுடன் மயங்கி வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கமாயிற்று. இவ்விரண்டிலும் லகரமெய், அடுத்த உயிர்மெய்யில் உள்ள மெய்யுடன் மயங்கியதாகும். அஃதாவது லகர மெய், அடுத்த உயிர்மெய்யை வேறுபடுத்திப் பிரிக்கப்பட்ட மெய்யுடன் மயங்கியதாகும். அதனால் நான்மரபிற் கூறப்பட்ட மெய்ம்மயக்கம் அடுத்த மெய்யை வேற்றுமை நயத்திற் கொண்டு கூறப்பட்டதாகும். மொழி மரபிற் கூறப்பட்ட ஈரொற்றுடனிலை மெய்ம்மயக்கம் அவ்வாறன்று. வேய்க்குறை என்பதில் யகரமெய் அடுத்த ககர மெய்யுடன் மயங்கியதாகும். அதாவது யகரமெய் அடுத்தும் ஒரு தனி மெய்யாகிய ககர மெய்யுடன் மயங்கியதாகும். எனவே யகரமெய் தன்போல ஒரு மெய்யுடனேயே மெய்யென்ற ஒற்றுமையில் மயங்கியதாகும். அதனால் மொழி மரபில் ஒற்றுமை

நயம் கருதிக் கூறப்பட்டது. ஆர்பு, ஆர்ப்பு என்பனவும் முறையே வேற்றுமை நயமும் ஒற்றுமை நயமும் கருதியனவாம். இவ்வாறே பிறவும் கொள்க. இவ்வாறு கொள்வதே ஏற்கும்.

(6) “ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகரம்
ஈறு மெய்யொழியக் கெடுதல் வேண்டும்” (469)

இதில், ஆறு என்ற எண்ணின் இறுதி ‘று’ என்ற எழுத்தை ஈறு (உ) எனவும் மெய் (ற்) எனவும் பின்னர்ப் பிரித்துரைக்கும் ஆசிரியர் முன்னர்க் குற்றியலுகரம் எனக் கூறியது ‘று’ எழுத்தை உயிர் மெய்யாகக் கருதிய ஒற்றுமைநயத்தான் என்க.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் ஆசிரியர் தொல் காப்பியர் ஒற்றுமைநயங் கருதி நூற்பாவிலேயே சொல் அமைத்து இருநூற்பாவும் (11,469) வேற்றுமைநயம் கருதி (உயிர்மெய் என்று) சொல் அமைத்து மூன்று (18,60,107) நூற்பாக்களும் சொல்லால் இன்றிக் கருத்து வகையில் மெய்ம் மயக்க நூற்பாக்களில் வேற்றுமை நயம் கருதி நூன் மரபில் சில (22—30) நூற்பாக்களும், ஒற்றுமை நயம் கருதி மொழிமரபில் ஒரு (48) நூற்பாவும் அமைத்துள்ளார் என்பது போதரும். பிறவிடங்களும் பலவுள. கருத்தறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

8. திரிந்ததன் திரிபு

—

“ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் எழுத்தினை எட்டு வகையானும் எட்டிற்றந்த பலவகையானும் உணர்த்தினார்” எனக் கூறி, அவ்வகைகள் இன்னின்ன என்றும் எழுதினார் உரையாசிரியர். அவ்வெட்டிற்றந்த பலவகையில் திரிந்ததன் திரிபு அது என்றலும், திரிந்ததன் திரிபு பிறிது என்றலும், திரிந்ததன் திரிபு அதுவும் பிறிதும் என்றலும் ஆகிய மூன்று வகைகளையும் கூறினார். மூன்றனுள் முன்னிரண்டு வகைகளை மூன்றிடங்களில் சுட்டிச்சென்றார் அவர். இம்மூன்றன் இலக்கணம்பற்றிச் சங்கத்துச்சாமி எனச் சிறப்பிக்கப்படும் திரு. பண்டித. சித. நாராயணசாமியார் அவர்கள் செந்தமிழ்த் தொகுதி 52 பகுதி 70ல் விளக்கமாக எழுதியுள்ளார்கள். அவர்கள் கருத்துவழிநின்று இளம்பூரணர் எழுதிய இடங்களை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

‘திரிந்ததன் திரிபு அதுவென்றல், என்பது, விகாரப்பட்டதின் விகாரத்தை விகார எழுத்தாகக் கொள்ளாமல் மூல எழுத்தாகக் கொள்ளுதல்- உதாரணமாகக் ‘கஃறிது’ என்ற இருசொற்புணர்ச்சியைக் கொள்ளலாம். இது கல்-தீது எனப் பிரிக்கப்படும். நிலைமொழி யீற்றிலுள்ள லகர ஒற்றைக் கண்ட வருமொழி முன்னுள்ள தகரவொற்று, றகர ஒற்றாக மாறும் என்பது விதி. லகர தகர ஒற்றுக்கள் இடைநிலை மயக்கம் பெறு. ஆய்த

மும் தகர ஒற்றும் மயக்கம்பெறும். ‘அஃது’ என்பதில் மயங்கியது காண்க. ‘கஃநீது’ என்பதில் நிலைமொழியீற்று லகரம் ஆய்தமாகத் திரிந்தது, வருமொழி முதல் தகரம் றகரமாகத் திரிந்தது. தகரம் றகரமாகத் திரியவேண்டியதில்லை. என்றாலும் நிலைமொழி லகரத்திரிபாகிய ஆய்தத்தை, வருமொழித்தகரமானது, ஆய்தமாகவே கருதாது, அதன் முன்னைய வடிவமாகிய ‘லகர’ எழுத்தாகவே கருதியதாம். சொற்புணர்ச்சியிடத்துமட்டுமன்றி ஆசிரியர் ஆட்சியிலும் இதனைக் காணலாம்.

- (1) மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும்
ஆமுப் பெயரும் அவற்றோ ரன்ன
அகரம் வல்லெழுத் தவையவண் நிலையா
னகரம் ஒற்றும் ஆவும் மாவும். (232)

‘மா (மரம்), ஆ, மா ஆகிய மூன்று பெயர்ச் சொற்களும், வேற்றுமை வழியில் வருமொழிவல்லெழுத்தோடு புணருமிடத்து மேல் நூற்பாவில் (230) கூறப்பட்ட யா, பிடா, தளா ஆகிய மூன்று பெயர்ச்சொற்களோடு ஒருதன்மையவாய் வல்லெழுத்துப்பெறுது மெல்லெழுத்துப்பெற்று முடிதலுடையன. அவற்றுள் ஆவும் மாவும் ஆகிய இரண்டும் அகரஎழுத்தும் வல்லெழுத்தும் நிலைபெருவாய்னகர ஒற்றுப்பெற்று முடியும்” என்பது இதன் உரை.

உதாரணம் மாஅங்கோடு, ஆன்கோடு, மான்கோடு என்பனவாம். இந்நூற்பாவின் உரைக்கீழ் உரையாசிரியர்.

“அவற்றோ ரன்ன என்ற மாட்டேற்றால் பெற்றுநின்றது மெல்லெழுத்தாகலின் ‘அகரம் வல்லெழுத்தவையவண் நிலையா’ என்றோதற்பாலதன்றெனின். மேல் “ஊவென் ஒருபெயர் ஆவொடு சிவணும்” (உயிர்மயங்கியல். 67) என்றவழி அம்மாட்டேற்றானே அதன் வல்லெழுத்து வீழ்வும் கொளல் வேண்டித் திரிந்ததன் திரிபது. என்னும் நயத்தானே மெல்லெழுத்தை வல்லெழுத்தாக வோதினான் என்க”

என்றெழுதினார் மா, ஆ, மா ஆகிய மூன்று பெயர்களும் யா முதலிய மூன்று பெயர்களோடு மாட்டேற்றப்பட்டன.

யாமரக் கிளனியும் பிடாவும் தளாவும்
ஆமுப் பெயரும் மெல்லெழுத்து மிகுமே (130)

என. யா முதலிய மூன்றும் வருமொழி வல்லெழுத்தோடு புணருமிடத்து (வேற்றுமையில்) மெல்லெழுத்துமிக்கு முடியும் என்றார் ஆசிரியர். எனவே முன்மாட்டேற்றால் மா முதலிய மூன்று பெயர்களும் அவ்வாறு மெல்லெழுத்து மிகும் என்பதாயிற்று. அடுத்து, ‘யாமரக்கிளவி தவிர ஆவும் மாவுமாகிய இரண்டு பெயர்களும் “குறியதன் முன்னரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும் அறியத்தோன்றும் அகரக்கிளவி” என்ற நூற்பாவின் விதிப்படி பெற்று நின்ற அகர எழுத்தும், வருமொழி வல்லெழுத்து மிகுதலும் இன்றி னகர ஒற்றுப்பெறும்’ என்றது, மாட்டேற்றுக்கு மாறுபடுகின்றது. மாட்டேற்றின்படி “அகரம் மெல்லெழுத்து அவை அங்ஙனம் நிலையா” என்றே கூறியிருக்கவேண்டும். அவ்வாறு கூருமைக்குக் காரணம், ஊகாரவிறுதிபற்றிப் பின்னர்

கூறும்போது “ஊவென் ஒரு பெயர் ஆவொடு சிவனும்” என மாட்டேற்றவேண்டியிருப்பதாம். ‘ஊ’ என்ற பெயர் ‘குறை’ யென்ற சொல்லுடன் புணரும்போது, னகர எழுத்துப்பெற்று ‘ஊன்குறை’ என வரும், ஊகாரலிறுதி வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்பது விதி (267). அன்றியும் தனி ‘ஊ’ ஆதலின் உகர எழுத்தும் பெற்றுவரும் என்பதும் ஒரு விதி உண்டு. அவற்றின்படி வரும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் னகர ஒற்று வரும்போது நிலைத்தல் இல்லை. அதற்கு விதி கூறுவதாயின் நூற்பா ஒன்று மிகுதிப்படும். அதைக் குறைக்கவேண்டி மாட்டேற்றால் கூறினார். “அகரம் மெல்லெழுத்தவையவண் நிலையா” என்று கூறியிருந்தால் பின்னர் “ஊவென் ஒரு பெயர் ஆவொடு சிவனும்” என மாட்டேற்ற முடியாது, ‘ஊ’ என்பது மெல்லெழுத்துமிகும் என்பது இல்லையாதலின். மாட்டேற்றுக்கேற்பவே “அகரம் வல்லெழுத்தவையவண் நிலையா” என்றார்.

ஆயின் ‘ஊ’ என்பதை மாட்டேற்றுவதற்காக மாறுபடக் கூறுதல் பொருந்துமோ எனின், திரிந்ததன் திரிபு அது என்னும் நயத்தாற் கூறுதலின் பொருந்தும் என்னலாம். மாமரக்கிளவி முதலிய மூன்றும் மெல்லெழுத்துப் பெற்றாலும் ஆகார வீற்றுப் பொதுச்சூத்திர விதிப்படி வேற்றுமையில் வல்லெழுத்துப் பெறுவன. அதனாலேயே “யாமரக்கிளவியும்” என்பதையடுத்து ‘வல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை’ (231) என்றார். ஆசியார்ரி

எனவே தொல்காப்பியர் யாமுதவியவற்றிற்கு வல்லெழுத்து மிகுதல் இயல்பு என்றும் மெல்லெழுத்து மிகுதல் திரிபு என்றும் கொண்டார். மெல்லெழுத்து மிகுதலாகிய திரிபு, பொதுச்சூத்திர விதிப்படி வல்லெழுத்து மிகுதலாகிய இயல்பில் திரிந்ததாம். ஆதலின் அத்திரிபை வேறுபட்ட தனித்திரிபாகக் கருதாமல் முன்னைய வல்லெழுத்து மிகுதலாகவே கருதினார். அதனால்தான் 'வல்லெழுத்து அவண் நிலையாது' என்றார். இது, திரிந்ததன் திரிபு அது என்னும் நயத்தாற் கூறியதாம். 'ஊ' என்ற பெயரை மாட்டேற்றுவதற்குத் துணை செய்தவின் இந்நயத்தை மேற்கொண்டார் ஆசிரியர். இதில் திரிந்தது யாதெனின் வல்லெழுத்து மிகுதி. அதன் திரிபாவது மெல்லெழுத்து மிகுதல். அது என்ற லாவது மெல்லெழுத்தாகிய மிகுதியைப் பழைய வல்லெழுத்து மிகுதியாகவே கருதுதல்.

(2) ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகரம்

ஈறு மெய்யொழியக் கெடுதல் வேண்டும். (469)

“என்னுப் பெயராகிய ‘ஆறு’ என்பது திரிந்த ‘அறு’ என்ற சொல்லில் உள்ள குற்றியலுகரம் ஆயிரம் என்ற சொல்லுடன் சேரும்போது தான் ஏறிய மெய்யாகிய றகர ஒற்றுக் கெடாதுநிற்ப உகரமாகிய அவ்விறு கெட்டு முடிதல் வேண்டும்” என்பது இதன் உரை. உதாரணம் ‘அருயிரம்’ என்பது.

உரையாசிரியர், இதன் உரைக்கீழ், ‘திரிந்ததன் திரிபு அது என்னும் நயத்தால் ‘ஆறன் மருங்கின்’ என்று ஒதப்பட்டது” என எழுதியுள்ளார். இந்நூற்பாவின்படி நிலைமொழி ‘அறு’ என்பதாகும்; ‘ஆறு’ என்பதன்று. ‘ஆறு’ என்ற எண்ணின் முன்

‘பஃது’ என்ற எண் வரும்போது முன்னையது நெடு முதல் குறுகி ‘அறுபஃது’ எனவரும் என்பது, “மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும்” என்ற நூற்பாவில் கூறப்பட்டது. அதற்குப் பின்னர் அளவுப்பெயர் முதலிய பெயர்கள் வரும்போது எவ்வெவ்வாறு புணரும் என்று கூறிவந்த விடமெங்கும் ‘அறு’ என்பதே நிலைமொழியாகக் கொள்ளப்பட்டது. ‘ஆயிரம்’ என்ற எண்ணுப்பெயர் வருமொழியாக வரும்போதும் நிலைமொழி ‘அறு’ என்பதே. அதனால் ஆசிரியர் “அறு என்பதன் உகரம் ஈறு மெய்யொழியக் கெடுதல்வேண்டும்” என்று கூறியிருக்கவேண்டும். ‘ஆறு’ என்பது நிலைமொழிபோல் “ஆறன் மருங்கின்” என்று தொடங்கினார். காரணம் திரிந்ததன் திரிபு அது என்ற நயத்திற் கொண்டதே.

‘அறு’ என்பது ‘ஆறு’ என்ற எண்ணுப்பெயரின் திரிந்த வடிவம். அதில் திரிந்தது ‘ஆ’ என்ற நெட்டெழுத்து. அதன் திரிபாவது ‘அ’ என்று குறுகியது. அக்குறுக்கமாகிய திரிபைத் தனித்திரிபாகக் கருதாமல் அதன் முன்னைய வடிவாகிய நெடிலாகவே ஆசிரியர் கருதியது அது எனக்கருதலாம். ஆதலின் ‘ஆறு’ என்பது நிலைமொழிபோல் “ஆறன் மருங்கின்” என்றார். என்றாலும் ‘அறு’ என்பதே நிலைமொழியாகும். இவ்வாறு கூறியது திரிந்ததன் திரிபு அது என்னும் நயத்தாற் கூறியதாம்.

இனித் திரிந்ததன் திரிபு பிறிது என்னும் நயம் பற்றிக் காண்போம். அஃதாவது, விகாரப்பட்டதின்

விகாரத்தை மூல எழுத்தாகக் கொள்ளாது வேறெழுத்தாகக் கொள்ளுதலாம். உதாரணமாக மரக்கோடு என்பதைக் கொள்ளலாம். மரம் என்ற சொல் வேற்றுமையில் வருமொழி வல்லெழுத்தோடு புணருமிடத்து இறுதி மகரம் கெட 'மர' என நிற்கும். 'கோடு' என்பதின் முதல் ககர மெய்யெழுத்தானது 'மர' என்ற திரிந்த சொல்லின் இறுதியை மகர விறுதி யெனக் கருதாமல் அகர விறுதியாகவே கருதித் தான் மிக்கு முடிந்தது. இவ்வுதாரணத்தில் திரிந்த (கெட்ட) எழுத்து மகரம். அம்மகர எழுத்தின் திரிபாவது தான் கெட்டு அகரவீறு என்பதற்கு இடம் கொடுத்தல். பிறிது என்றலாவது அசர விறுதியை முன் எழுத்தாகிய மகர விறுதி எனக் கருதாமல் தனி எழுத்தாக-அஃ தாவது அகர விறுதியாகவே கருதுதல். இவ்வாறு விளக்கம் காண்க. இனி இந்நயத்திற்கு உரையாசிரியர் சுட்டிக்காட்டிய இடம் ஒன்று காண்போம்.

வஃகான் மெய் கெடச் சுட்டுமுதல் ஐம்முன்

அஃகான் நின்றல் ஆகிய பண்பே. (123)

இதற்கு உரையாசிரியர்,

“சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார வீற்றுச் சொல் முன்னர் வற்றுச்சாரியை தன் வகரமாகிய மெய்கெட அகரம் நின்றலாகிய பண்பினையுடைய”

என வுரையெழுதி, அவையற்றை, இவையற்றை, உவையற்றை முதலியவாக உதாரணமும் காட்டிப் பின்னர்,

“ஆகிய பண்பு என்றதனால் சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதி ஐகாரத்தோடு நில்லாதவழி வற்றின் வகரம்

அகரம் நிற்கக் கெடாது வற்றுவே நின்றல் கொள்க. மற்றிது திரிந்ததன் திரிபு பிறிது என்னும் நயத்தாற் கெடாதே நிற்குமாதலின் இது கூறவேண்டாவெனின், சுட்டு முதல் ஐயீற்றுச் சொல்லின் ஐமுன் என ஒதாது 'சுட்டுமுதல் ஐமுன்' என அச்சொல் முன் எல்லாம் கெடுவதுபோல ஒதினமையின் வேண்டிற் றென்பது."

எனவும் எழுதினார். "ஆகிய பண்பு..... நின்றல் கொள்க" என்ற கருத்து திரிந்ததன் திரிபு பிறிது என்னும் நயத்தால் பெறப்படுமாற்றைக் காண்போம். அவ்+வற்று+ஐ என்பன 'அவற்றை' என வரும். திரிந்ததன் திரிபு பிறிது எனக் கருதுவது வற்றுச்சாரியையின் முதல் வகரவொற்றின் தொழிலாகக் கொள்வோம். 'அவ்' என்பது அவையென்பதன் திரிந்த வடிவம் இதில் திரிந்த எழுத்தாவது 'வை' என்பதாம். வையின் திரிபாவது ஐகாரம் கெட்டு வகர ஒற்றாய் நின்றல், அவ்வகர ஒற்றை அதன் முன்னைய வடிவெழுத்தாகிய 'வை' யென நினையாமல் வகர ஒற்றென வேறெழுத்தாகவே நினைத்தல், பிறிது எனக் கருதலாம். அவ்வாறு நினைந்து வற்றுச்சாரியையின் முதல் வகர ஒற்று அகரம் நிற்கக் கெடாமல் அப்படியே நின்றது. அதனால் 'அவற்றை' என வந்தது. இப்படி வருவது திரிந்ததன் திரிபு பிறிது என்னும் நயத்தால் எனக் கொள்ளலாம்.

* சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதி ஐகாரத் தோடு நில்லாத வழி வற்றின் வகரம் அகரம் நிற்கக்

* இப்பகுதி வேண்டாதது என்றாலும் விளக்கம்வேண்டி எழுதப்பட்டது.

கெடாது வற்றாயே நிற்கும்' என்பது திரிந்ததன் திரிபு பிறிது என்னும் நயத்தாலேயே பெறவேண்டியிருக்க “ஆகிய பண்பு” என்றதனாற் பெற வைத்தது ஏன் என்ற வினாவிற்கு விடையாக “சுட்டு முதல் ஐயீற்று...வேண்டிற்றென்பது” என்பதைக் கொள்க. “ஆகிய பண்பு.....வேண்டிற்றென்பது” இத்தொடரில் இடையில் வந்த ‘மற்றிது’ என்பதிலுள்ள ‘இது’ என்ற சுட்டுக்கு ‘சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதி ஐகாரத்தோடு நில்லாத வழி வற்றின் வகரம் அகரம் நிற்கக் கெடாது வற்றாயே நிற்கும் ‘என்ற கருத்து’ என்றும், இது கூறவேண்டா என்பதிலுள்ள ‘இது’ என்ற சுட்டுக்கு ‘ஆகிய பண்பு என்பதனாற் பெறப்பட்டதாகக் கூறிய கருத்து’ என்றும், ‘அச்சொல் முன் எல்லாம்’ என்பதற்கு ‘ஐகெட்டு வந்த ‘அவ்’ முதலிய சொற்களின் முன் எல்லாம்கூட’ என்றும் பொருள் கொள்க.

இனித் திரிந்ததன் திரிபு அதுவும் பிறிதும் என்னும் நயம்பற்றி உரையாசிரியர் யாண்டும் சுட்டினார் இல்லை. ஆதலின் இதன் விளக்கத்தை மட்டும் சங்கத்துச் சுவாமிகள் கூறியதையே வைத்துக் கூறுகின்றோம்.

(1) நினவ கைகள், நினதுகை என்பனவற்றில் இதைக் காணலாம். இவைகளின் நிலைமொழிகள் நீ+அ எனவும் நீ+அது எனவும் பிரிக்கப்படும். அ, அது என்பன ஆறும் வேற்றுமையின் பன்மை ஒருமை உருபுகள். ‘நீ’ என்பது ‘நி’ எனக்

குறுகி, னகர ஒற்று சேர்ந்து 'நின்' என்றாகும். பின் அகரம் சேர்ந்து 'நின' என்றாகும். அவ்வாறாயின் நின + அ எனவும் நின + அது எனவும் இவ்விரண்டும் பிரிக்கப்படும். பன்மையுடையாகிய 'அ' என்பது நின என்பதின் ஈற்றெழுத்தின் அகரத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் தான் நிலைத்து நின்றது. ஏன் எனின் தான் முன்னின்ற அகரத்தோடு இயைந்து வருவதில்லை என்றாலும், அந்த அகர எழுத்தைத் தனி எழுத்தாகக் கருதாது அது வருவதற்கு முன்னைய வடிவாகிய (நின் என்பதில்) னகர ஒற்றாகவே கருதியது. மெய்யெழுத்தின் மேல் தான் ஏறி முடியும் இயல்புடைய உயிராதலின் னகர ஒற்றை நோக்கிக் கெடாது நின்றது. இவ்வாறு நிற்பது திரிந்ததன் திரிபு அது என்று கருதிய நயம் என்க. பின்னர் நின என்பதன் இறுதி அகரத்தையும் உருபு அகரத்தையும் உடம்படுத்த வகரமெய் வந்து நினவ என்ற முடிபு ஆகிறது.

நினது என்பது நின அது எனப் பிரிக்கப்பட்டு அது என்பதன் அகரவுயிர் நின என்பதன் இறுதி அகரத்தைத் திரிந்த வேறு தனி எழுத்தாகவே கருதியதால் தனக்கும் அவ்வுயிர்க்கும் மயக்கம் இன்மையின் தானே கெட்டது. (நின + அது - நினது) இது திரிந்ததன் திரிபு பிறிது எனக் கருதிய நயம்.

நின என்பதில் இறுதி னகரம் திரிந்ததாம். அதன் திரிபாவது தான் மெய்யாய் இருந்து அகர உயிர் ஏறப்பெற்றதாம். அந்த அகரத்தை அகர

மாக எண்ணாமல் பழைய னகர ஒற்றாக நினைத்தல் அது என நினைத்தலாம். இவ்வாறு நினைத்தது பன்மையுருபாகிய 'அ' என்பது. இறுதி அகரத்தைத் தனி எழுத்தாகவே—அதாவது னகர ஒற்றாகக் கருதாது பிறிதோர் எழுத்தாகவே கருதியது 'அது' என்ற ஒருமையுருபின் அகரம். இது, திரிந்ததன் திரிபு அதுவும் பிறிதும் என்றலுக்கு விளக்கம்.

(2) இனி நினவ நினது என்பனவற்றில் வருமொழிகள் வேறுவேறு காட்டப்பட்டன வாதலின் வருமொழி ஒன்றாகவே உள்ள உதாரணத்தில் இந்நயத்தைக் காண்பாம். 'கலத்துக்குறை' என்பதை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். இது கலம்+குறை எனவும், கலன்+குறை எனவும் பிரிக்கப்படும்.

கலம்+குறை எனப் பிரிக்கப்படும்போது கலம் என்ற சொல், "மகரவிறுதி வேற்றுமையாயின், துவரக்கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே" என்ற விதிப்படி மகரம் கெட்டுக் 'கல' என நிற்கப்பின் வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்குக் 'கலக்குறை' என வரும். "அத்திடைவருஉம் கலமென்னளவே" என்ற விதிப்படி அத்துச் சாரியைவரக் 'கலத்துக்குறை' என வரும். இதில் வருமொழி வல்லெழுத்தானது, 'கலம்' என்பது திரிந்த 'கலத்து' என்ற சொல்லை வேறுபட்ட பிறிதான சொல்லாகக் கருதாமல் பழைய வடிவாகிய 'கலம்' என்ற சொல்லாகவே கருதி மிகுந்தது. இதில் திரிந்தது கலம் என்னும் சொல். அதன் திரிபாவது அத்துப்பேற

றுடன் மகரம் கெட்டுக் 'கலத்து' என்று நின்றது. அது என்றலாவது பிறிதான திரிந்தசொல் எனக் கருதாது பழைய 'கலம்' என்ற சொல்லாகவே கருதியது. அதனால் கலம்+குறை என்பன கலத்துக்குறை எனப் புணருமிடத்து வல்லெழுத்து மிகுதியானது ஈற்றுப் பொதுமுடிபால் வந்ததாதலின் திரிந்ததன் திரிபு அது என்னும் நயத்தால் வந்த தென்க.

✓ கலன்+குறை எனப் பிரிக்கப்படும்போது இடைவரும் அத்துச்சாரியை காரணமாக நிலை மொழியீற்று னகரம் கெட்டுக் 'கலத்து' என நின்று பின் வல்லெழுத்து மிக்குக் 'கலத்துக்குறை' என்றாகும். இதற்கு,

அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல்

ஒற்றுமெய் கெடுதல் தெற்றென் றற்றே

அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே

என்பது விதி. இதில் வருமொழி வல்லெழுத்தானது, 'கலத்து' என்ற சொல்லை முன்னைய 'கலன்' என்ற சொல்லாகக் கருதாமல் திரிந்த பிறிதான சொல்லாகவே கருதியதால் அதில் உள்ள சாரியை நோக்கி மிகுந்தது. திரிந்தது கலன் என்ற சொல். அதன் திரிபாவது அத்துச்சாரியையுடன் சேர்ந்து னகரம் கெட்டுக் 'கலத்து' என்றானது; பிறிது என்றலாவது கலன் என்ற சொல்லாகக் கருதாமல் திரிந்ததான 'கலத்து' என்ற வேறு சொல்லாகவே கருதியது. எனவே கலன்+குறை

என்பன 'கலத்துக்குறை' என வருமிடத்து வல்
 லெழுத்து மிகுதியானது. 'ஈற்றுப் பொதுமுடிபான்
 இன்றிச் சாரியை நோக்கிய முடிபால் வந்ததாத
 லின் திரிந்ததன் திரிபு பிறிது என்னும் நயத்தான்
 வந்ததென்க.

திரிந்ததன் திரிபு அது எனக் கருதுதலும்
 திரிந்ததன் திரிபு பிறிது எனக் கருதுதலும் திரிந்
 ததன் திரிபு அதுவும் பிறிதும் எனக் கருதுதலும்
 நிலைமொழியிறுதிபற்றி வருமொழியின் முதல்
 எழுத்தின் தொழில் எனக் கொள்க. இவ்வாறு
 கொள்வது இருசொற் புணர்ச்சியில் என்கொள்க.
 ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூற்றாக நூற்பாவில்
 கொள்ளுமிடங்களில் முதலில் கூறிய கருத்தைப்
 பற்றிப் பின்னர்க் கூறப்படும் கருத்தின் தொழில்
 எனக்கொள்க.

எழுத்ததி காரத்தில். இளம்பூரணரால் எடுத்தாளப்பட்ட உத்திகள் பல. தன்னின முடித்தல், ஒன்றின முடித்தல், ஒன்றென முடித்தல், உரையிற் கோடல், ஞாபகம், இரண்டுற மொழிதல், தந்துபுணர்ந்துரைத்தல், வந்தது கொண்டு வாராததுணர்தல், பிறன் கோட்கூறல், உடன்படல், தொகுத்து முடித்தல், தலைதடுமாற்றம் தந்துபுணர்ந்துரைத்தல் ஆகிய உத்திகள் ஆளப்பட்டன. இவற்றுள் முதல் ஐந்து உத்திகள் பற்றி இளம்பூரணர் கொண்ட கருத்துக்கேற்ப அவற்றை அவர் சுட்டிச்சென்ற இடங்களிற் பொருத்திக் காட்டவேண்டுவது இன்றியமையாததே. ஏன் எனின் தன்னின முடித்தல் என்று கூறியதையே ஒன்றின முடித்தல் என்று கூறியதையே தன்னின முடித்தல் என்றும் அல்லது ஒன்றென முடித்தல் என்றும் இப்படியாக மாறியும் கூற இடமுண்டு ஆதலின். மற்றைய உத்திகள் யாவும் எளிதிற் பொருள் விளங்குவன. அதனால் அவைபற்றிக் கூறுது விட்டு முன்னவற்றைப் பற்றியே கூறுகின்றோம்.

தன்னின முடித்தல்

இவ்வுத்தி ஐந்திடங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளது. தன்னினம் என்பதற்குத் தன்போன்ற இனம் எனவும் தனக்கு இனம் எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். 'க' என்பது வல்லெழுத்து, 'ச' என்பது அது போன்ற வல்லெழுத்து 'ங' என்பது க என்பதற்கு இன எழுத்து. இவ்விரண்டு பொருள்களுள் உரை

யாசிரியரால் கொள்ளப்பட்டது தன்போன்ற இனம் என்ற பொருளேயாம். அதனால் தன்னின முடித்த லாவது “ஒரே இனமானவற்றுள் ஒன்றற்கோ பல வற்றிற்கோ ஓர். இலக்கண முடிபு கூறியபோது அவ்விடத்திலேயே கூறுது ஒழிந்த அவைபோன்ற இனங்களையும் பொருத்திக்கொள்ளுதல்” என்க.

(1) வினாப் பொருளையுணர்த்தும் எழுத்து கள் ஆ, எ, ஏ, ஓ, யா என்பனவாம். ஆசிரியர் தொல்காப்பியர், “அவற்றுள், ஆ ஏ ஓ அம்மூன் றும் வினா” (32) என மூன்றைமட்டும் கூறினார். எ கரமும் யாவும் விடப்பட்டன. என்றாலும் இந் நூற்பாவிலேயே அவ்விரண்டும் வினாப் பொருள் உணர்த்தும் என்று முடித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இந்நூற்பாவில் உரையாசிரியர் ‘தன்னின முடித் தல் என்பதனால் எகரமும் யகர ஆகாரமும் வினாப் பெறும் எனக் கொள்க’ என்றெழுதினார்.

(2) ரகார ழகாரங்கள் குறிற்கீழ் ஒற்றுக வருதல் இல்லை. நெடிற்கீழ் ஒற்றுக வருதல் உண்டு. தார், தாழ் எனக் காணலாம். குறிற்கீழ் ஒற்றுக வருதல் இல்லையாயினும் குறிவிணைக்கீழ் ஒற்றுக வருதல் உண்டு. புகர், புகழ் எனக் காண லாம். குறிற்கீழ் வாராதவை குறிவிணைக்கீழ் மட்டும் எவ்வாறு வரலாம் என்ற ஐயம் எழும் ஆதலின்,

குறுமையும் நெடுமையும் அளவீற் கோடலின்
தொடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத் தியல்

என்று காரணம் காட்டினார் ஆசிரியர். இரண்டுக்கு மேற்பட்டுத் தொடர்ந்த எழுத்து மொழிகள் ஒரு

மாத்திரையைக் கடந்தனவாதலின் நெடில் தன்மை அடைந்தீவிட்டன. அதனால் புகர், புகழ் என்பனவற்றின் ரகர முகரங்கள் நெடிற்கீழ் ஒற்று என்று கருதப்படும் என்பதாம். இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்கள் தொடர்ந்த மொழிகள் ஒரு மாத்திரையைக் கடந்தனவாதலின் புகர் முதலியனபோலவே புலவர் என்றாற்போல மூன்று மாத்திரையின் பின்னும் வரும் ரகர ஒற்றையும் நெடில்கீழ் ஒற்றென்றே கொள்ளவேண்டும். எனவே, புகர், புலவர், புரவலர் என்பனவற்றின் ரகரங்கள் நெடிற்கீழ் ரகரங்கள் என்ற ஒரே இனங்களாம். இவற்றுள் மேலச் சூத்திரத்து (50) அகர், புகர் எனக்குறிற்கீழ் ரகரம் காட்டப்பட்டாலும் தன்னின முடித்தல் என்பதனால் மற்றவற்றையும் கொள்ளவேண்டும். அதனால் உரையாசிரியர், புலவர் என்றாற்போல இரண்டு மாத்திரையை இறந்ததன் பின்னும் வருமால் எனின் அவையும் தன்னின முடித்தல் என்பதனால் நெடிற்கீழ் ஒற்றெனப்படும்” என்றெழுதினார்.

(3) நிறுத்த சொல்லும் குறித்துவரு கிளவியும்

அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய (111)

இந்நூற்பாவில். வினைத்தொகை பண்புத்தொகை அன்மொழித்தொகை, வேற்றுமைத்தொகை, உவமைத்தொகை முதலியன பிளந்து முடியாதனவாயிருத்தலின் இரண்டு சொற்களாயினும் ஒரு சொல் எனவேபடும் என எழுதினார் உரையாசிரியர். எனவே அத்தொகைகள் யாவும் பிளந்து முடியாத நிலையில் ஒரு சொல் என்ற இனத்தில் அடங்கும்.

அவற்றைத் தனித்தனியே “வினைத் தொகையும் பண்புத்தொகையும் பிளந்து முடியாமையின் ஒரு சொல் எனப்படும் அன்மொழித் தொகையும் தனக்கு வேறு ஓர் முடிபு இன்மையின் ஒரு சொல் எனப்படும்” என்று எழுதியவர், “இனி ஒழிந்த வேற்றுமைத் தொகையும் உவமத் தொகையும் தன்னின முடித்தல் என்றதனால் ஈண்டு ஒரு சொல் எனப்படும்” என்று எழுதினார். இங்கு அவ்வுத்தி ஆசிரியர் நூற்பாவில் காட்டப்படுதல் இன்றி உரையாசிரியர் தாம் எழுதிய உரையிலேயே காட்டப்பட்டதென்க.

(4) உயிரீற்றுச் சொற்களும் புள்ளியீற்றுச் சொற்களும் வருமொழியோடு வேற்றுமைப் பொருளில் எவ்வெவ்வாறு புணரும் என்பது உயிர் மயங்கியல் புள்ளி மயங்கியல்களில் கூறப்பட்டன. அவ்வியல்களில் எல்லா வேற்றுமைகட்கும் பொதுவாகக் கூறப்பட்டன. அவற்றுள் இரண்டாம் வேற்றுமை அப்பொதுவிதிகட்கு உட்பட்டதாயினும் தான் வினைகொண்டு முடியும் வழி மாறுபட்டும் வரப்பெறும். அதற்காக ஆசிரியர் “மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும்” (158) என்ற நூற்பா அமைத்தார். அதுபோலவே வினையொடு முடியும் வழிப் பொதுவிதிகட்கு மாறுபட வரும் ஏழாம் வேற்றுமைக்குத் தனிநூற்பா அமைக்கவில்லை. பொதுவிதிக்கு மாறுபட வருதல் என்ற வகையில் ஒன்றான இனங்களுள் ஒன்றற்கு மட்டும் நூற்பா அமைத்துச் சென்றாலும் அவ்

விடத்திலேயே மற்றொன்றற்கும் இலக்கணம் முடித்
துக்கொள்ள வேண்டும். “தன்னின முடித்தல்
என்பதனால் ஏழாம் வேற்றுமை வினையொடு முடி
யும் வழித்திரிபும் கொள்க. வரைபாய் வருடை.
புலம்புக்கனனே புல்லணற்கானே என வரும்”
என்று உரையாசிரியர் கூறினார்.

(5) “அன்ன என்னும் உவமக் கிளவியும்”
(211) என்னும் நூற்பாவில் பல என்னும் சொல்
வருமொழி வல்லெழுத்துடன் சேரும்போது (பல
குதிரை) என இயல்பாகும் என்பது கூறப்பட்டது.
பல என்பது அகர வீற்றுப் பன்மைச்சொல். அதே
இனமான மற்றொருசொல் சில என்பது அதுபற்றிச்
சொல்லவில்லை ஆசிரியர். என்றாலும் அதையும்
கொள்ளவேண்டும். அதனால் “தன்னின முடித்தல்
என்பதனால் பல என்பதன் இனமாகிய சில என்ப
தற்கும் அவ்வியல்பு கொள்க. சில குதிரை என
வரும்” என்றெழுதினார்.

ஒன்றின முடித்தல்

ஒன்றின முடித்தல் என்பது பொருந்தும்
இனம் என்று முடித்தலாம். அதாவது கூறப்பட்ட
தற்கு நேர்இனமாக (தன்போலவோ தனக்கோ)
இன்றிக் கூறப்பட்டதிலேயே அடற்குதற்குரிய
இனம் என்று கூறுததையும் முடித்துக் காட்டு
தலாம். இது வந்த நான்கிடங்களைக் காண்போம்.

(1) “எஞ்சிய வெல்லாம் எஞ்சுதலிலவே” (77)
என்ற நூற்பாவின் இறுதியில் “தன்னையுணர நின்ற

வழி மொழிகட்கு இது கருவியாக ஈற்றகத்து முடிபு ஒன்றின முடித்தலாற் கொள்க” என உரையாசிரியர் எழுதியதில் இவ்விலக்கணம் காணலாம். அந் நூற்பாவில் மொழிக்கு ஈருகாத உயிர், மெய்கள் தம் பெயர் கூறும் வழி ஈருகும் என்பது கூறப்பட்டது. ஈா என்ற எழுத்து மொழியிறுதியில் வாராதது. தன் பெயர் கூறிய வழி ஈா என அதுவே முதலும் ஈறுமாக நின்றது. ஈா என்பது தன்பெயர் கூறிய வழித் தன்னையே உணர்த்தும். மொழியாவது பொருளை யுணர்த்தும். ஈா என்பது பிறிது ஒரு பொருளை யுணர்த்தவில்லையாயினும், ஈா என்ற எழுத்து எனத் தன்னையே உணர்த்துகின்றதாதலின் அதுவும் சொல் நிலைக்குரியதாம். எனவே ஈா+பெரிது எனப் புணர்க்குமிடத்தில் ஆகாரவினத்தில் பொருந்தும் எனத் கொண்டு ஆகார வீற்றில் அடக்கி அவ் வீற்று முடிப்புப்படி ‘ஈாப் பெரிது’ எனப் புணர்ச்சி முடிவு கொள்ளவேண்டும். இப்படியே பிறவும் கொள்க.

(2) “அத்தேவற்றே.....வல்லெழுத்து மிகுமே”. (134) இந்நூற்பாவின்படி கலன்+கோடு என்பன அத்துச்சாரியை பெற்றுக் ‘கலத்துக்கோடு’ என முடியும். அவ்+கோடு என்பன அவற்றுக் கோடு என வற்றுப்பெற்று முடியும். அவை என்ற ஐகார வீற்றுச் சொல் ஐகெட்டு அவ்என வகர வீற்றுச் சொல்லாக நிற்பின் அது கோடு என்பதுடன் சேரும்போது எவ்வாறு முடியும் என ஐயம் எழுவதியல்பு, ஐகாரம் கெட்டு வகரவீராக நின்ற

லின் அதையும் மெய்யீடுகவே கொண்டு 'அவ்' என்ற மெய்யீடு போலவே புணர்க்கவேண்டும். இதைக் கூறவே, "கலன் என நகரமாக நிறுத்திக் கெடுக்கவே, ஒன்றின முடித்தல் என்பதனால் புள்ளியிறல் வழி விகார வகையால் நின்றனவும் அவற்றின் மிசை ஒற்றென்று கெடுக்கப்படும்' என உரையாசிரியர் எழுதினார். 'அவ்' என்பது புள்ளியீடு 'அவை' என்பதில் ஐகாரம் கெட்டு அவ் என நிற்பது விகாரப்பட்டதாதலின் அஃது புள்ளியீடு என்பதற்கில்லையாயினும் புள்ளியீற்றுள் அடக்குதற்குப் பொருந்துதலின் அதனுள் அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

(3) நும் என்ற பெயர் வேற்றுமை வழியில் வருமொழி வல்லெழுத்தோடு சேரும்போது மகரம் கெட்டு வல்லெழுத்துக்கு இனமான மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். உதாரணம் நும் + கை = நுங்கை. இது பற்றிய நூற்பா, "நும் மென் ஒரு பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே" (326) என்பதாம். தொல்காப்பியர் காலத்தில் இல்லாது பிற்காலத்து முன்னிலைப் பன்மை வழக்காக 'உம்' என்பது வந்தது. அது பிற்கால வழக்காடினால் அதை நும் என்பது போன்ற இனமாகவோ அல்லது அதற்கு இனமாகவோ கொள்வதற்கில்லை என்றாலும் மகரவீராகவும் முன்னிலைப் பன்மைப் பெயராகவும் வந்து விட்டமையால் அதை நும் என்பதில் ஒன்றும் இனம் எனக் கொள்ளவேண்டும். அதனால் அந் நூற்பா வரையில், "ஒன்றின முடித்தல் என்பதனால்

‘உங்கை’ என உம் என்பதன் முடிபும் இவ்வீற்றுகக் கொள்க” என்றார்.

(4) பொன் என்பது செய்யுளில்மட்டும் பகர முதல் மொழிவருமிடத்துப் ‘பொலம்’ என்றதலும் உண்டு. பொலம் படை எனக் காண்க. இது பற்றிய நூற்பா “பொன்னென்கிளவி.... ..தொடரியலான” (357) என்பதாம். அந்நூற்பாவில் தொடரியலான என்றதனால் பகரம் அல்லாத பிற வன்கணத்துக் கண்ணும் அம்முடிபு கொள்க எனக் கூறிப் பொலங்கலம், பொலஞ்சுடர், பொலந்தேர் என உதாரணம் காட்டினர் இளம்பூரணர். அந்நூற்பாவில் லகர உயிர் மெய்யும் மகர ஒற்றும் வருதல் பற்றிக் கூறப்பட்டிருத்தலின் மெல்லின முதல் மொழி வருமிடத்து அவ்விரண்டெழுத்துக்களும் வருதல் உண்டா இல்லையா என்ற ஐயம் வரும். பொலநறுந்தெரியல், பொல மலராவிரை என வருவன கொண்டு நோக்குமிடத்து லகரம் மட்டும் இருத்தலின் வன்கணத்துக்குக் கூறிய முடிபு அவற்றிற்குக் கூறுதற்கில்லை, என்றாலும் பொன்னெ இயல்பாகவின்றி னகரம் கெட்டு லகர மகரங்கள் பெற்று மகரம் கெடுதல் உண்மையின் வல்லின விதியிலேயே அடக்குதல் வேண்டும். அதனால் வல்லின விதிக்கு ஒன்றும் இனமாக நகர மகரமாகிய மெல்லினம் அமைதலின் அதனுள் அடக்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அதனால் இளம்பூரணர், “ஒன்றின முடித்தல் என்பதனால் பொல நறுந்தெரியல். பொலமலராவிரை என்றற்போல வரும் பிறகணத்து முடிபும் கொள்க” என்றார்.

ஒன்றென முடித்தல் :

ஒன்றென முடித்தல் என்பது, ஒன்று பற்றிக் கூறிய விதியிலேயே பிறிதொன்று பற்றியும் இதுவும் அதுவும் ஒன்றே எனக் கொண்டு முடித்தலாம். இதில் இனம் பற்றிய எண்ணமேயில்லை. இவ்வுத்தி வந்த நான்கிடம் காண்போம்.

(1) ஆல்+அடை என்பன ஆலடை எனப் புணரும் இதற்குக் கூறப்பட்ட விதி, “புள்ளியீற்று முன் உயிர் தனித்தியலாது. மெய்யொடும் சிவனும் அவ்வியல் கெடுத்தே” (139) என்பதாம். நாழி என்பது உரி என்பதுடன் புணரும்போது முதல் மொழியில் ‘ழி’ என்ற எழுத்துக் கெட்டு ‘ட்’ என்ற மெய்யெழுத்து வந்து நாட் என்று நிற்கப் பின்னர் உரி என்பதன் உகரம் ஏறி ‘நாடுரி’ என முடியும். நாழி என்பது உயிரீருகவிருந்து நாட் எனப் பின்னர் நிற்பினும் இயல்பான புள்ளியீறும் இதுவும் ஒன்றே எனக்கொண்டு உகரம் ஏறி முடிந்தது. அதனால் அந்நூற்பாவில், ‘ஒன்றென முடித்தல் என்பதனால் இயல்பல்லாத புள்ளி முன் உயிர்வந்தாலும் இவ்விதி கொள்க’ என்றார் உரையாசிரியர்.

(2) இவ்வாறே இயல்பான உயிரீற்றின் முன் உயிர் வந்தால் யகர உடம்படு மெய்பெறும் என்ன வந்த

எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே

உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார் (141)

என்ற நூற்பாவின் உரையின் கீழும், “ஒன்றென முடித்தல் என்பதனால் விகாரப்பட்ட மொழிக்கண்

னும் உடம்படுமெய் கொள்க; மரவடி, ஆயிரு
திணை என வரும்” என்றெழுதினார்.

(3) வாழிய என்ற ஏவல் கருதாத வியங்
கோட்கிளவியானது ‘இறுதி எழுத்துக் கெட்டும்
கெடாதும் வருமொழி வல்லெழுத்தோடு புணரும்.

வாழிய வென்னும் சேயென் கிளவி
யிறுதி யகரம் கெடுதலும் உரித்தே (212)

என்றார் ஆசிரியர். வாழிய கொற்றா. வாழிகொற்றா
என்பன எடுத்துக்காட்டுகள். வருமொழி மென்
கண இடைக்கண முதல் மொழிகளாயினும் இறுதி
யகரம் கெட்டும் கெடாதும் நின்று முடியும். வாழிய
ஞெள்ளா, வாழிஞெள்ளா என்றும், வாழிய
வளவா, வாழிவளவா என்றும் வருமாறு காண்க.
நூற்பா வன்கணத்துக்குரிய முடிபாகக் கூறினும்
பிறகணங்கட்கும் அதுவே முடிபாக இருத்தலின்
அவற்றையும் கொள்ளவேண்டும். அதனால், “ஒன்
றென முடித்தல் என்பதனால் பிறகணத்துக் கண்
னும் இவ்விதி கொள்க” என என்றார்.

(4) இவ்வாறே “உரைப்பொருட்கிளவி நீட்ட
மும் வரையார்” (213) என்னும் நூற்பாவில்
அம்மா கொற்றா என உதாரணம் காட்டி, “ஒன்
றென முடித்தல் என்பதனால் அந்நீட்சி இயல்புக்
கணத்தும் கொள்க. அம்மாஞெள்ளா வரும்” என
எழுதியதற்கும் விளக்கம் காண்க.

இதுவரை கூறிய தன்னின முடித்தல், ஒன்
றென முடித்தல். ஒன்றென முடித்தல் ஆகியவற்

நிற்குக் கூறிய முறைப்படி இலக்கணங் கொண்டு முடித்தால்தான் வேறுபட்டக் காணலாம். இல்லை யேல் ஒன்றுக்குரிய உத்தி வேறு ஒன்றற்குரியதாக மாற்றிக் கூற நேரும்.

ஞாபகம்

இவ்வுத்தி இரண்டிடங்களில் வந்துளது. “ஞாபகங் கூறலாவது இரட்டுறமொழிந்து இரண்டு சொற்கும் பொருள்கோடல்” என ஞாபகத்துக்கு விளக்கம் எழுதினார் இளம்பூரணர். (தொல். பொருள் 656) அதாவது நூலாசிரியர் இரு வேறு பொருள்படும்படியான சொற்களை அமைத்துச் சென்றால் ஒரு பொருள்கொண்டு பின்னர்க் குறிப் பிடப்படாத வேறு கருத்தையும் ஆங்கு அமைத்துக் கொள்வதாம். இங்ஙனம் கொள்ளாக்கால் இரட்டுற மொழிதலுக்கும் இதற்கும் வேறுபாடில்லாமல் போய் விடும்.

- (1) தொடரல் இறுதி தம்முன் தாம்வரின்
லகரம் றகரவொற் றுதலும் உரித்தே (215)

இந்நூற்பாவில் பல என்பது தன்முன் தான் வரின் பற்பல என லகரம் றகர ஒற்றுகும் என்பது கூறப்பட்டது. இதில் லகரம் றகர வொற்றுதலும் என்பது இரட்டுற மொழிந்ததாம். லகரம் உயிர் மெய் ஆதலின் றகர ஒற்றுதல் என்றவிடத்து லகர உயிர்மெய் றகர ஒற்றுதல் என்றும், லகர உயிர் மெய்யில் உள்ள லகர ஒற்று றகர ஒற்றுதல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆனால் இவ்விரண்டும்

இங்குக் கொள்வதற்கில்லை. கொள்வதாயின் இரட்டுற மொழிதல் என்ற உத்தியாய்விடும். முதலிற் கூறிய பொருளைக் கொள்வதாயின் லகர உயிர் மெய் நகர ஒற்றாதல் இல்லை. திரிதல் என்பதில் உயிர் பிறிதோர் உயிராகவும், மெய் பிறிதோர் மெய்யாகவும், உயிர்மெய் பிறிதோர் உயிர்மெய்யாகவும் திரிதல் உண்டே தவிர மாறுபடத் திரிதல் இல்லை. அதனால் லகர உயிர்மெய் நகர ஒற்றாகத் திரிந்தது என்பது கூடாது. எனவே லகரம் நகர ஒற்றாதல் என்றவிடத்தில் லகர ஒற்று நகர ஒற்றாதல் என்றே கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனமாயின் அகர உயிர் என்னாயிற்று என்பது வருமாதலின் அது கெடும் என்றதாக வேண்டும். அவ்வாறு கெடும் என்று ஆசிரியர் கூறுதுவிட்டாலும் கூறியதாகக் கொள்வது ஞாபகம் எனப்படும். இந்நூற்பாவின் உரையில் உரையாசிரியர், “லகரம் நகரமாம் என்னாது லகரம் நகர ஒற்றும் என்ற ஞாபகத்தான் அகரம் கெடும் என்றனாகக் கொள்க” என்றெழுதினார்.

(2) ஆனின் னகரமும் அதனோ ரற்றே

நாண்முன் வருஉம் வன்முதற் ரெழிற்கே (125)

இதில் ‘னகரமும்’ என்பதிலுள்ள உம் இரட்டுற மொழிந்ததாம். இந்த உம்மை இறந்தது தழீஇயதாம். அதாவது நான்காம் உருபின்கண்வரும் ஆன் சாரியையின் னகரத்தைத் (124) தழுவினதாம். ஆதலின் இறந்தது தழீஇய எச்சப்பொருளில் வந்ததாம். இதுவே எதிரது தழீஇயதாகவும் கொள்ளுதற் கமைந்தது. அதனால் உரையாசிரியர், “உம்

மையை இரட்டுற மொழிதலானே எதிரது தழீஇயதாக்கி அதனான் நாளல்லவற்றுமுன் வரும் வன்முதற்றெழிற் கண் இன்னின் னகரமும் நகரமாய்த் திரிதல் கொள்க; பனியிற் கொண்டான் என வரும்” என்றெழுதினார், எனவே னகரமும் என்பதின் உம்மை இறந்தது தழீ இயதும் எதிரது தழீஇயதுமாகிய பொருள்களின் வந்த மையின் இரட்டுற மொழிந்ததாயிற்று ஆசிரியர் தொல் காப்பியரால். இவ்விரண்டனுள் பின்னதன் தொடர் பாகவேனும் ஒரு கருத்து ஆசிரியரால் சொல்லப் படாதது கொள்ள வேண்டியுளது. அது ஞாபகத்தாற் கொள்வதாம். “தொழிற்கண் இன்னின் னகரம் திரியும் எனவே பெயர்க்கண் இன்னின் னகரம் திரியும் எனவே பெயர்க்கண் இன்னின் னகரம் திரிதலும் திரியாமையும் உடைய என்பது ஞாபகத்தாற் கொள்ளப்படும்; பறம்பிற் பாரி, வண்டின் கால் என வரும்” என்று உரையா சிரியர் எழுதியது கொண்டுணர்க.

உரையிற் கோடல் :

அதாவது ஒன்றனுடைய இலக்கணம் சொல்லிய விடத்தில் சொல்ல வேண்டிய ஒன்று சொல்லாது விடப் பட்டதாயின் அதனை உரைக்கண் உரைத்துக்கொள்ளு தலாம். அவ்விடத்தில் உரைத்துக் கொள்ளவில்லை யென்றால் இலக்கணம் முழுதும் முற்றுப்பெறுது தடுமாற வேண்டிவரும். இவ்வுத்தி ஒன்பது இடங்களில் ஆளப் பட்டுள்ளது. அவற்றுள் சில விடங்களில் உரையிற் கோடல் இலக்கணத்துக்கு மாறுபட்டும் கூறப்பட்டுள்ளது. இலக்கண அமைதிக்கேற்ப ஓர் உதாரண மும் மாறுபட்ட இடங்களும் கூறுகின்றோம்.

(1) எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே

உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார் (141)

என்ற நூற்பாவில் உடம்படு மெய்களாவன யாவை எனக்கூறப்படவில்லை. அதனால், “உரையிற்கோடல் என்பதனால் உடம்படு மெய்யாவன யகரமும் வகரமும் எனக்கொள்க” என்ற இளம்பூரணர் கூற்றுக் கொண்டுணர்க. இது கூறிக் கொள்ளாக்கால் உடம்படு மெய்கள் யாவை எனத் தடுமாற வேண்டிவரும். பிறவிடங்களிலும் இவ்வாறே காண்க.

(2) அம் என்ற சாரியை மெல்லினமும் இடையினமும் வருமிடத்து மகரம் கெடும் என்பது.

மென்மையும் இடைமையும் வருஉங் காலை

இன்மை வேண்டும் என்மனார் புலவர் (131)

என்ற நூற்பாவில் கூறப்பட்டது. புளியஞ்சுரி, புளிய யாழ் என்பன காண்க. இதில் “உரையிற் கோடல் என்பதனால் புளிய விலை யெனவும் உயிர் வழிக் கேடும் கொள்க” என இளம்பூரணர் எழுதியுள்ளார். இக்கருத்து ஒன்றென முடித்தல் என்ற உத்திக்கே பொருந்தும் உரையிற் கோடல் என்பதற்குப் பொருந்தாது. புளிய விலை என்பதை இங்குக் கொள்ளவில்லை யாயின் நூற்பாவின் பொருள் முற்றுப்பெறாமல் இல்லை.

(3) இவ்வாறே “அன்னவென்னும் உவமக்கிளவியும்” (212) என்னும் நூற்பாவின் உரையில் “உரையிற் கோடல் என்பதனால் வியங்கோள்முன் வைக்கற்பாலதனை முன்வையாது செய்ம்மன என்பதனை

முன்வைத்ததனால் இவ்வியல்பு முடிபின்கண் செய்ம்மன என்பது சிறப்புடைத்தெனப் பெறப்பட்டது ; அதனால் ஏவல் கண்ணாத வியங்கோளும் இவ்வியல்பு முடிபு உடைத்தெனக் கொள்க ; அதுமன்னிய பெருமநீ என வரும் ” என்றெழுதியதிலும் உரையிற்கோடல் என்பது பொருத்தமில்லை. முன்வைக்கற் பாலது பின்வைக்கப் பட்டது தலை தடுமாற்றம் தந்து புணர்ந்துரைத்தல் என்னும் உத்தியின்பாற்படுதலாலும், ஏவல்கண்ணாத வியங்கோளும் இயல்பு முடிபு உடைத்து என்பது தன்னின முடித்தல் என்பதன்பாற்படுதலாலும் என்க. அன்றியும் இவ்விரண்டு கருத்துக்களும் சொல்லப்பட வில்லையாயின் நூற்பாவின் பொருள் நிறைவுறுது என்பதும் இல்லை.

(4) எல்லாம் என்னும் சொற் பற்றிக் கூறவந்த விடத்தில் ‘மெல்லெழுத்துமிகினும் மானமில்லை’ (324) என்ற நூற்பாவின் உரைக்கீழ் ” “இனி உரையிற்கோடல் என்பதனால் இறுதி உம்மின்றி எல்லாங்குறிய, எல்லாருங்குறியர் எனவும் வரும் ” என்றெழுதியதும் பொருந்துவதாக இல்லை. இது மானமில்லை என்ற இலேசிஞற் கொள்ளப்படும்.

இவ்வுரையிற்கோடல் என்பதற்குறிய இலக்கணம் மேற்குறிப்பிட்ட இடங்களில் பொருந்தவில்லையாயினும் பொருத்திக்கொள்ளவும் செய்யலாம். அப்போது ஒன்றென முடித்தல், தன்னின முடித்தல் முதலியனவும் உரையிற்கோடலின்பாற்படும். அதனால் கூறிய இலக்கணங்களில் மாறுபட்டவற்றைப் பொருந்துவன இல்லை என்றே தள்ள வேண்டும்.

அருத்தாபத்தி :

இஃது ஓர் அளவை ; உத்தியன்று இதனையாண்ட விடம் பொருந்துவதில்லை என்பது உயர்திரு பி. சா. சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் M.A.Ph., D.L.T. அவர்களின் கருத்து. (தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் குறிப்புரை) அப்படியாயின் அருத்தாபத்தி என்ற அளவைக்குப் பதிலாக உய்த்துணரவைப்பு என்ற உத்தியை அவ்விடத்தில் கொள்ளலாம்.

பகலுண்ணான் பருத்திருப்பான் என்புழிப் பருத்திருத்தற்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. பகலுண்ணாமை பருத்தமைக்குக் காரணமன்று எனவே பருமைக்குக் காரணம் உண்ணாதலாகவே வேண்டும். ஆதலின் பகலில் உண்ணாதுமே இரவில் உண்பவனாதல் வேண்டும் ; இரவில் உண்ணாதலே பருத்திருத்தலுக்குக் காரணமாம். இவ்வாறு காணாதல் அருத்தாபத்தி எனப்படும். இதனால் அருத்தாபத்தியாவது சொல்லப்பட்ட கருத்து முற்றுப்பெறவில்லை யென்றால் மறுதலையான கருத்தைக் கூறிக்கொள்ளாதல் என்பது புலப்படும்.

“தொடரல் இறுதி தம்முன் தாம்வரின்
லகரம் றகரஒற் ருதலும் உரித்தே”

இந்நூற்பாவின் கீழ் உரையாசிரியர், “அருத்தாபத்தி முகத்தால் தம்முன் தாம்வரின் லகரம் றகர ஒற்றும் எனவே தம் முன் பிறவந்த விடத்து லகரம் றகர ஒற்றாகாது அகரம் கெடும் என்பது கொள்ளப்படும்” என்றெழுதினார். இதில் சொல்லப்பட்ட கருத்து தம்முன்

தாம்வரின் லகரம் றகர ஒற்றும் என்பது சொல்லப் படாதது -மறுதலையானது தம்முன் பிறவரின் எவ்வாரும் என்பது. அதையும் முடித்துக்கொள்ள வேண்டுவது அருத்தாபத்தியால் கொள்வதாம். இங்கு அருத்தாபத்தியின் இலக்கணம் முழுமையும் இல்லாததுபோல் காணப்படுதலின் திரு. சாத்திரியார் அவர்கள் அருத்தாபத்தி என்றது பொருந்தது என்று கருதினார்கள். அதனால் அவ்வளவை கொள்ளாமல் உய்த்துணரவைப்பு என்ற உத்தியின் பாற்படுத்திக் கொள்ளினும் இழுக்காது. அளவையே கொள்ளலாம் எனின் மேல் குறித்தபடி விளக்கம் கொள்ள வேண்டும்.

10. சில திருத்தங்கள்

(1) அவைதாம்

குற்றிய லிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன (தொ. எழு. 2.)

இந்நூற்பாவுக்கு உரையாசிரியர்,

“மேற்சார்ந்துவரும் எனப்பட்டவைதாம் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று கூற்றதாகிய புள்ளியும் என இவை ; மேற் சொல்லப்பட்ட முப்பது எழுத்தோடு ஒரு தன்மைய”

என உரை யெழுதினார். இவ்வுரையில், குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்பனவற்றின் இறுதிகளில் எண்ணும்மைகள் தொக்கன்போலவும் இம்முன்றற்கும் புள்ளி என்று பெயர் போலவும் எழுதப்பட்டுள்ளது. குற்றியலிகர குற்றியலுகரங்களையும் புள்ளியெழுத்துக்

கள் என ஒரு சாராரும் இல்லை; அவை உயிராகற்பாலன என ஒருசாராரும் வாதிப்பர். இவ்விரண்டனுள் இளம் பூரணர் இரண்டாம் கொள்கையுடையவரேயாவர். அதை. “இகர உகரங்கள் குறுகினவிடத்தும் அவை உயிர்” ஆகற்பாலன” என இவர் இந்நூற்பாவின் உரைக்கீழ் எழுதியதால் அறியலாம். அதனால் இந்நூற்பாவில் உள்ள “ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும்” என்பதை ஒரே தொடராகக் கொண்டார் உரையாசிரியர். அதாவது ஆய்தம் என்ற புள்ளி முப்பாற் புள்ளி என்பது ஆய்தம் என்ற ஓர் எழுத்தையே குறிக்க வந்தது என்பது அவர் கொள்கை. புள்ளியும் என்பதிலுள்ள உம்மை ஏனைக் குற்றியலிகர குற்றியலுகரங்களில் தொக்கிவந்தது. அதனால்தான் இவர் உரை விசேடத்தில் “குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் என்னும் எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்கன” என எழுதினார். மூன்றுமே புள்ளியெனப் பெயர் பெறும் எனக்கொண்டிருப்பாராயின் “குற்றிலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் என்ற எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்கன” என்று எழுதியிருப்பார். இதை நோக்க உரையில் ‘ஆய்தமும்’ என்பதில் உள்ள உம்மை தேவையற்றது என்பது போதும். இத்தவறு ஏடெழுதியோரால் நேர்ந்திருக்கலாம்.

- (2) புள்ளி யில்லா எல்லா மெய்யும்
உருவுரு வாகி அகரமோ டுயிர்த்தலும்
ஏனை யுயிரோ டுருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்
ஆயீ ரியல வுயிர்த்த லாறே. (எழு. 1)

இந்நூற்பா உயிரும் மெய்யும் கூடுமாறு உணர்த்துவது. இதன் உரை.

“ எல்லா மெய்களும் புள்ளியில்லையாம் படியாக ;
தீத்தம் முன்னே வடிவே பின்னும் வடிவமாக
அகரத்தோடு ஒலித்தலும் ஒழிந்த உயிர்களோடு
வடிவு வேறுபட்டு ஒலித்தலுமாகிய அவ்விரண்டு
இயல்பினையுடைய அவையொலிக்கு முறைமை”

என்பதாம். இந்நூற்பாவில் ‘இல்லா’ என்ற சொல்லைப் பற்றி இளம்பூரணர், ‘இல்லையாம்படியாக’ எனவுரையெழுதியவர், பின் உரை விளக்கத்தில் “இல்லாத என்பது ‘இல்லா’ என நின்றது” எனவும் எழுதினார். இல்லையாம்படியாக என்னுமிடத்தில் வினையெச்சமாகவும், இல்லாத என்னுமிடத்தில் பெயரெச்சமாகவும் இருத்தலின் இவ்வாறு மாறுபட எழுதமாட்டார் உரையாசிரியர். ஆதலின் “இல்லாத என்பது இல்லா என நின்றது” என்ற பாடம் தவறுடையதாகும். இப்பாடம் திரு. கன்னியப்ப முதலியார் பதிப்பில் உள்ளது. அதை அப்படியே சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரும் பதிப்பித்தனர். ஆனால் திரு. வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை யவர்கள் பதிப்பில் “இல்லாக என்பது இல்லா என நின்றது” என்று காணப்படுகின்றது, இப்பாடமே சிறக்கும். ககர தகர எழுத்துக்களின் வேறுபாடு அறியாத நிலையில் எடெழுதினோரால் நேர்ந்த தவறுகலாம். அதனால் இல்லாத என்பதை இல்லாக எனத் திருத்திக் கொள்ளலாம்.

(3) அவற்றுள்,

ரகார முகாரங் குற்றெற்ற ருகா (எழு. 49.)

“மேற் கூறப்பட்ட யரழ என்னும் மூன்றனுள்ளும் ரகாரமும் முகாரமும் குறிற்கீழ் ஒற்றுகா”

என்பது இதன் பொருள். இதில் குற்றெற்று என்பதற்குக் ‘குறிற்கீழ்ஒற்று’ என்ற உரையாசிரியர் “குற்றெற்று என்பது குறிதாகிய ஒற்று எனப் பண்புத்

தொகை; குறிக்கீழ் நின்றலான் குறியது எனப் பட்டது” எனவும் எழுதினர். குற்றெற்று” என்பது குறிக்கீழ் ஒற்று என்னும்போது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகையாம். குறிதாகிய ஒற்று என்னும்போது பண்புத்தொகையாம். உரையில் வேற்றுமைத் தொடராகக் கொண்டு விளக்கத்தில் அல்வழித் தொடராகக் காட்டுவது பொருந்தாது. குறிதாகிய ஒற்று என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாகக் கூறு மிடத்துக் குறிது என்னும் முதற் சொல்லும் (சிறப்புப் பெயர்) ஒற்று என்னும் இரண்டாம் சொல்லும் (பொதுப்பெயர்) ஒரே பொருளை நோக்குதல் வேண்டும். குறிது என்பது ஒற்றுக்குப் பெயராக வருதல் இல்லை. எனவே உரை விளக்கத்தில் எழுதிய தொடர் பொருந்தாது; மாறுபட்டதாகும்.

(4) அவற்றுள்

இகர வீற்றுப்பெயர் திரிபிடனுடைத்தே (எழு. 155)

“மேல் (154) சொல்லப்பட்ட உயர்திணைப்பெயருள் இகரமாகிய இறுதியையுடைய பெயர் திரிந்து முடியும் இடமும் உடைத்து” என்பது இதன் பொருள்.

உயிரீ ருகிய வுயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி யிறுதி யுயர்திணைப் பெயரும்
எல்லா வழியும் இயல்பென மொழிப

என்று முதலிற் கூறி அடுத்து, “இகரவீற்றுப்பெயர் திரிபிடனுடைத்து” என்றமையின் திரிபாவது மிகுதி எனக் கொள்ள வேண்டும். எட்டி என்பது வணிகருட் சிறந்தோர்க்கு அரசராற் கொடுக்கப்படும் பட்டப் பெயர். காவிதி என்பது உழுவித்துண்ணும் வேளாளருள் சிறந்

தோர்க்கு அரசராற் கொடுக்கப்படும் பட்டப் பெயர். எட்டி கர்விதி என்ற இகரவீற்றுப் பட்டப்பெயர்கள் உயர்திணைப் பெயர்களாம். இவைகள் எட்டிப்பூ, காவிதிப்பூ என வருமொழி வல்லெழுத்தோடு மிக்குப் புணரும். இந்நூற்பாவின் உரையின்கீழ் இளம் பூரணர்.

“ இடனுடைத்து என்றதனால் இகரவீற்றனிப்
பிறவீறும் ஈறு திரியாது வல்லெழுத்து
மிக்கு வருவன ஈண்டுக் கொள்க. திணைப்பூ, திணைப்
புரவு எனவரும் ”

எனவும் எழுதினர். திணையென்பது ஐகார வீருதலின் இவ்வாறு எழுதினர். இதனால் திணை என்பது எட்டி காவிதி போன்றதோர் அரசரால் தரப்படும் சிறப்புப் பெயராதல் வேண்டும் என்பது பெறப்படும். இன்றேல் இவர் எழுதியது பொருந்தாது.

(5) ஒன்று முதலாகப் பத்தார்ந்து வருஉம்
எல்லா வெண்ணும் சொல்லுங் காலை
ஆனிடைவரினும் மானம் இல்லை
அஃதென் கிளவி ஆவயிற் கெடுமே
உய்தல் வேண்டும் பஃகான் மெய்யே (200)

இந்நூற்பா ஒருபஃது என்பது ஐ முதலிய உருபுகளுடன் வரும்போது ஆன் சாரியை பெற்று ஒருபாணையெனவரும் என்று கூறுவதாம். இந்நூற்பாவுக்கு முன் “ எண்ணின் இறுதி அன்னொடு சிவனும் ” என்னும் நூற்பா கூறப்பட்டது. ஒன்று முதல் எண்கள், ஐ முதலியவற்றுடன் வரும்போது அன்சாரியை பெற்று ‘ ஒன்றனை ’ என்பது முதலியவாக வரும் என்பது

அதன் பொருள், அவ்வாறே ஒருபஃது முதலிய எண்களும் 'அன்' னேயன்றி ஆன்சாரியையும் பெற்றுவரும், 'ஆனிடை வரினும் மானமில்லை' என்றது காண்க. எனவே உதாரணம் ஒருபாளை, ஒருபஃதனை எனக் காணலாம், இளம்பூரணர்,

“ஒருபாளை ஒருபானெடு ; ஒருபஃதினை, ஒருபஃதினெடு ; இருபஃதினை ; இருபஃதினெடு என ஒட்டுக”

என உதாரணம் காட்டினர். ஒருபஃதினை முதலிய வற்றில் இன்சாரியை இருக்கிறதேயன்றி அன்சாரியை யில்லை. அன்சாரியை பெற்ற உதாரணம் காட்ட வேண்டும். அதனால் ஒரு பஃதனை, ஒரு பஃதனெடு முதலியவாகக் காட்டவேண்டும். அவ்வாறே திருத்திக் கொள்ளலாம்.

11. சில விளக்கங்கள்

இளம்பூரணர் உரையில் சிலவிடங்களில் சில தொடர்களுக்கு அமைதியும் விளக்கமும் தேவைப் படுவனவாம். நூற்பாவும் அத்தொடர்களும் மட்டும் எழுதி அமைதியும் விளக்கமும் எழுதுகின்றோம். யாம் இங்கு எழுதும் இவை தவிர பிறவற்றுக்கும் அமைதியும் விளக்கமும் தேவைப்படலாம். அன்றியும் எழுதப் பட்டனவற்றுள்ளும் தெளிவாக உள்ளனவும் இருக்கலாம். எழுத வேண்டும் என எமக்குத் தோன்றியனவற்றையே எழுதுகின்றோம்.

1. இன்னென வருஉம் வேற்றுமை யுருபிற்கு
இன்னென் சாரியை இன்மை வேண்டும் (132)

“இது இன் சாரியை முழுவதூஉம் கெடும் இடம்
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.”

இன்சாரியை இன்மை வேண்டும் என ஆசிரியர் கூறியிருத்தலின் உரையாசிரியர், ‘இது இன்சாரியை வாராதவிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று’ என்றுதான் எழுதியிருக்க வேண்டும். ‘முழுவதூஉம் கெடும் இடம்’ என்றெழுதியது விளக்கத்துக்குரியதாம்.

இன் என்ற ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபு பெயருடன் சேரும்போது சாரியை இன் வேண்டுவதில்லை. உருபு புணரியலில்.

அ ஆ உ ஊ ஏ ஓள என்னும்
அப்பா லாறன் நிலைமொழி முன்னர்
வேற்றுமை யுருபிற் கின்னே சாரியை (174)

எனவும், ஞநவென் புள்ளிக் கின்னே சாரியை (183)

எனவும், இன்னிடை வருஉம் மொழியுமா ருளவே (187)

எனவும் பொதுவில் வேற்றுமை யுருபுகள் பெயர்களுடன் புணரும் போது சாரியை இன் வரும் என்று விதித்தார் ஆசிரியர். அதனால் 5-ஆம் வேற்றுமை யுருபு புணரும் போதும் சாரியை இன்வரும் என்பது போதரும். எனவே, விள + இன் எனப் புணர்க்குமிடத்து இடையில் இன் என்ற சாரியை முதற் சூத்திர (174) விதிப்படி வரும். (விள + இன் + இன்) அவ்விடத்தில் இன் சாரியை வேண்டுவதில்லை யென மேல் (132) சூத்திரத்தால் விலக்குதலின் அதைக் கெடுக்க வேண்டும் (விள + இன்). அதனால்தான் ‘முழுவதூஉம் கெடும் இடம் உணர்த்தினார்’ என உரையாசிரியர் எழுதினார்.

2. அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல்
ஒற்றுமெய் கெடுதல் தெற்றென் றற்றே •
அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே (134)

“ஈண்டு வல்லெழுத்து மிகும் என்றது ஈற்று வல்லெழுத்
தினறித்திரிந்து முடியும் னகரமும் ணகரமும் லகரமும்
ளகரமும் என இவற்றை நோக்கி யென வுணர்க.”

இத்தொடரை “ஈண்டு வல்லெழுத்து மிகும்
என்றது.....இவற்றை நோக்கிச் சாரியைவல்
லெழுத்தை யெனவுணர்க” என்று விரித்துக்
கொள்வோம்.

வருமொழி வல்லெழுத்து இரண்டு வகையில்
மிகுந்து வருதல் உண்டு. நிலைமொழி யிறுதியை
நோக்கி மிகுதல் என்பது ஒன்று. விள+குறிது
என்பன ‘விளக்குறிது’ என வருமிடத்து நிலைமொழி
யிறுதி அகரத்தைநோக்கி வருமொழி வல்லெழுத்
தானது மிக்கது. இஃது அல்வழிப் புணர்ச்சி.
வேற்றுமைப் புணர்ச்சியிலும் இப்படியே, இருவிள+
கொற்றன் என்பன இருவிளக் கொற்றன் என வரும்.
(இருவிள என்பது ஓர் ஊர்) அன்றியும் இயல்பாக
இன்றி விதியீடுக நிற்பினும் நின்ற ஈறு நோக்கி
மிகுதலும் உண்டு. மரக்கிளை என்பதில் அதைக்
காண்க. இவ்வாறு ஈறுநோக்கி மிகும்வல்லெழுத்தை
ஈற்றுவல்லெத்து என்பர்.

கலத்துக் குறை என்பதில் நிலைமொழி கலன்
என்பது வருமொழி குறை என்பதுடன் சேரும் போது
இடையில் அத்துச்சாரியை வந்தது. இந்நூற்பாவின்
படிக் கலன் என்பதில் உள்ளனகர வொற்றுக்கெட்டு

‘அத்தின் அகரம் அகரமுனையில்லை’ என்ற விதிப்படி அத்தின் ‘அகரம் கெட்டுக் ‘கலத்துக்குறை’ என வந்தது. அத்து என்பதன் பின் வந்த வல்லெழுத்து சாரியைநோக்கி வந்த வல்லெழுத்தாகும். நிலைமொழி யீற்று னகரஒற்று வருமொழி முதலில் வல்லெழுத்து வந்தால் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் றகர ஒற்றாகும் என்பது பொதுவிதி. அதன்படி கலன்+குறை= கலற்குறை என்றாகும். அத்துச் சாரியை இடைவரவே னகர ஒற்றுத்திரியாது தான்கெடுகிறது. பின் கலத்து என்றாகிறது. கலத்து+குறை என்புழி வருமொழி வல்லெழுத்து, நிலைமொழி (கலத்து என்பது) தனிப் பெயர் அன்மையானும் சாரியை இடைச்சொல் இறுதியது ஆதலினாலும் உயிர் மயங்கியலின் உகர விறுதி நோக்கி மிக்கது என்று கூறுதற்கில்லை. அதனால் சாரியை நோக்கியே மிக்கது என்ன வேண்டும். எனவே ‘கலத்துக்குறை’ என்பதில் வல்லெழுத் தானது சாரியை வல்லெழுத்தென பட்டது.

இந்நூற்பாலில் வல்லெழுத்து மிகும் என்றது ஈற்று வல்லெழுத்தையன்று. சாரியை வல்லெழுத்தை எனக்கொள்ள வேண்டுவதேன் என்றால், திரிந்துமுடியும் னகரமும் ணகரமும் லகரமும் ளகரமும் என இவற்றை நோக்கிக் கொள்ளவேண்டும். மொழிக்கிறுதியில் வரும் மெய்கள் ஞ்ணநமன யரலவழள என்பன வாம். இவற்றுள் வருமொழி வல்லெழுத்து மிகுவ தாயின் யரழ என்பனவற்றின் முன்னர் அவை நிற்க மிகும். மகர வீற்றின் முன்னர் அம்மகரம் கெட மிகும். ஞநவ (தெவ்) முன்னர் அவை உகரத்தோடு சேர்ந்த பின்னர்மிகும். சுட்டுமுதல் வகரம் வற்றுச்சாரியை

பெருமல் வருதல் இல்லையாதலின் வல்லெழுத்தானது ஈறுநோக்கி மிகுதல் இல்லை, எனவே அவ்வழிவரும் வல்லெழுத்து சாரியை வல்லெழுத்தாம். னகர, ணகர லகர ளகரங்களின் முன்னர் அவைகளே றகர டகரங்களாகத் திரிதலின் (வல்லெழுத்துக்களாகவே திரிதலின்) மிகுதல் இல்லை. அதனால் 'கலத்துக்குறை' என்பதில் 'கலன்' என்ற நிலைமொழி னகரவீரக இருத்தலின் வருமொழி வல்லெழுத்து ஈறுநோக்கி மிகுதற்கில்லை. அதனால் இணைக்கண் வந்த சாரியை நோக்கியே மிகுவதாயிற்று. திரிதலுடைய அந்நான்கெழுத்துக்களையும் நோக்கியே இந்நூற்பாவில் சாரியை வல்லெழுத்தை விதித்தார். மற்றை எழுத்துக்களை நோக்கி அவ்வவ் வீறுகளில் ஈற்றுவல்லெழுத்து விதித்தார்.

கலத்துக்குறை என்பதைக் கலன் + குறை எனப் பிரித்து நிலைமொழி னகர வீரகக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது கலம் + குறை எனப்பிரித்து மகர வீரகக் கொள்ளின் இந்நூற்பாவின் விதியாவது, "மகரவிறுதி வேற்றுமையாயின், துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே," என்ற நூற்பாவின் விதியாவது பெறும் எனக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அத்துச்சாரியை யின்றிக் 'கலக்குறை' என வருமாயின், நிலைமொழி கலம் என மகரவீரகவே கொள்ள வேண்டும். கொண்டு "மகரவிறுதி" என்னும் நூற்பா விதிப்படி வல்லெழுத்து மிகுதியை ஈற்று வல்லெழுத்து மிகுதி எனக் கொள்ள வேண்டும். கலன் + குறை எனப்பிரித்தால் கலற்குறை என்றுதான் ஆகவேண்டும். னகரக்கேடு இல்லை. ஆதலின் னகர வீரகப் பிரித்தல் கூடாது.

3. புள்ளி யீற்றுமுன் உயிர்தனித் தியலாது
மெய்யொடும் சிவனும் அவ்வியல் கெடுத்தே (129)

“புள்ளி யீற்று முன்னும் என தொகுத்து நின்ற
உம்மையை விரித்ததனானே குற்றியலுகரத்தின் முன்னும்
இவ்விதி கொள்க. நாகரிது எனவரும்”

இத்தொடரில் ‘விரித்ததனானே’ என்பதை
“விரித்து அதனானே” எனப் பிரித்துக் கொள்க.
குற்றியலுகரம் உயிர் ஏற இடம் கொடுக்கும் என்பதை
“குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப” என்னும் நூற்
பாவினாலேயே கூறிவிட்டமையின் ஈண்டும் ஏன் கூறினார்
உரையாசிரியர் என்னும் ஐயம் எழலாம். ஆண்டு நிலை
மொழியீற்றுச் செயலாகக் கூறப்பட்டது. ஈண்டு வரு
மொழிமுதல் எழுத்தின் செயலாகக் கூறப்பட்டது என
அமைதி கொள்ள வேண்டும்.

3. வல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை (231)

“நிலாவிற் கொண்டான் என்பதற்கு நிலாத்துக் கொண்டான்
என்பது ஈற்றுப் பொதுமுடிபாயினவாறு அறிக”

‘நிலா’ என்பது ‘கொண்டான்’ என்பதோடு புண
ரும்போது வேற்றுமை வழியில் அத்துச்சாரியை வரும்
என்பது. “நிலாவென் கிளவி அத்தொடு சிவனும்”
(229) என்பதாற் பெறப்பட்டது. உதாரணம் ‘நிலாத்துக்
கொண்டான்’ என்பது. அத்துச்சாரியை அடுத்து வரு
மொழி வல்லெழுத்து மிக்கது. இவ்வல்லெழுத்து
அத்துச்சாரியை பற்றி வந்த வல்லெழுத்தாகுமோ
என்ற ஐயம் வரலாம்.

“அத்தே வற்றே” (131) என்ற நூற்பாவில் நிலை
மொழு மெய்யீருயின் அத்து இடைவரும்போது அவ்

வீற்று மெய்கெட வருமொழி, வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்பது கூறப்பட்டது. அவ்வல்லெழுத்து சாரியை நோக்கி வந்ததாம். 'நிலாத்துக்கொண்டான்' என்பதில் உள்ள வல்லெழுத்து ஈற்றுபற்றி வந்தது. ஆகாரவீற்று முன்னர் வருமொழி வல்லெழுத்து வேற்றுமை வழியில் மிக்கு முடியும் என்பது பொதுவிதி. அதற்கேற்ப 'நிலா' என்ற ஆகார வீற்று முன்னர்க் கொண்டான் என்பதில் உள்ள முதல் வல்லெழுத்துமிக்கு நிலாக்கொண்டான் என முடிதல் வேண்டும். இடையில் அத்து வரவே நிலாத்துக்கொண்டான் என முடிந்தது. ஆதலின் வல்லெழுத்து ஈற்றுப் பொதுமுடிபால் வந்தது எனக் கொள்ள வேண்டும். அன்றியும் 'உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கண் சென்ற வழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க வேண்டும்' என்பதற்கேற்பவும் வல்லெழுத்து ஈற்றுப்பொதுமுடிபால் வந்ததென்ன வேண்டும். 'நிலாவிற்கொண்டான்' என்புழி இன்சாரியை வந்தமையின் ஆகாரவீற்றுப் பொதுவிதியாற் பெறும் வல்லெழுத்தை வீழ்க்க வேண்டும் எனவே 'நிலாவிற்கொண்டான்' என்பதை நோக்கும்போது 'நிலாத்துக் கொண்டான்' என்பதில் உள்ள வல்லெழுத்து மிகுதியானது சாரியை நோக்கி வந்ததின்றி ஈற்றுப் பொதுமுடிபால் வந்த தென்க.

5. சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலையும்

ஒற்றிடை மிகாஅ வல்லெழுத் தியற்கை

(264)

'ஒற்றிடைமிகா என்றதனால் சாரியைவகுப்ப வல்லெழுத்து வீழாது என்பது பெற்றும்'

உகரவீற்றுப் பெயர்களின் முன்னர் வருமொழி வல்லெழுத்தானது வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் மிக்குமுடியும்

என்பது பொதுவிதி. உதாரணம் 'கடுக்காய்' என்பது. இந்நூற்பாவில் சுட்டு முதல் இறுதி (உகரம்)யானது உருபுடன் சேரும்போது பெறும் அன்சாரியை பெற்று முடியும். அது + கோடு = அ்தன்கோடு எனக்காண்க. அவ்வாறு அன்சாரியை பெறும்போது வருமொழி வல்லெழுத்து மிகுதல் இல்லை. வல்லெழுத்து சாரியை வகுத்ததால் மிகவில்லை என்று கூறுவர் சிலர். அதனால் அவர்கள், "சாரியை வகுப்பப் பொதுவிதிப்படிப் பெறும் வல்லெழுத்து வீழும்" என ஒரு கொள்கையைக் கூறுவர். இக்கொள்கையை ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் உடன்படுவாரல்லர். அதனால் அவர் "சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலையும் என்ற அளவில் நில்லாது "ஒற்றிடை மிகாஅ வல்லெழுத்தியற்கை" என வல் லெழுத்து மிகாது என்பதையும் சொல்லிவைத்தார். ஆசிரியரின் கருத்துப்படியே உரையாசிரியரும் அவ்வாறு எழுதினார்.

உருபியல் நிலையும் மொழியுமா ருளவே

ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்

(295)

என்ற நூற்பர்வின்சீழ்,

"இதனானும் பெற்றும் சாரியைப்பேறு வருமொழி
வல்லெழுத்து விலக்காமை"

என எழுதியதற்கும் இப்படியே விளக்கம் காண்க.

6. தேற்ற எகரமும் சிறப்பின் ஒவ்வும்

மேற்கூறியற்கை வல்லெழுத்து மிகா (274)

"மேற்கூறியற்கை வல்லெழுத்துமிகா என்றதனால் வந்தது கண்டு வாராதது உணர்க என்னும் தந்திரவுத்தி வகையான் வல்லெழுத்து மிகும் என்பது கூறப்பட்டதாயிற்று."

ஆசிரியர் எகர ஒகரங்களின் முன்னர் வருமொழி வல்லெழுத்து மிகும் என்று யாண்டும் கூறவில்லை.

அப்படியிருக்க. ‘மேற்கூறியற்கை வல்லெழுத்து மிகா’ என ஈண்டுக் கூறியுள்ளமையால் கூறிய இவ்விடம் கண்டு கூருதவிடத்தும் கூறியதாகவே உணர்தல் வேண்டும் என்பது உரையாசிரியரின் விளக்கம்.

“ஏஎக் கொற்று, ஒஓக் கொற்று ; சத்தா, தேவா, பூதா என இவை முன்னிலை வினை, இயற்கை யென்றதனால் அம்முன்னிலை வினைகளை அளபெடையாக நிநீஇக் கொள்க”

‘ஏஎக் கொட்டில்’ என்னுமிடத்தில் உள்ள எகரம் “ஏயென் இறுதிக்கு எகரம் வருமே” என்ற விதிப்படி வந்த எழுத்து. இது வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக் குரியது. ‘ஏஎக்கொற்று’ என்பது அல்வழிப் புணர்ச்சி யாதலின் அதில் உள்ள எகரத்தை அளபெடையாக நிநீஇக் கொள்க என்றார். அல்வழிப் புணர்ச்சியில் எகரம் வருக என விதி கூறப்படவில்லை.

7. இல்ல மரப்பெயர் விசைமர வியற்றே (314)

‘இல்லம்’ என்ற மரப்பெயர் கோடு என்பதுடன் சேரும்போது வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் மகரம் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்தின் இனவெழுத்துமிக்கு ‘இல்லங்கோடு’ என வரும். இதில் மகரம் கெட்டதற்கு, “மகரவிறுதி” (312) என்ற நூற்பாவின் விதிப்படி கெட்டது என்றாவது அல்லது அதில் உள்ள ‘துவர’ என்ற இலேசிஞற் கெட்டது என்றாவது அமைதி காட்டலாம். அதற்குப் பதில் உரையாசிரியர்,

“இதன்கண் மகரக்கேடு முன்னர் எல்லாம் (315) என்பதஞற் கொள்க” என்று இந்நூற்பாவின் பின் வந்த நூற்பாவில் உள்ள ‘எல்லாம்’ என்றதஞற் கெட்டதாக அமைதி காட்டினார். ஏன்?

“மகரவிறுதி” என்ற நூற்பாவில் மகரம் கெட, வருமொழி வல்லெழுத்து மிகுதி கூறப்பட்டது. இந் நூற்பாவில் வருமொழி வல்லெழுத்தின் இனவெழுத்து மிகுதி கூறப்பட்டது. அதனால், வல்லெழுத்தின் மிகுதி பற்றிய நூற்பாவின் விதியாலோ, அதில் வந்த ‘துவர’ என்ற இலேசினாலோ மகரம் கெட்டது என்னுமல் “அல்வழியெல்லாம் மெல்லெழுத்தாகும்” (315) என்பதில் உள்ள ‘எல்லாம்’ என்பதனாற் கெட்டது என்றார். அஃது (315) அல்வழிக்கு என்றாலும் மெல்லெழுத்தாகும் என்ற ஒப்புமை காரணமாகக் கூறினர்.

8. இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலே
நிலையலு முரித்தே செய்யு ளான (317)

“உம்மை மகரவீறு என்னும் சாதியொருமை பற்றி வந்த எதிர்மறை,” நிலையலும் உரித்து என்புழி நிலையாமையும் உரித்து என்னும் பொருள் பெறப்படுதலின் உம்மை எதிர் மறையாயிற்று. ‘இலம்’ என்ற சொல் ‘படு’ என்பதுடன் புணரும்போது மகரம் நிலைத்தே நிற்கும்; நிலையாமையில்லை. அப்படியிருக்க, ஆசிரியர் ‘நிலையலும்’ என எதிர்மறை உம்மை கொடுத்தது பொருந்தாது. அதற்கு அமைதி கூறவே மேற்கண்ட வாறு உரையாசிரியர் கூறினர். அதிகாரப்பட்டவீறு மகரவீறு. நிலைமொழியீற்று மகரம் வருமொழி வல்லெழுத்தோடு வேற்றுமைவழியில் புணருமிடத்துத் தான் கெடுதல் வேண்டும் என்பது ‘மகரவிறுதி’ (311) என்னும் நூற்பாவால் பெறப்படும். இலம் என்பதும் மகரவீறு. இது, ‘படு’ என்ற சொல்லுடன் புணரும் போது (வேற்றுமை முடிபில்) கெடாது நிற்கும். இவ் விரண்டையும் கொண்டு பார்க்கும்போது, மகரவீறு

வேற்றுமை முடிபில் கெடுதலும் கெடாமையும் ஆகிய இரண்டியல்பும் உடையது என்பது போதரும்? அதனால் 'நிலையலும்' என்பது, மகரம் நிலையலும் நிலையாமையும் என்ற இரண்டையும் தரும். இலம் என்பதற்கு நிலையலும் பிறவற்றிற்கு நிலையாமையும் கொள்ளவேண்டும். இலம் என்ற சொல்லின் மகரத்துக்கு நிலைத்தல் கூறுமிடத்தில் உம்மையால் பிறவற்றிற்கு நிலையாமை கூறலாமோ எனின், சொற்களில் வேறு வேறு எனினும் இறுதி வகையில் மகரவீறு ஆதலின் சாதி ஒருமை பற்றிக் கூறினார். மகரவீற்றுச் சொற்கள் அனைத்தையும் 'மகரவீறு' என ஒருமையில் கூறுவது சாதி (கூட்ட) ஒருமையில் கூறுவதாம்.

9. படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும்
தொடக்கம் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
வேற்றுமை யாயின் உருபியல் நிலையும்
மெல்லெழுத்து மிகுதல் ஆவயி னான. (321)

“இன்னும் அதனானே (ஆவயினானே என்றதனானே) உருபீற்றுச் செய்கை யெல்லாம் கொள்க. 'தம காணம்' எனவரும்”

'தாம்' என்ற சொல் நெடுமுதல் குறுகித் 'தம்' என்ற கிப் பின் அகர எழுத்துப் பெற்றுத் 'தம' என நின்று 'காணம்' என்ற சொல்லுடன் சேர்ந்து 'தமகாணம்' என வந்தது. கழகப்பதிப்பில் “தம காணம்—அகரவுரு பேற்றது” என எழுதியமை காணப்படுகின்றது. அது பொருந்தாது. 'அ' என்பது உருபாயின் அது உருபியலில் கூறப்படவேண்டும். புள்ளிமயங்கியலில் பொருட்புணர்ச்சியே கூறப்படுதலின் உருபுபுணர்ச்சி கூறுதல் பொருந்தாது. உருபீற்றுச் செய்கையென

வுரையாசிரியர் கூறியது. ‘உருபுபுணர்ச்சி பற்றிய ஈற்றுச் செய்கை’ எனப் பொருள்படும், அகரம் உருபாயின் அது உருபுக்கும் தமது காணம் என உதாரணம் காட்டவேண்டும். அவ்வாறு கார்ட்டா மையின் ‘தமகாணம்’ என்பதே ஒருமை பன்மைகளுக்குப் பொருத்தம். அதனால் அகரம் “ஆறன் உருபினும்” என்று தொடங்கும் நூற்பாவில் “ஈருகு புள்ளி அகர மொடு நிலையும்” என்ற விதிப்படி வந்த எழுத்தேயாகும். எனவே ‘தமகாணம்’ என்பது ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை; விரியன்று.

10. நும்மென் ஒருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே (326)
“ மகரம் துவரஎன்ற இலேசினாற் கெட்டது ”

மகரம் “மகரவிறுதி வேற்றுமையாயின்” என்ற நூற்பாவின் படிக் கெட்டதாகக் கூறுது. துவர என்ற இலேசினாற் கெட்டதாகக் கூறியது. ‘நும்’ என்பது விரவுப் பெயராதல் நோக்கி யென்க. இவ்வாறு வருவன பிறவிடங்களும் உள. இடம் நோக்கி அமைதிகாண்க.

12. உரைக் குறிப்புக்கள் .

பாயிரம்

“வடவேங்கடம்.....படிமையோனே”

“கற்றுவல்ல கணவற்குக் கற்புடையாள்போல்’, இத்தொடரில் உள்ள ‘கற்பு’ என்பதற்குக் கற்பொழுக்கம் என்பது மட்டுமன்றிக் கல்வி என்பதும் பொருளாகக் கொள்ளல் வேண்டும். கற்பு என்பது ஒருத்திக்கு, அவள் கற்றுவல்லான் மனைவியாயினும் கல்லாதான் மனைவியாயினும் இன்றியமையாச் சிறப்பினதேயாம். ஆதலின், “கணவற்குக் கற்புடையாள்போல்” என்றே கூறியிருக்கலாம்.. ‘கற்று வல்ல’ என அடைகொடுத்து அவன் கல்வியை விதந்தமையின் கற்பு என்பதற்குக் கல்வியும் கொள்ளல் வேண்டுவதே. அவ்வாறு கொள்ளாக்கால் கற்றுவல்ல கணவற்குத்தான் அவள் இன்றியமையாதவள் என்று பொருள்படும். மனைவியின் கல்வி கணவனின் கல்வி வன்மைக்குத் துணைபுரியுமன்றோ?

குறிச்சி : நுழையும் வாயில் சிறியதாயும் நுழைந்து உட்சென்ற பின்னர் வெளிவருதற்கு அவ்வாயில் எளிதில் கண்டறியப்படாததாயும் உள்ள ஒரு சிறு குடிசை.

மலை : அளக்கலாகா அளவும், பொருளும் அசைக்க முடியாத நிலையும், நெடுந்தொலைவில் தெரியும் தோற்றமும் வறந்த காலத்தும் வளம் தரும் வண்மையும்

உடையது. அதுபோல், அளக்கலாகாக் கல்வியளவும், தன் நுண்மாண் நுழைபுலத்தாற் கண்டுவைத்த அளக் கலாகாப் பொருளும், பிறரால் ஞாதிட்டு வெல்ல முடியாத நிலையும், பிறதேயத்தார்க்கும் தெரியுவரும் புகழும், எக்காலத்தும் கல்விப் பொருள் உதவும் வண்மையும் உடையவன் ஆசிரியனாவான்.

நிலம் : பெருமை, திண்மை, பொறை, பருவத்துக்கும் உழவர் முயற்சிக்கும் ஏற்பப் பயன்தருதல் ஆகியவற்றையுடையது. அதுபோல, பெருமை, திண்மை, பொறை, மாணவன் பருவத்திற்கும் உழைப்புக்கும் ஏற்பப் பயிற்றல் ஆகியவற்றையுடையவன் ஆசிரியனாவான்.

பூ : மங்கலமானது; எக்காரியங்களுக்கும் இன்றியமையாதது; யாவராலும் மகிழ்ந்துகொள்ளப்படுவது; மென்மையுடையது; பொழுதொடு மலர்வது, அதுபோல மங்கலமானவனாய், ஊரில் எக்காரியத்துக்கும் இன்றியமையாதவனாய், யாவராலும் போற்றிக்கொள்ளப்படுபவனாய், இளகிய மனம் உடையவனாய், எப்பொழுதும் மலர்ந்த முகமுடையவனாய் இருப்பவன் ஆசிரியனாவான்.

நிறைகோல் : நடுநிற்பது; ஐயம் தீரப் பொருள் அளவை உணர்த்துவது. அதுபோல, யாவரிடத்தும் பொதுநோக்குடையவனாய், ஐயந்திரிபு தீரக் கல்விப் பொருளை அறிவிப்பவனாய் இருப்பவன் ஆசிரியனாவான்!

கழற்பெய்குடம் : தன்னுள் பெய்யப்பட்ட கழற்சிக்காய்களைப் பெய்த முறையிலன்றி முன்னவை பின்னவையாகவும் மிகுதியாகவும் மாறித் தருவது. அதுபோல தான் கற்ற முறையிலன்றி மாற்றியும் மிகுதி

யாகவும் கல்விப் பொருள்களைக் கூறுபவன் ஆகா ஆசிரியன்.

மடற்பனை : காய்கனிகளைத் தானே தருவதன்றித் தன்பால் ஏறி எளிதில் ஒருவன் கொளத் தராதது. அது போலத் தானே சொல்லுவதன்றித் தன்னிடம் மாணவன் வந்து கேட்கச் சொல்லாதவன் ஆகா ஆசிரியன்.

முடத்தெங்கு : தன்னை வளர்ப்பவனுக்குப் பயன் தராது அடுத்த வீட்டானுக்குத் தருவது. அதுபோலத் தனக்கு வழிபாடு செய்பவனுக்குப் பாடம் சொல்லாமல் அயலானுக்குச் சொல்பவன் ஆகா ஆசிரியன்.

பருத்திக்குண்டிகை : குண்டிகையானது தன்னிடம் பருத்தியை அரிதாகப் பெய்யப்படுவதோடு பிறர்க்கும் எளிதில் எடுக்கும்படிக் கொடாதது அது போலத் தானும் ஆசிரியனால் அரிதில் பயிற்றப் பயின்று பிறர்க்கும் எளிதில் சொல்லாதவன் ஆகா ஆசிரியன்.

அன்னம் : பாலும் நீரும் கலந்துவைத்தால் பாலை மட்டும் கொள்வது. அதுபோல விளக்க வேண்டிக் கூறப்படும் கருத்துக்களுள் வேண்டியன மட்டும் கொள்பவன் நன்மாணக்கன்.

கிளி : சொன்னதைச் சொல்வது. அதுபோல ஆசிரியன் சொன்னவற்றை விடாது சொல்பவன் நன்மாணக்கன்.

நன்னிறம் வெண்ணிறம் : பிற எந்நிறங்களையும் ஏற்கத்தக்கது. அதுபோல ஆசிரியன் பயிற்றும் எப் பாடங்களையும் கேட்டறியத் தக்கவன் நன்மாணக்கன்.

நெய்யரி : கோதுகளை நிறுத்திச் சாற்றை மட்டும் உட்புகவிடுவது. அதுபோலத் தேவையற்றனவற்றை விடுத்துத் தேவையானவற்றை மட்டும் மனதில் இருத்துபவன் நன்மாணாக்கன்.

யானை : பெருமையுடையது; ஒன்றை மனதில் நிறுத்துவது; தன் குழுவைக் காப்பது அதுபோலப் பெருமையுடையனாய் ஆசிரியன் கூறியவற்றை மறவாத வனாய்த் தன்னினத்தைப் போற்றுபவனாய் உள்ளவன் நன்மாணாக்கன்.

ஆனேறு ; மேய்ந்த புற்களை மீண்டும் வாய்க்குக் கொண்டுவந்து பக்குவப்படுத்தி உட்செலுத்துவது. அதுபோலக் கேட்ட பாடங்களை ஓரிடத்திருந்து மீட்டும் சிந்தித்துத் தெளிந்து மனத்திலிருத்துபவன் நன் மாணாக்கன்.

குரங்கெறி விளங்காய் : குரங்கையெறிந்து கொண்ட விளங்காயையுடையவன் எனப் பொருள் கொள்க. விளாமரத்திலுள்ள காயை விரும்பிய ஒருவன் அதனைப் பெறமுடியாமல் அம்மரத்திலிருந்த குரங்கினை நோக்கி ஒரு கல் விட்டெறிய அக்குரங்கு அவனையடிக்க வேண்டி விளங்காயைப் பறித்து அடிக்க அதனைக் கொள்வன். அவன் போல ஆசிரியனிடத்து நூற் பொருள் உணர எண்ணியவன் அவனை அடிப்பது போலும் வினாக்களை யெழுப்பி, உரைக்க உணர்பவன் தீய மாணாக்கன். (இக்காலத்தில் மேடைப் பேச்சாளரின் பேச்சு விறுவிறுப்பும் கருத்தும் இன்றிப் போமாயின், ஒருவர், அவரைப் பற்றிக் குறைவான கேள்விகளை

எழுதிக் கொடுத்துப்பின் அவரால் கருத்துக்களும் விறுவிறுப்பும் உள்ள பேச்சைக் கேட்பதும் சூரங்கெறி விளங்காயாம்).

எருமை: குளத்தைக் கலக்கி நீரைக் குடிக்கும். அதுபோல ஆசிரியனை வருத்தி நூலைக் கொள்பவன் தீயமாணக்கன்.

ஆடு: இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை எனக் கருதி ஓரிடத்து நில்லாதது அதுபோல இவர்க்கு அவர் நல்லாசிரியர் எனக் கருதி ஒருவரிடத்து நில்லாது பலரிடத்தும் அலைபவன் தீய மாணக்கன்.

தோணி: இயக்குவோர் வழி யி ய ங் கு வ து ; நீரிலன்றித் தரையில் இயங்காதது. அதுபோலச் சொல்வோர் வழியெல்லாம் நடப்பவனும் படித்த நூலிலன்றிப் பிற நூல்களில் அறிவு செல்லாதவனு மானவன் தீயமாணக்கன்.

நூல் 'வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிருமுதலின் எனவே நூல் நுதலியதூஉம் பயனும் பெறப்பட்டன': உலக வழக்கும் செய்யுள் வழக்கும் மாறுபடாமை காரணமாக இந்நூல் செய்யப்படுதலின் வழக்கும் செய்யுளும் நுதலியது என்பதும். அவை மாறுபடாமை வழங்கல் பயன் என்பதும் பெறப்பட்டன.

“முந்து நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி எனவே வழியும் யாப்பும் காரணமும் பெறப்பட்டன”: ‘முந்து நூல் கண்டு’ என்பதால் இந்நூல் அதன் வழி நூல் என்பதும், அதனால் அந்நூலில் கூறிய தொகைவகை

- விரிகளுக்கேற்பக் கூறலின் அந்நூல் யாப்பே இந்நூற்கும் • யாப்பு என்பதும், 'முறைப்பட எண்ணி என்பதால் அதுவே நூல் செய்யக் காரணம் என்பதும் பெறப்பட்டன.

“கடல் கொள்வதன் முன்பு பிறநாடும் உண்மையின் தெற்கும் எல்லை கூறப்பட்டது”. இந்நூல் இயற்றிய காலத்தில் தமிழகத்துக்குக் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் தெற்கிலும் கடல் (எல்லையாக) இருந்தமையின் வடவேங்கடம் என வடவெல்லை ஒன்றையே கூறின் அமையும். தென்குமரி எனத்தென் எல்லை கூறவேண்டுமென வதில்லையே எனின், கிழக்கிலும் மேற்கிலும் எக்காலத்திலும் கடல் எல்லையாக இருக்கத் தெற்கில் மட்டில் ஒரு காலத்தில் வடக்குப்போலப்பிறநாடுகள் இருந்தது பின்னர்க் கடல் கொண்டமையின் அந்நாடுகளை மனதில் கொண்டு (இன்று கடல் எல்லையாயினும்) பழைய குமரியாற்றை எல்லையாகக் கூறினர். (இதனால் கடல்கொள்வதன் முன் தமிழகத்துக்கு அப்பால் தெற்கில் பிற (மொழி) நாடுகளும் இருந்தன என்னலாம்.)

தீர்த்தம்: தூய்மைப் பொருள். வினை—நோய் தீர்ப்பது தீர்த்தம் என்றாயிற்று. வடவேங்கடம் மாலவன் இடமாதலாலும், குமரி கன்னிப் பகவதியுறையும் இடமாதலாலும் மலையும் ஆறுமாகிய அவை தீர்த்தமாயின.

ஒன்றன் இலக்கணத்தோடு ஒன்றன் இலக்கணத்தை ஆராய்தல்: குற்றியலுகரமானது. குறி

விணைக்கீழ். குறிவிணையொற்றின் கீழ். குற்றொற்றின் கீழ், குறில்நெடிற்கீழ், குறில்நெடில் ஒற்றின்கீழ், நெடிற்கீழ், நெடிலொற்றின்கீழ் என்ற ஏழிடத்தும்வரும் என யாப்பிலக்கணமுடையார் கொண்ட இலக்கணத்தினை, நெடில்தொடர், உயிர்த்தொடர், வன்றொடர், மென்றொடர், இடைத்தொடர், ஆய்தத் தொடர் ஆகிய அறுவகைத் தொடர் இறுதியாக வரும் என்ற சொல்லிலக்கணத்தோடு சேர்த்து இடப்படுதல் போல்வதாம்.

“நூல்செய்யும் இலக்கணம் எல்லாம் இந்நூலுட்படச் செய்தான் என்பது” : நூல்செய்யும் இலக்கணம் யாவும் இத்தொல்காப்பியத்திலேயே அமையுமாறு செய்தான் என்பது. அன்றியும் நூல் செய்யும் இலக்கணங்கள் யாவும் இந்நூலுள் (செய்யுளியல் மரபியல்) பொருந்தச் செய்தான் என்பதுமாம்.

“நேரினமணியை.....புலவர்” : ஒரு சாதியாய் உள்ள மணிகளை முறையே பதித்தாற்போல ஒரு சாதியாய் உள்ள பொருள்களை ஒரு வழிப்படக் கூறுவது ஒத்துறுப்பாம் எனச்சொல்லுவர் உயர் மொழிப் புலவர், (நன். சிவ. உரை)

“நுட்பம்.....சூத்திரம்” : நுட்பமும் அழகும் திண்மையும் சொற்சுருக்கமும் கருத்தும் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து வருந்திப்பெறுதலில்லாத பொருளாகிய பயன் நிகழ்வதை உடையது சூத்திரம்.

“பொதுவினும்.....கருத்தாகும்” : போற்றிக் கொள்ளுங்காலை பொதுவிதியானும் சிறப்பு விதியானும்

•ஒன்று ஒன்று எய்தலும், எய்தியவை இகந்துப்டாமற் காத்தலும், காத்தவற்றுடன் பிறிது (சிறப்பு) விதிவகுத்தலும் அச்சுத்திரத்தின் கருத்தாம். •

“அதுவே பிண்டம்.....என்ப”: அச்சுத்திரம் பிண்டம் முதலாகக் கூறப்பட்ட வேறுபாடுகளுடன் பொருந்திய பெயரையே தனக்குப் பெயராய்ப் பொருந்தும் என்பர். (பிண்டச்சுத்திரம், தொகைச்சுத்திரம் என்பனவாகப் பெயர் பொருந்தும்.)

“ஆற்ற தொழுக்கே.....கிடக்கைப்பயனே”: சூத்திரக் கிடக்கையாகிய பயன் ஆற்றொழுக்கு. தேரை (தவளைப்) பாய்த்து, சிங்க நோக்கு, பருந்தின் வீழ்வு என்ற அந்நான்கு வகையாம்.

“பொழிப்பே.....நான்கென்ப”: பொழிப்பு முதலாகவுள்ள நான்கும் சூத்திரப் பொருளுரை என்ப

“பாடம்.....பொழிப்பே”: ஆராயுமிடத்து மூலபாடமும், பதவுரையும், உதாரணமும் என்ற இவற்றில் மாறுபாடில்லாமல் வருவது பொழிப்புரையாம்.

“தன்னூல்.....புலவர்”: தன்னூலிலிருந்தும் பிறர் நூலிலிருந்தும் வினாக்களும், அவற்றின் புறமே தோன்றும் விடைவேறுபாடுகளும் ஆகியவற்றைக் கூறுதல் சொல்லப்பட்ட அகலவுரை என்பர் புலவர்.

“ஏதுவின்.....நுட்பம்”: அங்ஙனம் தோன்றிய வினா விடைகளைக் காரணங்காட்டி ஐயந்திரிபுகளை நீக்குவது நுட்பவுரை.

“துடைத்து.....எச்சும் என்ப” : அங்ஙனம் ஐயந்திரிபுகளை நீக்கி முடிவாகக் கொண்ட பொருளைக் கூறுவது எச்சவுரை என்பர்.

“அப்புலம்.....அமையும் என்ப” : நூல் செய்வான் தான் செய்ய நினைத்த அவ்விலக்கணத்தைக் குற்றமறத் தெரிந்து, முதல் நூலிடத்துப் போற்றிக் கூறப்பட்ட பொருள்களையும் நன்கறிந்து, உலக வழக்கின் திட்பத்தொடு கூடிய தெளிவும் உடையவன் அந்நூல் செய்தற்குத் தகுதி யுடையவன் என்ப (புலம்—இலக்கணம், நூல்)

“குத்திரம்.....நுண்ணியோரே” : குத்திரமும் உரையும் என்ற இவ்விரண்டு கூறுகளையும் முறைப்பட வியற்றுதலை நூல் இயற்றுதல் என்பர் நூற்பயனுணர்ந்த நுண்ணறிவுடையோர் (குத்திரம் மட்டும் எனின் மூல நூல் என்றும், உரையும் இயற்றப்படின் உரை நூல் என்றும் பெயர் பெறும்)

“ஈரைங்குற்றமும்.....புலவர்” : குன்றக் கூறல் முதலிய பத்துக்குற்றமும் இன்றி நன்றாக அம்மை முதலிய எண் வகை அழகுமுடையது நூல் என்பர் புலவர், பத்துக்குற்றமாவன: குன்றக்கூறல், மிகைபடக்கூறல், கூறியதுகூறல், மாறுகொளக் கூறல் வழுஉச்சொற் புணர்த்தல், மயங்க வைத்தல், வெற்றெனத் தொடுத்தல், மற்றொன்று விரித்தல், சென்று தேய்ந்திறுதல், நின்றுபயனின்மை என்பன. எண்வகை அழகுகளாவன: அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன் என்பன.

முன்னுரை

எழுத்துணர்த்திய எட்டு வகை

1. எழுத்து இணைத் தென்றல் ; “எழுத்தெனப்படுப..... முப்பத்து.....முன்றலங்கடையே.” (1) குறில் ஐந்து, நெடில் ஏழு என்றூர் போல் வன,
2. இன்னபெயரவென்றல் ; “அகரம், னகரம், குற்றிய லிகரம், குற்றிய லுகரம், ஆய்தம் (1, 2) என்றூற் போல்வன.
3. இன்னமுறைமைய என்றல்; “அகர முதல் னகரவிறுவாய்” (1) என முறைப்படுத்தியது போல்வன.
4. இன்ன அளவின என்றல்: “அவற்றுள், அ இ உ எ ஓ என்னும் அப்பாலைந்தும், ஓரளபிசைக்கும் குற்றெழுத் தென்ப” (3) என வருவது போல்வன.
5. இன்னபிறப்பின என்றல்: பிறப்பியலில் கூறப்படுவன.
6. இன்ன புணர்ச்சிய என்றல்: தொகைமரபு உருபியல் முதலியவற்றிற் கூறப்படுவன. (இயல்பு, திரிபுப்புணர்ச்சி கள் பற்றியன)
7. இன்னவடிவின என்றல்: “உட்பெறுபுள்ளி உருவாகும்மே” (14) “மெய்யின் இயற்கைபுள்ளி யொடு நிலையல் (15) என்றூற் போல்வன. இவை வரிவடிவத்திற்கேயுரியன.
8. இன்னதன்மைய என்றல்: “குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற்கோடலின் தொடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத் தியல்” (50) என்பது போல்வன. இன்னவடிவின என்ற லும் இன்னதன்மைய என்றலும் ஆகிய இரண்டும் ஆசிரியரால் கூறப்படவில்லை என இளம்பூரணர் எழு தினும் வரிவடிவம் கூறப்பட்டமையும் அகர் என்பதின் ரகரம் குறிலிணைக்கீழ் ஒற்றாக நிற்குமிடத்து நெடிற்கீழ்

ஒற்றுக நின்ற தன்மையது என்றமையும் கொண்டு அவ்
விரண்டிற்கும் உதாரணம் கூட்டப்பட்டது. "

எட்டிறந்த பலவகை :

1. உண்மைத் தன்மை: எழுத்துக்களின் குறுமை, நெடுமை, வன்மை மென்மை, இடைமைகளும், பிறப்புத் தன்மைகளும் 'மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும்' என்றூற்போன்ற இயக்கத் தன்மைகளும் பிறவுமாம்.
2. குறைவு: மாத்திரைச் சுருக்கம். குற்றியலிகரம், குற்றிய லுகரம், ஐகார ஒளகாரக் குறுக்கங்கள், மகரக் குறுக்கம், ஆய்தக் குறுக்கம் பற்றியன.
3. கூட்டம்: மெய்யும் உயிரும் கூடும் உயிர்மெய்க் கூட்டம் பற்றியன. "மெய்யோடியையினும் உயிர் இயல்திரியா" (10) "புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்" (17) என்றூற் போல்வன.
4. பிரிவு: எழுத்தின் பிரிவு "மெய்யுயிர் நீங்கிற் றன்னுரு வாகும்" (40) என்றூற் போல்வன.
5. மயக்கம்: இடைநிலை மயக்கம் கூறுவன. (23—30)
6. மொழியாக்கம்: எழுத்துக்கள் தொடர்ந்து மொழியாதல் பற்றியன. "ஒரெழுத் தொருமொழி" (45) என்றூற் போல்வன.
7. நிலை: மொழிக்கு முதலில் நிற்பன, ஈற்றில் நிற்பன பற்றியன. "பன்னிருயிரும் மொழி முதலாகும்" என்றூற் போல் வனவும் (69-82)
8. இனம்: வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் என்பன (19 - 21)

9. ஒன்று பலவாதல் : ஒரெழுத்தே பல எழுத்தாதல். 'செம் பொன் பதின்றொடி' என்பதில் 'பொ' என்ற எழுத்து, பொன்னராய்ச்சியுள் வழி அவ்வெழுத்தாகவும், செம்பு ஆராய்ச்சியுள் வழி பு, ஒ என ஈரெழுத்தாகவும் ஆதல் போல்வன. "எழுத்தோரன்ன பொருள் தெரீபுணர், இசையில் திரிதல் - நிலைஇயபண்பே" (142) என்பது போல்வன.
10. திரிந்ததன் திரிபு அது என்றல், 11 பிறிது என்றல், 12 அதுவும் பிறிதும் என்றல் ஆகிய மூன்றும் பற்றித் 'திரிந்ததன் திரிபு' என்ற தலைப்புக் கட்டுரையில் விளக்கம் காண்க.
13. நிலையிற்று என்றல் : இன்னவிடத்து எழுத்து நிலைக்கும் என்றல். புணர்ச்சியிடத்து இன்னவெழுத்து மிக்கே வரும் என்றலும், இன்னவிடத்துத் திரிவது இன்னவிடத்துத் திரியாதே நிலைக்கும் என்றலும் போல்வன. "சுட்டின் முன்னர் ஞநமத் தோன்றின், ஒட்டிய ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்" (206) எனவும், "நூறூர்ந்துவருஉம் ஆயிரக் கிளவிக்குக், கூறிய நெடுமுதல் குறுக்கமின்றே" - (393) எனவும் வருவன போல்வன.
14. நிலையா தென்றல் : இன்னவிடத்து இவ்வெழுத்து நிலையாது என்றலும் இன்னவிடத்து நிலைப்பது இன்னவிடத்து நிலையாது என்றலுமாம் "மகரவிறுதி வேற்றுமையாயின் துவரக்கெட்டு" (311) என்றதும், "குறியதன் முன்னரும் ஒரெழுத்து மொழிக்கும், அறியத் தோன்றும் அகரக்கிளவி" (227) என்பதில் நிலைக்கும் என்ற அகரம், "இரா வென் கிளவிக்ககரமில்லை" (228) என்பதில் நிலையாது என்றதும் போல்வன. "ஆறன் உருபின் அகரக்கிளவி, ஈருகு அகர முனைக்கெடுதல் வேண்டும்" (146) என்றதும் முன்னையது போல்வதாம்.
15. நிலையிற்றும் நிலையாதும் என்றல் : ஓரிடத்திலேயே நிலைப்பதும் நிலையாததும் என்றல். "வாழிய வென்னும் சேயென்

கிளவி, இறுதி யகரம் கெடுதலும் உரித்தே” (212) என்பது போல்வன. திணைகுறிது, திணைக்குறிது (159) போன்ற உறழ்ச்சி முடிவுகளும் அன்ன, இன்னோரன்ன என்றதால் எழுத்துக்கள் திரியும். என்றலும், திரியா வென்றலும் திரியும் திரியா வென்றலும் கொள்க.

“லனவென வருஉம் புள்ளி முன்னர்த்

தநவென வரிற் றனவா கும்மே.”

(150) என்றூற் போல்வன திரியும் என்றல்.

“உகரமொடு புணரும் புள்ளியிறுதி

யகரமும் உயிரும் வரும்வழி யியற்கை” (164) என்றூற் போல்வன திரியா வென்றல்.

“மீனென் கிளவி வல்லெழுத் துறழ்வே” (340) எனவும்

“தேனென் கிளவி வல்லெழுத் தியையின்

மேல்நிலை ஒத்தலும்”

(341) எனவும் வருவன போல்வன திரியும் திரியா வென்றல்.

இன்னும் இன்னோரன்ன என்றதால் எழுத்துக்கள் தொடர்ந்து இன், அன், அத்து, வற்று என்பன முதலியவாகச் சாரியைச் சொற்களாகி வருவனவும் கொள்க.

கருவி செய்கைகள் பற்றிக் ‘கருவியும் செய்கையும்’ என்ற தலைப்புக் கட்டுரையிற் காண்க.

1. நான்மரபு

1. “எழுத்தெனப்படுப.....கடையே”

“செய்யுள் இன்பம் நோக்கி வகரம் நீக்கிப்பகரம் இடப்பட்டது”

படுப என்ற சொல் படு+அ எனப்பிரிக்கப்படும். அவ்விரண்டும் சேருமிடத்து இடையில் வகர உடம்படு மெய்பெற்றுப் ‘படுவ’ எனவரும். அவ்வாறின்றிப்

- பொருத்தமில்லாத 'ப்' என்பது இடப்பட்டுப் 'படுப' என வந்தது. ஏன் எனின் செய்யுள் இன்பம் நோக்கியென்க.

“அகரமுதல் னகர விறுவாய் என்ன இருபெயரொட்
டாகுபெயரான் முப்பதன் மேல் நின்றன”

அகரமுதல் என்பதற்கு அகரமாகிய முதல் எழுத்து என்பது பொருள். எனவே அஃது இருபெயர் ஒட்டாம். முதல் என்பது முதல் எழுத்து என்ற பொருளில் இருந்து பின்னர். ‘அம்முதல் எழுத்தை உடையன’ என்ற பொருளில் வந்தது. அதனால் ஆகுபெயராம். எனவே இருபெயரொட்டாகு பெயராம். அகரமாகிய முதல் எழுத்தை உடையனவாவன ‘ஆ’ முதல் ‘ன்’ வரை உள்ள எழுத்துக்களாம். அவ்வாறே னகர விறுவாய் என்பது னகரமாகிய இறுதி எழுத்து எனப்படும். அஃது இங்கு னகரமாகிய இறுதி எழுத்தை உடைய எழுத்துக்கள் எனப்பொருள்படுதலின் இருபெயர் ஒட்டாகு பெயராம். னகரமாகிய இறுதியையுடைய எழுத்துக்கள் அகரமுதல் றகர ஒற்றுவரை உள்ள எழுத்துக்களாம். அகரத்தை முதலாகவுடையன ‘ஆ’ முதல் ‘ன்’ வரை யென்றால் கூடும் எழுத்துக்கள் 29. னகரத்தை இறுதியாக வுடையன ‘அ’ முதல் ‘ற்’ வரை யென்றால் கூடும் எழுத்துக்கள் 29. அகரத்தை முதலாக வுடையனவும் னகரத்தை இறுதியாக வுடையனவும் எனச்சேர்த்துச் சொல்லும் போதுதான் முப்பது என்ற எண் ஏற்படுமாற்றை உணர்க. அதனால்தான், அகரமுதல் னகர விறுவாய் என்பதற்கு உரையாசிரியர், “அகரமாகிய முதலையுடையனவும் னகரமாகிய இறுதியையுடையனவும்” எனப் பொருள் கூறினார்.

2. “அவைதாம்.....எழுத்தோரன்ன”

இகரஉகரங்கள் குறுகினவிடத்தும் அவை உயிர் ஆகற்பாலன. அவற்றைப் புணர்ச்சிவேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும் நோக்கி வேறெழுத் தென்று வேண்டினார் என்றுணர்க”

புணர்ச்சி வேற்றுமையாவது, உயிர்மயங்கியலில் முற்றுகரத்துக்கும் குற்றியலுகரப் புணரியலில் குற்றுகரத்துக்கும் புணர்ச்சி விதி கூறியதும் அவ்வாறே இகரத்துக்கும் குற்றியலிகரத்துக்கும் கூறியதும் ஆம். பொருள் வேற்றுமையாவது முற்றிகரம் குற்றிகரம் எனவும் முற்றுகரம் குற்றுகரம் எனவும் பெயர் வேற்றுமை ஆதல் என்க. அன்றி’ காது என்ற சொல் முற்றுகரமாயின் வினைச்சொல்லாகவும் குற்றுகரமாயின் பெயர்ச்சொல் லாகவும் பொருள் வேறுபடுதல் எனினும் ஆம்..

7. “கண்ணிமை.....கண்டவாரே”

“நாலுழுக்குக் கொண்டது நாழி யென்றுற் போல அவ்வளவைக்கு அளவை பெருமை யறிக”

அவ்வளவைக்கு : இமை நொடி என்ற அளவைகளுக்கு அளவை பெருமை : இன்னது இவ்வளவு கொண்டது ஓர் இமை எனவும் இன்னது இவ்வளவு கொண்டது ஒரு நொடி எனவும் கூறும் அளவை பெருமை.

17. “புள்ளியில்லா...உயிர்த்த லாரே”

உருவு தீர்த்துயிர்த்தல்:

மேல் விலங்கு பெற்றன, கி, கி

கீழ்விலங்கு பெற்றன: கு, கூ

கோடு பெற்றன: கெ, கே

புள்ளி பெற்றது: கா. (காலைப்புள்ளி என்பர்)

புள்ளியும் கோடும் பெற்றன: கொ, கோ

இரட்டைக்கோடு பெற்றது: கை

கோடும் இரட்டைப்புள்ளியும் பெற்றது கௌ.

•22. “அம்முவாரும்.....தேரியுங்காலை”

மற்றவற்றிற்கு வரையறையின்மையின்—தனிமெய்யோடு தனிமெய்யொழிந்த மற்றவற்றிற்கு இன்ன எழுத்துடன் இன்ன எழுத்துவரலாம் என எளிதில் கூறும்படியான வரையறையில்லாமையால்.

32, ...ஆ ஏ ஓ.....வினா”

“இவை சொல்நிலைமையிற் குறியாகலின் ஆண்டு வையாது மொழிமரபினைச் சாரவைத்தார்”

அ இ உ. ஆ.ஏ.ஓ. ஆகிய இவைகள் தனி எழுத்து நிலையில் குறிபெறாமல் சுட்டுப் பொருளும் வினாப்பொருளும் தரும் சொல். நிலைமையில் பெறும்குறி ஆதலின், எழுத்து நிலையில் குறில் என்றும் நெடில் என்றும் குறி கூறிய விடத்தில் சாரவையாது மொழிமரபினைச் சாரவைத்தார்.

“கருவி.” இலக்கணம்.

33. “அளபிறந்து.....புலவர்”

“ஒற்றிசை நீடலும் என்றனர், அளபிறந்துயிர்த்தல் என்றது அதிகாரத்தால் நின்ற உயிர்மேற் கேறலின்”

‘ஒற்றிசை நீடல்’ என்பதைவிட்டு ‘அளபிறந்துயிர்த்தலும் உளவென மொழிப’ என நூற்பா ஓதியிருப்பின் அளபிறந்துயிர்த்தல் என்பது உயிர்க்கு மட்டுமே என்பது பெறப்பட்டு விடும். ஒற்றுக்கு அஃது உண்டென்பது பெறப்படாது. ஏன் எனின் இந்நூற்பாவின் முன்னூற்பாக்கள் உயிரைப் பற்றியேவர இதில் அளபிறந்துயிர்த்தல் என்பது அவ்வுயிர்பற்றியதே யாகும் ஆதலின் என்க. எனவே ஒற்றிசை நீடலும் என்பதும் கூறினார்.

“மறையும் என்பதன் உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. அகரம் செய்யுள் விகாரம்”

தூற்பாவில் ‘மறைய’ என்றுளது. மறையும் என்றிருக்கு வேண்டியது உம்மை விகாரத்தால் தொக்கி நிற்க, மறை என நின்றது. அத்துடன் அகரம் விகாரத்தால் வர ‘மறைய’ என நின்றது. எனவே மறைய என்பதில் உம்மையும் அகரமும் தொக்கும் விரிந்தும் விகாரமாயின.

2. மொழிமரபு

36. “நெட்டெழுத்.....வல்லாறார்ந்தே”
“இவ்வாறு இடமும் பற்றுக்கோடும் கூறவே மொழிக்கு ஈடுதலும் கூறியவாரும்.”

குற்றியலுகரம் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் எனத் தனியாக யாண்டும் கூருமையின் இவ்வாறு எழுதினர் உரையாசிரியர்.

38. “குறியதன்.....யிசைத்தே”

“கஃநீது என்பதனை மெய்பிறிதாகிய புணர்ச்சி என்பவாகலின் புள்ளி என்றதனான் ஆய்தத்தை மெய்ப்பாற்படுத்துக் கொள்க”

கஃநீது என்பது கல் + தீது எனப் பிரிக்கப்படும். கல் என்பதன் இறுதி லகரம் மெய். அது வருமொழியாகிய தீது என்பதன் முதல் தகர வெழுத்துடன் சேரும்போது ஆய்தமாகத் திரிந்தது. ஒருமெய்பிறிதொரு மெய்யாகவேதிரியும். ஆதலின் லகரமெய் பிறிதான ஆய்தமாகத்திரிந்த தெனின் ஆய்தமெய்யாகத் திரிந்த தெனவே படும். எனவே ஆய்தமும் மெய்யெனப்படும்.

•மெய்யெழுத்தைப் புள்ளி ஏழுத்து எனவும் கூறுப இங்கு ஆசிரியர் ஆய்தப் புள்ளி என்றதனால் ஆய்தமெய் எனக் கொள்ளவேண்டும்.

50. “குறுமையும்.....நெட்டெழுத்தியல்”

“ரகர முகரங்களே யன்றிப் பிற ஒற்றுக்களும் நெடிற் கீழ் ஒற்று எனப்படும். இதனானே விரல்தீது என்புழி லகரம் நெடிற்கீழ் ஒற்றென்று கொடுக்கப்படும்.”

வேல்+தீது என்பன ‘வேறீது’ என முடிக்கப்படுதல் போல விரல்+தீது என்பனவும் ‘விறறீது’ என முடிக்கப்படும் என்பது கருத்து.

61. கதநபம,.....முதலே

“முதற்கு என்பதன் நான்காம் உருபு விகாரத்தால் தொக்கது.”

ஐயும் கண்ணும் அல்லாப் பொருள்வயின் மெய்யுருபு தொகாஅ விறுதி யான

(தொல். வேற்றுமை மயங். 22)

என்பது விதியாதலின், செய்யுளின் இறுதியில் நான்காம் வேற்றுமை யுருபு தொகுதற்கு விதியில்லையாதலின் இங்கு நான்காம் வேற்றுமை தொக்கது என்னாது விகாரத்தால் தொக்கது என்றார்.

75. உச்சகாரம்.....உரிந்தே

76. உப்பகாரம்.....மொழிப

இவ்விரண்டு நூற்பாக்களும் முற்றியலுகரத்துக்கே யெனக் கொள்க.

77. எஞ்சிய.....இலவே.

“தன்னை யுணரநின்றவழி மொழிகட்டு இது கருவியாக ஈற்றகத்து முடிபு ஒன்றினமுடித்தலாற் கொள்க”

‘கக்களைந்தார்’ என்பதில் ‘க’ என்பது தன்னை யுணர நின்றபோது மொழிநிலைப்படுதலின் அதனை நிலை

மொழியாகக் கொண்டு 'களைந்தார்' என்ற வருமொழியோடு புணர்க்க வேண்டும். 'இது கருவியாக' என்பதற்கு 'இதுவே இலக்கணமாக' எனக் கொள்க என்ற கத்து முடிபு' என்றது, 'க' என்ற எழுத்துக்கு அகரவீற்றின் முடிபு என்ற வாறு, பிறவெழுத்தாயின் அவ்வவ் வெழுத்தீற்றின் முடிபு என்க.

78. குண நமன.....புள்ளியி ருதி

“ளகாரத்தை யிற்றுவையாது மகரத்தோடுவைத்தது அதன் மயக்க இயைபு நோக்கிப் போலும்.”

மயக்க இயைபு என்றது கலம் — கலன், நிலம் — நிலன் முதலியவாக மயங்குவதை.

3. பிறப்பியல்

84. அவ்வழி, பன்னி..... இசைக்கும்

தந்திலை திரியா என்றதனால் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் தந்திலை திரியும் என்பது பெறப்பட்டது.”
தந்திலை திரிதலாவது மாத்திரையிற் குறைதல்.

94. அணரிநுனிநா..... பிறக்கும்

“இங்கு நின்றும் நெடுங்கணக்கு முறைமை விட்டும் நாவதிகாரம் பட்டது கண்டு கூறுகின்றதென வுணர்க”

இதற்கு மேல் நூற்பா த, ந பற்றியது. அடுத்துப் 'ப' சொல்லப்படவேண்டும். ஆனால் 'ற, ன' சொல்லப்பட்டன இங்கு. ஏன் எனின் மேல் நூற்பாவில் 'நா நுனிபரந்து' என நாவின் தொழில் கூறப்பட்டது. றனக்களுக்கும் நாவின் தொழில் உண்டு. ஆதலின் நெடுங்கணக்கு முறைமாற்றி நாவின் தொழில்பற்றி வரிசை படுத்தப்பட்டது என உணர்க.

101. சார்ந்துவின்..... இயலும்

“ஒத்த காட்சி யென்றதனால் ஆய்த்தத்திற்குக் குற்றெழுத்துச் சார்பே எனினும் தலைவளியாற் பிறத்தலின் உயிரோடு புணர்ந்த வல்லெழுத்துச் சார்பாகவே பிறக்கும் என்பது கொள்க.”

ஆய்தம் குறியதன் முன்னரும் உயிரோடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசையும் வருதலின் அக்குற்றெழுத்தும் உயிரோடு புணர்ந்த வல்லொற்றும் ஆகிய இரண்டுமே சார்பு என்றாலும் பிறக்கும்போது தான் தலைவளியாற் பிறத்தலான் தன் போல் தலைவளியாற் பிறக்கும் வல்லெழுத்தே சார்பாகப் பிறக்கும் என்பது கொள்க.

103. அஃதிவண்..... நுவன்றிசினே

“புறத்து இசைப்பதன் முன்னர் அகத்து இசைக்கும் வளியிசையை அம்மறைக்கண் ஓர் எழுத்திற்கு மூன்று நிலையுளதாகக் கூறும் அதன் ஆசிரியன். அஃதாமாறு அறிந்து கொள்க.”

மூன்றுநிலை. பரை-மூலாதாரத்தில் தோன்றும் காற்று. பைசந்தி—அக்காற்று மேலெழுந்து ஒலியாந் தன்மையடைதல். (இது யோகிகட்கே புலனும்) மத்திமை—அக்காற்று நெஞ்சில் நிலைபெறுதல்.

4. புணரியல்

104 முன்றுதலை.....ஆயிரியல்

“ஈற்றெடு என்பது விகாரத்தால் தொக்கது”

ஈறு + ஒடு என்பன ஈற்றெடு எனவரும். அவ்வாறின்றி நூற்பாவில் ‘ஈற்றெடு’ எனவந்தது. அதனால் (றகரம்) விகாரத்தால் தொக்கது என்றார்.

106. குற்றிய.....மொழிப

“இம்மாட்டேறு ஒருபுடைச்சேறல்”

இதன் முன் நூற்பா, “மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்” (105) என்பதில், மொழியிறுதி மெய்யெல்லாம் புள்ளியொடு நிற்கும் என்ற கருத்தும், ‘மொழிமுதல் மெய் புள்ளியொடு நில்லாது’ என்னாது ‘ஈறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்’ என ஈற்றின்மேல் வைத்துக் கூறியவதனால் ‘அவ்வீற்றின்மெய் உயிர் முதன்மெய் வந்த விடத்து அஃது ஏறவிடங்கொடுக்கும்’ என்பது பெறப்பட்டது’ என்ற கருத்தும் ஆக இரண்டு கருத்துக்கள் கூறப்பட்டன. அவற்றுள் இந்நூற்பா ‘உயிர் ஏற இடங்கொடுக்கும்’ என்ற இரண்டாவது கருத்திலேயே மாட்டேற்றப்படுதலின் ஒருபுடைச்சேறல் என்றார்.

108. உயிரிறு.....புணர்நிலைச்சுட்டே

“விளவினைக் குறைத்தான் என்பது அவ்வுருபு குறித்து வருகிளவியை நிலைமொழியுள் அடக்கி இருமொழிப் புணர்ச்சியாய் நின்றவாறு அறிக.”

‘விளவினைக்குறைத்தான்’ என்பது. விள + ஐ + குறைத்தான் எனப் பிரிக்கப்படும். அப்படியாயின் விள + ஐ என்பது நிலை வருமொழிகளாய் நின்று ‘விளவினை’ என இருமொழிப் புணர்ச்சியாயும் பின் அவை ‘குறைத்தான்’ என்பதுடன் சேரும்போது மும்மொழிப் புணர்ச்சி

யாயும் வந்ததன்றோ எனின் அன்று. 'குறைத்தான்' என்ற வருமொழியோடு புணர்க்கப்படும்போது 'விளவினை' என்பது. ஒரு மொழியாகவே கொண்டு நிலை மொழியாக நிறுத்தப்பட்டுப் புணர்க்கப் படுதலின் இரு மொழிப்புணர்ச்சி யென்றே கொள்ளவேண்டும்.

111. நிறுத்தசொல்லும்.....—...புணர்நிலைக்குரிய

“ ஈண்டு அடையென்றது உம்மைத் தொகையினையும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையினையும் என வுணர்க ”

(வி-ம்) உரையாசிரியர் உம்மைத் தொகையும் இரு பெயர் ஒட்டுப் பண்புத் தொகையுமே இரண்டு சொற்களாகப் பிளந்து இசைப்பன என்றும் மற்றைத் தொகைகள் அவ்வாறு பிளந்திசைக்காமல் ஒருசொல் நீர்மையிலேயே இசைப்பன என்றும் கொண்டமையால் இவ்வாறு எழுதினர். ஆயிரம் என்பது பத்து என்ற அடையுடன் பதினாயிரம் என வந்ததாகக் கொள்க. மற்றை வினைத் தொகை முதலியன நிலைவருமொழிகளுள் ஒன்றன் பொருட் சிறப்பை நோக்கி ஒருசொல் எனப்படும் உம்மைத் தொகையிலும் இருபெயர் ஒட்டுப் பண்புத் தொகையிலும் நிலைமொழியிலும் வருமொழியிலும் பொருட் சிறப்புண்மையின் பிளந்து இசைத்தலின் இரு சொல் எனப்படும்.

112. மருவின்.....புணர்நிலைச்சுட்டே

“ நிலை யென்றதனான் இலக்கணத்தோடு பொருந்திய மருஉ வழக்கல்லா மருஉ வழக்கும் புணர்க்கப்படும் எனக் கொள்க.”

(வி-ம்) மீகண், முன்றில் என்பன இலக்கணத்தோடு பொருந்திய மருஉ வழக்குகள். இவை மீ + கண் எனவும்.

முன் + இல் எனவும் வைத்துப் புணர்க்கப்படும். இலக் கணத்தோடு பொருந்தாத மருஉவழக்கு "சென்னை, அருமந்த முதலியன. இவை இவ்வாறு மருஉ வாயினமைக்கிலக்கனம் இல்லை. என்றாலும் இவையும் நிலைவருமொழிகளாக நிறுத்திப் புணர்க்கப்படும். சென்னை + கு — சென்னைக்கு எனவும். அருமந்த + பிள்ளை — அருமந்தபிள்ளை யெனவும் காண்க.

115. வல்லெழுத்து.....வேண்டும்

பொற்கு, பொற்கண் = மெய்பிறிதாதல் — அஃறிணை ஆங்கண்; ஆங்கு + கண் — குன்றல்.

அவற்கு, இவற்கு = மெய்பிறிதாதல் — உயர்நினை.

நுங்கண்; நும் + கண் — குன்றலும் மிகுதலும், இதில் மகரம் கெட்டு ஙகரம் மிக்கது. இப்படியே பிறவும் காண்க.

116. "ஆறன் உருபின்.....வேண்டும்

"நமது, எமது, தனது, எனது, நினது"

இவைகளுள் நாம், யாம் என்பன நம் எம் எனத் திரிதற்கு "தாம் நாம் என்னும் மகரவிறுதியும்" (189) என்னும் நூற்பாவும், தான், யான் என்பன 'தன்' 'என்' எனத்திரிதற்கு, "தான் யான் என்னும் ஆயீரிறு தியும்" (193) என்னும் நூற்பாவும் 'நீ' என்பது 'நின்' எனத்திரிதற்கு "நீயென் ஒருபெயர்" (180) என்னும் நூற்பாவும் விதிகளாயின. பின் இவைகள் நம, எம தன, என, நின என அகர எழுத்துப் பெறுதற்கு "ஆறன் உருபினும் நான்கன் உருபினும்" (162) என்னும் நூற்பாவிதி கொள்க. இவ்விதிகளால் பொருத்திக் கொண்டு பின்னர் இந்நூற்பாவிதி கொள்க.

122. அளபாகும்.....நிலைத்தே

“நிலைத்து என்றதனால் பிறவழியும் இன்னின் னகரம் நகரமாதல் கொள்க. பதிற்றென்று பதிற்றேழு என வரும்”

அளபாகும் மொழி யென்றவிடத்தில் அளபாவது முகத்தல் அளபெனக் கொண்டுவிட்டமையால் எண்ணல் அளவினைக் காட்ட இவ்வாறு எழுதினார். “அளவிற்கும் நிறையிற்கும்” (171) என்ற நூற்பாவில் அளவென்பது முகத்தல் அளவையாகக் கொள்ளப்பட்டமையறிக.

125. ஆனின் னகரம்.....தொழிற்கே.

ஞாபகத்தாற் கொள்ளுதலாவது அறிவாற் கொள்ளுதல். “ஞாபகம்—ஞாபகங்கூறல் என்னும் உத்தி. அஃதாவது நூற்பாவைச் சொற்சுருங்கவும் பொருள் விளங்கவும் செய்யாது அரிதும் பெரிதுமாகச் செய்து அதனால் வேறு பல பொருள் உணர்த்தல்”-பாவாணர்.

130, “அம்மின் இறுதி.....ங்ருநவாகும்”

“தன்மெய் என்றதனால் அம்மின் இறுதி மகரமே யன்றித் தம். நம், நும், உம் என்பவற்றின் இறுதி மகரமும் திரியும் என்பது கொள்க. எல்லார்தங்கையும், எல்லார்தங்கையும், எல்லீர் நுங்கையும், வான வரி வில்லுந்திங்களும் எனவரும்”.

இங்குள்ள ‘உம்’ என்பது சாரியை உம் அன்று. எண்ணும் மைப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல் எனக் கொள்க. சாரியை இடைச் சொல்லாயின் பொருள் தாராது. தம், நம். நும் என்பனவற்றுக்குப் பொருள் இல்லாமை அறிக.

144. கசதப.....வயினுன

“தோன்றும் என்றதனால் தோன்றி நின்றனவும்
அவ்வாறே திரிந்து மெல்லெழுத்தாம் என்பது.
மரங்குறிது.”

தோன்றி நின்றன என்பதற்கு இயல்பாகவே தோன்றி
நின்றன என்று கொள்க. மரம் என்பதில் மகரம் இயல்
பாகவே உண்மை காண்க.

145. குதமயவ.....இயல்பாகும்மே

“எல்லாம் என்றதனால் ஒற்றிரட்டலும் உடம்படுமெய்
கோடலும் உயிர் ஏறி முடிதலும் எனவரும் இக்
கருவித்திரிபு மூன்று திரிபும் அன்மையின் திரிபெனப்
படா என்பது கொள்க.”

ஒற்றிரட்டல் முதலிய மூன்றும் கருவித்திரிபுகள். நிலை
மொழியிறுதியும் வருமொழி முதலும் சேர்க்குமிடத்து
அவ்விரண்டெழுத்துக்கள் பற்றிய திரிபுகளே செய்கைத்
திரிபுகள் எனப்படும். மற்றையன யாவும் கருவித்திரிபு
கள் எனப்படும். செய்கை யென்பது நிலைமொழியீற்றை
யும் வருமொழி முதலையும் புணர்க்கும் செய்கை. கருவி
என்பது அச்செய்கைக்கு வேண்டி முன் ஏற்பாடு.
ஒற்றிரட்டுதல் முதலியன கருவித்திரிபுகள் ஆதலின்
செய்கைத் திரிபெனப்படா. மூன்று திரிபு; தோன்றல்,
திரிதல், கெடுதலாகிய செய்கைத்திரிபுகள்.

147. னனவென்.....புலவர்.

“ஞாமுற்கூருது யா முற்கூறியவதனால் யாமுதல்
மொழிக்கண் ஞாவரும் என்று கொள்க”

“யாத்த” என்பது “ஞாத்த” எனவருவது போல
“ஞான்ற” என்றது “யான்ற” எனவாராமை பற்றி
இவ்வாறு எழுதினார். “மண்ணான்றது” என்றவழி

‘மண் யான்றது’ என்று வாராமை ‘யுணர்க’ என நச்சினுர்க்கினியர் எழுதினர்.

156. அஃறிணை.....உளவே .

இந்நூற்பாவில் ‘அஃறிணை விரவுப்பெயர்’ என்பதற்கு, ‘உயர்திணையோடு அஃறிணை விரவும் விரவுப்பெயர்’ என உரையெழுதினர். ‘சாத்தன்’ என்பது முதலில் உயர்திணைப் பொருளிலிருந்து பின் அஃறிணைப் பொருள் வந்து கலக்க விரவுப்பெயராயிற்று என்பது கருத்து.

159. வேற்றுமையல்வழி.....புலவர்

“ஒல்லைக்கொண்டான் என்பது ஐகாரவீற்று வினைச் சொல் மிகுதி”

ஒல்லை என்பது விரைந்து என்று பொருள்படுதலின் வினைச்சொல் என்றார். உரிச்சொல் வினைச்சொல்லாக வந்தது எனக் கொள்க,

161. நெடியதன்.....என்ப

ஆண்டெல்லாம்—நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுள்ள விடமெல்லாம்.

“நெறியியல் என்றதனால் குறியதன் முன்னர் நின்ற ஒற்றின்றிய புணர்ச்சியாற் பெற்றதும் இரட்டும் என வுணர்க.”

‘அ’ என்பது ‘அடை’ என்பதுடன் சேரும்போது ‘வ்’ எழுத்து இடைவந்து ‘அவ்’ எனநின்று பின்னர். ‘அடை’ என்பதின் அகரம் ஏறிமுடியுமுன் அவ் வகரம் இரட்டி ‘அவ்வ்’ என நின்று ‘அவ்வடை’ என்றாயினமை காண்க

162. ஆறன் உருபி.....முன்னுள்

“கூறிய என்றதனால் நெடுமுதல் குறுகாத மொழிக்கு இவ்விருவிதியும்” கொள்க. எல்லாந்தமதும், எல்லாந்தமக்கும் எனவரும்”

தமதும். தமக்கும் என்பவற்றிலுள்ள ‘தம்’ என்பது சாரியையாம். தாம் என்ற பெயர்க்குக் கூறப்பட்ட விதிகள் தம் சாரியைக்கும் பொருந்தும் என்றார் என்க.

169. “அத்திடை.....கலமென் அளவே”

கலத்துக்குறை. இது கலம்+குறை எனப்பிரிக்கப்படின “குறையென் கிளவி முன்வருகாலை, நிறையத்தோன்றும் வேற்றுமையியற்கை” (167) என்ற நூற்பாவின் மாட்டேற்றுப்படி ‘மகரவிறுதி வேற்றுமையாயின்’ () என்ற நூற்பாவின் விதிப்படி) மகரம் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிந்தது எனக்கொள்க.

கலன்+குறை எனப்பிரிக்கப்படின நிலைமொழி ஒற்றுக் கேடும் வருமொழி ஒற்றுபேறும் “அத்தேவற்றே” (134) என்னும் நூற்பாவினாற் கொள்ளப்படும். இவ்விருபுணர்ச்சியும் பற்றிய விளக்கத்தினைத் ‘திரிந்ததன் திரிபு’ என்ற கட்டுரையிற் காண்க.

“சாரியை முற்கூறியவதனால் இன்சாரியை பெற்ற வழி முன் மாட்டேற்றான் எய்தியவல்லெழுத்து வீழ்க்க”

என உரையாசிரியர் எழுதியது ‘கலம்’ என்ற மகரவீறு நோக்கி எனக்கொள்க. என்னளின் இன்சாரியை பெற்றவழி வீழ்க்கும் வல்லெழுத்து ஈற்றுவல்லெழுத்தேயன்றிச் சாரியை வல்லெழுத்தன்று ஆகலான் என்க.

• 171. “அளவிற்கும்.....மொழிப்”

“மற்று இவ்வகையறை கூறிப்பயந்தது என்னை யெனின் மேல் அகத்தோத்தினுள் அவ்வற்றிற்கு முடிபு கூறும் வழி அதிகாரத்தான் வன்கணத்தும் மேற் சொல்லா தொழிந்த கணத்தினும் சேறற்கு என்பது.”

அளவும் நிறையும் வேற்றுமையியல் (320) என்ற நூற்பாவில் அதிகாரத்தால் வல்லினமுதல் அளவுப் பெயர்களும் நிறைப்பெயர்களும் கொள்வதும்.

அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி
நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலும்
கடிநிலை யின்றே யாகியர்க்க. (390)

என்ற நூற்பாவில் வருமொழி யின்ன கணத்தது என்று சொல்லா தொழியினும் நாற்கணமும் கொண்ட தும் நோக்கி யிவ்வாறு எழுதினார்.

172. ஈறியல் மருங்கின்.....நிலையே

“விளஞான்றது என்புழி நிலைமொழிப் பெயரது இயல் பும், ஞான்ற ஞாயிறு என நிலைமொழி வினையாயவழி இருமொழியியல்பும் ஆகிய “ஞதமயவ” (தொகை-5) என்பதன் ஒழிபும்.”

“ஞதமயவ” என்ற நூற்பா, “இருபத்துநான்கு ஈற்றின் முன்னும் வன்கணம் ஒழிந்த கணங்கட்கு இரு வழியும் வருமொழி முடிபு கூறப்பட்டது. அதில் நிலை மொழியீறு என்னவாகும் என்பது கூறப்படவில்லை. பிறவிடங்களிலும் கூறப்படவில்லை. இருபத்துநான்கு ஈற்று மொழிகளும் பெயராகவே கொண்டு கூறப்பட்டன வாதலின் நிலைமொழி ‘ஞான்ற’ என்பது போன்ற வினையாயவழி நிலைமொழி யீறும் வருமொழி முதலும்

எவ்வாரும் என்பதும் யாண்டும் கூறப்படவில்லை. இவையிரண்டும் இந்நூற்பாவிலேயே கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறே பிறவும் காண்க.

6. உருபியல்

180. நீயென் ஒரு.....ஒற்றுகும்மே

“ஒருபெயர் என்றது நின் என்பதும் வேறொரு பெயர் போறலை விலக்கிற்று”. ‘நின்’ என்பதும் உலகில் வழக்கில் இருப்பதாதலின் அதன் திரிபு ‘நின்’ எனவும் கொள்ளக் கிடத்தலின், ஒரு பெயர் என்றது, அதனை விலக்கி ‘நீ’ என்பதன் திரிபே ‘நின்’ என்பதனை யுணர்த்திற்று என்க.

185 ஏனைவகரம்.....சிவனும்

“மற்றிது உரிச்சொல் அன்றோவெனின் உரிச்சொல்லே யெனினும் படுத்தலோசையாற் பெயராயிற்றெனக் கொள்க”

‘தெவ்’ என்பது உரிச்சொல். இவ்வதிகாரத்துப்பெயர் வினையல்லன வற்றிற்குக் கருவி செய்யாமையின் இங்கு இது கூறியது என்னை என்பது வினா, உரிச்சொல் தனித்து வாராது. அதனால் ‘தெவ்’ என்பது ‘ஐ’ முதலிய உருபுடன் சேரும்போது உரிச்சொல் நிலை நீங்கிப் பெயர்நிலை யெய்தும். அப்போது அது படுத்தல் ஓசையாற் கூறப்படும் ஆதலின் இங்கு இலக்கணம் கூறினார் என்பது.

190 எல்லாம்.....இறுதியான

“முற்ற என்றதனால்—உம்மின் உகரக்கேடு கொள்க”

ஒடு, கு, அது என்பனவற்றின் இறுதி உகரம் முற்றுகரம் ஆதலின் உயிர் ஏறஇடம் கொடாமை பற்றி உம்மின் உகரம் கெடும் என்றார்.

192 எல்லாரும்.....மொழிக்கே

“படர்க்கை முன்னிலை யென்ற மிகுதியான்”

எல்லாரும் என்ற அளவிலேயே படர்க்கை என்பதும், எல்லீரும் என்ற அளவிலேயே முன்னிலையென்பதும் பெறப்படுமாதலின் படர்க்கை முன்னிலை என்பன மிகுதிகளாம் என்க.

197 நெட்டெழுத்.....அல்வழியான

“அவ்வீறு இன்சாரியை பெறுவது ஆண்டாயின் பெருது”
அவ்வீறு=நெடில் தொடர்ஈறு.

இன்சாரியை பெறுவது=“குற்றியலுகர.....இன் னென்சாரியை (196) என்ற நூற்பாவின் விதிப்படிப் பெறுவது.

ஆண்டாயின்=ஒற்றுமிகத் தோன்றுமிடத்தாயின்.

203 புள்ளி.....கடப்பாடி.லவே

“உயிரீற்றுள் ஒழிந்தது ஒன்று”

இவ்வுருபியலில், ‘அ ஆ உ ஊ’ (174) என்ற நூற்பா வால் அ, ஆ, உ, ஊ, ஏ, ஓள என்னும் ஆநீற்று மொழிகளும், “சுட்டுமுதலாகிய” (178) “யாவென்வினா” (179) ஆகிய நூற்பாக்களால் ஐகாரவீற்றுமொழிகளும், “நீயென் ஒரு பெயர்” (180) என்னும் நூற்பாவால்

ஈகாரவீற்றுமொழியும், “ஓகார விறுதிக்கொன்னே சாரியை,” (181) என்பதால் ஓகாரவீற்றுமொழியும் ஆக ஒன்பதீற்று மொழிகள் கூறப்பட்டன. “எகரஓகரம் பெயர்க்கீருகா” (273) என ஆசிரியர் விலக்கிய இரண்டெழுத்துக்கள் நீங்க, இகரவீற்று ஒன்றுமே இங்குச் சொல்லப்படா தொழிந்ததாம் என்க.

உயிர் மயங்கியல்

208 உயிர்முன்.....தீர்யாது

“இடைமிக்க வகரத்தினை ‘நெறியியல்’ (161) என்ற இலேசிஞன் இரட்டுதல் கூறினமையின் அது நிலை மொழித்தொழில் என்பதுவே கூறப்பட்டது”.

‘அவ்வாடை’ இதில் அகர நிலைமொழி முன்னர் ஆகார வருமொழி வர இடைமிக்க வகரம் இச்சூத்திர விதிப்படி மிக்கதாகவும், பின்னர் அவ்+ஆடை— அவ்வாடை எனப் புணருமிடத்து மிக்க வகரம் அவ் என்பது நிலைமொழியாகி விட்டமையின் ‘நெறியியல்’ (161) என்ற இலேசிஞன் இரட்டியதாகவும் கொள்ளுதலின் இவ்வாறு எழுதினார்.

211 “அன்னஎன்னும்...இயல்பென மொழிப”

இந்நூற்பாவில் ‘அன்ன’ என்பதற்கும் ‘செய்யிய’ என்பதற்கும் “வினையெஞ்சியகிளவியும்” (205) என்னும் நூற்பாவிலும், ‘பல’ என்பதற்கு “அகரவிறுதி” (204) என்னும் நூற்பாவிலும் எய்தியவை விலக்கப்பட்டன. மற்றையன எய்தாதது எய்துவித்தன.

இந்நூற்பாவில், விளிநிலைக்கிளவியும், பலவற்றிற்று திப்பெயரும் பெயர்ச்சொற்கள். இவற்றுள் விளிநிலைக்

- கிளவி திரிந்தவடிவம், பல என்பது இயல்புவடிவம். ஆதலின் திரிந்தவடிவம் பிற்கூறப்பட வேண்டுவது அதனால் “வி ளி நீ லை க் கி ள வி யா தி ய.....வாராத கொற்றன் எனவரும்” என உரையாசிரியர் எழுதினார்.

வியங்கோட்கிளவி இயற்சொல்; செய்ம்மன என்பது திரிசொல். இயற்சொல்லாகிய வியங்கோட்கிளவி முன்வைக்கப்படல் வேண்டும். மாறுபடவைத் தலின் உரையாசிரியர், “உரையிற்கோடல் என்பதனால்.....பெறப்பட்டது” என்றெழுதினார்.

அம்ம என்பது பொருளற்ற உரையசைச்சொல் ஆதலின் ‘பல’ என்ற பொருள் உள்ள பெயர்ச் சொல்லுக்குப் பின் வைக்கப்படல் வேண்டும். அதனால் உரையாசிரியர், “பலவற்றிறுதி.....முற்றுவினைக்குறிப்பு” என எழுதினார்.

214 “பலவற்றிறுதி.....மொழியான”

“பலாஅஞ் சிலாஅம் என்மனார் புலவர் என வரும். இதன் சொல்நிலை பல சில என்னும் செவ்வெண்”

பலாஅஞ் சிலாஅம் என்பனவற்றின் முன்னைய சொல் நிலை பலவும் சிலவும் எனப் பொருள்படும் பல சில என்பனவாகும். செவ்வெண் என்பது உம்மை தொகுத்துக் கூறப்படுவது.

216 “வல்லெழுத்தியற்கை.....தோன்றும்”

“தோன்றும் என்றதனால் அகரம் கெட லகரம் ஆய்தமும் மெல்லெழுத்துமாய்த் திரிந்து முடிதல் கொள்க, பஃருளை, பன்மரம், சிஃருழிசை, சின்னூல் எனவரும்.”

பஃருணை, சிஃருழிசை என்பனவற்றில் நிலைமொழி
பல சில என அகரவீருகக் கொண்டமையால் லகர
வீறுபற்றிய

தகரம் வரும்வழி ஆய்த மாகலும்

புகரின் நென்மனா புலமையோரே

(370)

என்ற நூற்பர்வின்பாவின்படிக் கொள்ளாது ஈண்டுத்
'தோன்றும்' என்றதனாற் கொண்டார்.

219 மகப்பெயர்.....சாரியை”

“சாரியைப் பேறு வரையாது கூறினவழி” = சாரியைப்
பேற்றினை வன்கணம் மென்கணம் இடைக்கணம்
உயிர்க்கணம் ஆகிய நான்கனுள் இன்னகணத்தது
என வரையறை செய்யாது கூறினவிடத்து.”

224 “உம்மையெஞ்சிய.....அகரம்மிகுமே”

“இன்னும் அதனானே எழுவாய் முடிபிற்கும் பெய
ரெச்சத்திற்கும் அகரப்பேறு கொள்க. இரா அக்
கொடிது. இரா அக்காக்கை எனவரும்”

இஃது அல்வழி முடிபாதலின்,

குறியதன் முன்னரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்

அறியத் தோன்றும் அகரக்கிளவி

(227)

என்ற வேற்றுமை முடிபு பற்றிய நூற்பாவில்
அடங்காமையின் இங்கெழுதினார்.

245 “புளிமர.....சாரியை”

“சாரியைப் பேற்றிடை எழுத்துப்பேறு கூறியவதனால்
அம்முப்பெற்றவவழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க”

பனியென வருஉம் (242) எனவும், வளியென (243)
எனவும் வரும் நூற்பாக்களும் இந்நூற்பாவும் சாரியைப்

* பேறு கூறிவருதலின் இந்நூற்பாவுக்கு முன் நூற்பாவில் (244) எழுத்துப்பேறு கூறினமையால் அம்முப்பெற்ற வழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க .

247 “வல்லெழுத்து.....வழக்கத்தான”

கூதாளி, கணவிரி என்பன நிலைமொழிகள்.

262 “முகரவுகரம்.....ஆவயினுள்”.

“இடனுடைத்து என்றதனால் இது செய்யுளிடத் தெனக் கொள்க” முகர வுகரம் நீடல் உடைத்து என்னுது ‘இடன்’ என்ற இலேசினால் அவ்விடம் செய்யுளிடம் எனக்கொள்க.

271 “அக்கென்.....வழக்கத்தான”

“தக்கவழியறிதல் என்றதனால் சாரியை பெற்றவழி நிலைமொழி எனகரம் விலக்குண்ணுது நின்றலுப, முன் மாட்டேற்றால் விலக்குண்ட வல்லெழுத்துக் கெடாது நின்றலும் கொள்க எ.டு: ஊனக்குறை.”

மாட்டேற்றால் விலக்குண்ட வல்லெழுத்துக் கெடாது நின்றலாவது, ‘ஊ’ என்பது ‘ஆ’ வோடு மாட்டேற்றப்பட்டதாதலின் அவ் ஆ’ என்பதற்கு “மாமரக்கிளவியும் ஆவும் மாவும்” (232) என்ற நூற்பாவில் “அகரம்” வல்லெழுத்தவையவண் நிலையா” என விலக்கப்பட்ட வல்லெழுத்து ஈண்டுக் கெடாது நின்றலாம்.

272 “ஆடுஉ மகடுஉ.....மானமில்லை”

“மானமில்லை என்றதனால் இன்பெற்றவழி மேல் இலேசினுள் எய்திய வல்லெழுத்து வீழ்க்க.”

மேல் என்றது. “குற்றெழுத்திம்பரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும் நின்றல் வேண்டும் அகரக்கிளவி” (268)

என்ற நூற்பாவை. அதிலுள்ள இலேசாவது 'நிற்றல்' என்பது.

274 "தேற்றஎகரமும்.....வல்லெழுத்து மிகா"

"மேற்கூறியற்கை வல்லெழுத்து மிகா என்றதனால் வந்தது கண்டு வாராததுணர்க என்ற தந்திரவுத்தியால் வல்லெழுத்து மிகும் என்பது கூறப்பட்ட தாயிற்று."

இந்நூற்பாவின் முன்னே யாண்டும் எகர ஓகர வீற்று முன்னிலை வினைச்சொற்கு வல்லெழுத்து மிகும் என்று கூறப்படவில்லை. அப்படியாகவும் 'மேற்கூறியற்கை வல்லெழுத்து' என்றமையால் இதில் சொல்லியதைக் கண்டு இவ்விதி முன்னர்ச் சொன்னதாக உணர்தல் வேண்டும்.

"இயற்கை யென்றதனால் அம்முன்னிலை வினைகளை அள பெடையாக நிநீ இக் கொள்க"

பின்னர் 'எகர ஓகரம் பெயர்க்கீருகா' (273) எனவும்

'ஏயென் இறுதிக் கெகரம் வருமே' (278) எனவும் விதித்தலினாலும் வினையாதலினாலும் இவ்வாறு அள பெடையாக நிநீ இக் கொள்க என்றார்.

277 "வேற்றுமை.....அற்றே"

"வேக்குடம்: வே+குடம்: வே என்பது மு தனிலைத் தொழிற் பெயர். வேதலையுடைய குடம் எனப் பொருள் கொள்க.

285 "பனையின்.....ஆவயினுள்"

"விச்சாவாதி: விச்சை+வார்தி. வி த்தையி ல் வல்லவாதி: வேற்றுமைத் தொகை. இதுவே விச்சையும் அதில் வல்ல வாதியும் எனப் பொருள்படுமாயின்

உம்மைத் தொகையாகி அல்வழி முடிபுகொள்ளும்.
அல்வழி முடிபைச் “செய்யுள் மருங்கின் வேட்கை”
(289) என்னும் நூற்பாவில் எழுதிக் காட்டியுள்ளார்.

புள்ளி மயங்கியல்

299 “நகரவிறுதி.....அற்றே”

“இது நகர வீறு மேற்கூறிய கணங்களோடு ஒருவழி
முடியுமாறு கூறுதல் நுதலிற்று”

அடுத்த நூற்பா வேற்றுமைக்கு வேறு முடிபு கூறுதலின்
இங்கு ஒருவழி என்றது அல்வழியை எனக் கொள்க.

302 “ஆவயின்.....உரித்தே”

“ஞகார வீற்றோடு நகார வீறு ஒத்த முடிபிற்றுதலின்
உடன் கூறப்பட்டது.”

ஞகாரவீறு கூறிப் பின்னர் ணகார வீறு கூறப்பட
வேண்டும். இடையில் நகார வீறு கூறப்பட்டதற்
குக் காரணம் கூறுவார் இவ்வாறு கூறினார்.

303 “ணகாரவிறுதி.....பொருட்கே”

இதன் அல்வழி முடிபு தொகைமரபில் “மொழி முத
லாகும் எல்லா எழுத்தும்” (148) என்ற நூற்பாவில்
கூறப்பட்டது.

311 “மகரவிறுதி.....மிகுமே”

தன்மைப் பெயர் உயர்திணைக்கேயுரியது எனக்
கொண்டமையால் நங்கை எங்கை என்பன ‘உயர்
திணைப்பெயர்க்கண் மகரக்கேட்டுக்கு உதாரணங்
களாகக் காட்டப்பட்டன. நாம்+கை, யாம்+கை
எனப்பிரிக்க.

316 “அகமென்.....ஆவயினுள்’,

‘அகங்கை’ என்பது கை, அகம் என்பன மாறி நின்றலின் மருஉ முடிபாயிற்று.

334 மன்னும் சின்னும்.....புலவர்”

“உருபுநிலை உருபியலுள் முடியும்”

பின்முன் என்பன உருபுநிலையவாயின் உருபியலில் “புள்ளி யிறுதியும் உயிரிற் கிளவியும் (203) என்னும் புறனடை நூற்பாவில் தேருங்காலை என்றதனால் கொள்ளப்படும். பின்கொண்டான். முன்கொண்டான் என முடியும் என்க

352 “தானும் பேனும்.....இடனிலவே”

“தான் பேன் கோன் என்பன உயர்திணையஃறிணையாகிய இரு திணைகட்குப் பொதுப்பெயர்களாகவும் இயற்பெயர்களாகவும் வழங்கப்பட்டன என்பது போதரும். இக்காலத்தில் ‘தானப்பன்’ என்பதும் பெயராக வழங்கிவருகின்றது. இது மிகப் பழங்காலப் பெயராகவே மரபாக வழங்கி வந்திருக்க வேண்டும். (தானம் + அப்பன். தான + அப்பன் — தானப்பன் என வந்ததாகக் கொள்வர் இக்காலத்தில்.)

356. முன்னென்கிளவி.....மரபே

“இது கடைக்கண் என்றும்போல வருஉம் மருஉ முடிபு போலன்றி முன்னில் என ஒற்றிரட்டி முடியற்பாலது இருமொழிக்கும் இயல்பிலதோர் ஒற்று மிக்கு முடிந்த மருஉ முடிபு”.

கண்கடை என்பன மாறி நின்று கடைக்கண் என ஐகார வீற்று வேற்றுமை முடிபு எய்தின. மாறிநின்

- நெய்தினமையின் மருஉ முடிபு ஆயிற்று. அவைபோல இல்முன் என்பன. மாறிநின்று முடியுமிடத்துக் “குறியதன்முன்னர்த்தன்னுரு பிரட்டல்” என்றபடி முன்னில் என முடிதல் வேண்டும். அவ்வாறின்றி முன் என்ற நிலைமொழிக்கும் இல் என்ற வருமொழிக்கும் உரிய புணர்ச்சியல்புக்கு மாறுபட்ட நகர ஒற்று மிக்கு முடிந்தன.

359. தாயென்.....ஆகும்

இவ்வியல்பு மேல் இன்னவழி மிகும் என்கின்ற மையின் அஃறிணை விரவுப்பெயர் (156) என்பதனுள் அடங்காதாயிற்று.”

தாய் என்பது விரவுப் பெயராதலின் ‘தாய்கை’ என இயல்பாய் வருவது அஃறிணை விரவுப்பெயர் (156) என்பதனுள் அடங்காதோ எனின், மேல் (அடுத்த) நூற்பா வேற்றுமைவழியில் தாய் என்றசொல் மகன் தாயொடு பகைத்தது பற்றிய வினைச்சொல்லுடன் புணருமிடத்து வருமொழி வல்லெழுத்து மிகும் என்பது: அச்சொல் ‘கை’ முதலிய பொருட் பெயருடன் வேற்றுமை வழியில் புணரும்போது எவ்வாரும் என்ற ஐயம் எழும் ஆதலின் அது நீக்குதற் பொருட்டு இந் நூற்பா கூறப்பட்டது; ஆதலின் அடங்காதாயிற்று என்க.

அன்றியும் ‘தாய்’ என்பது ‘மகன்தாய்’ என அடையடுத்து வந்தவழி உயர்திணைப் பெயராகி வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றலின் ‘தாய்’ என அடையின்றியும் மகன்வினையின்றிப் பிறபொருட் பெயருடனும் வரின் எவ்வாரும் என்ற ஐயம் எழும் ஆகலினாலும் இந்நூற்பா கூறப்படவேண்டுவதாம்.

370. தகரம்..... ஸமையோரே

“புகரின்று என்றதனால் ‘நெடியதணிந்து’ என்பதனுள் வேறீது, வேற்றீது என்னும் உறழ்ச்சி முடிபும் கொள்க.

இவ்வுறழ்ச்சி முடிபினை ‘நெடியதணிந்து’ (371) என்னும் நூற்பாவிலேயே எழுதிக்காட்டாமல், ஈண் டெழுதியது ‘வேறீது’ என்பதில் நிலைமொழி லகரம் கெடுதலின் என்க.

375. நாயும் பலகையும்..... அகரம் நிலையும்.

“இதுமேலதற்கு எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்துப் பிறிது விதி கூறுதல் நுதலிற்று”.

அல்வழியில் வல்லுநாய், வல்லுப்பலகை என உகரம் கெடாது நின்று முடியவும் பெறும் ஆகலின் “வல்லென்கிளவி தொழிற் பெயரியற்றே (379) எனவந்ததை ஒத்தும் வேற்றுமையில் அவ்வாறு வாராதாதலின் மறுத்துக் கூறுதலோடு அகரம் வரும் என்றலின் பிறிதுவிதி வகுத்தும் கூறுதலின், மேல் நூற்பாவில் இருவழிக்கும் எய்தியதை ஒரு மருங்கு மறுத்துப் பிறிது விதி கூறுதல் நுதலிற்று இது என்றார்.

வல்லுநாய், வல்லுப்பலகை அல்வழிக்கே உரியன வல்லுநாய் வல்லப்பலகை வேற்றுமைக்கே யுரியன

391. பத்தென்..... ஆய்தப் புள்ளி

“இதுமேலதற்கு ஒருவழி எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி கூறுதல் நுதலிற்று”

ஏழ் என்பது எழு என ஆகும் என்றது (390) எய்தியது. அதற்கு மேற்சிறப்பு விதியாவது எழு + பத்து எனவருமிடத்துப் பத்து என்பது பஃது எனத்திரி தலுடன் எழுபஃது என இயல்பாதலும் ஆம்.

• 392. ஆயிரம்.....கெடுமே

“இதுமேலதற்கு எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று”.

ஏழ் என்பது நெடுமுதல் குறுகளும் இறுதி உகரம் பெறுதலுமாகிய இரண்டனுள் உகரம் பெறுதலைமட்டும் விலக்கலின் ஒரு மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற் ருயிற்று.

395. உயிர்முன்.....தீய்யாது

“இதுவும் மேலதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தல் நுதலிற்று”. எய்தியது “அளவும் நிறையும்” (390) என்பதால் எய்தியது. (பிறிது விதி விதிக்கப்படவில்லை.)

406. உணக்கூறிய.....கொளலே

இந்நூற்பாவின் உரைக்கீழ்க் காட்டப்பட்ட எடுத்துக் காட்டுக்களை அவ்வவவீற்று விதிகளிற் பொருந்தா மையும் கூறப்படாமையும் கண்டு இதனகத்துக் கொள்க.

‘பொன்னப்பத்தம்’ என்பதில் பொன் என்ப துனதர வீற்றுச்சொல். னகர வீற்றுச்சொல் அக்குப் பெறும் எனக் கூறப்படவில்லை. அதனால் இந்நூற்பா விற்படிக் கொள்க. இவ்வாறே பிறவும் கொள்க.

குற்றியலுகரப் புணரியல்

அவற்றுள்,

408. ஈரொற்று.....ஆகா

“இது அவ்வாறினுள் ஓர் ஈற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தல் நுதலிற்று”

ஓர் ஈற்றிற்கு என்பதற்கு ஓர் ஈற்றுக்குற்றுகரத் துக்கு எனக்கொள்க, (அதாவது இடைத்தொடர்க்குற்று

கரத்துக்கு என்க) ஈர்த்து. மொய்யம்பு என்பன ஈரொற்
றுடனிலையாயிருத்தலின் இடைத்தொடர்க் குற்றுகர
மாகுமோ என ஐயும் ஏற்படலின் அதனை விலக்கி வன்
தொடரும் மென்தொடருமாம் என விதித்தலின் பிறிது
விதி வகுத்தலாம்.

409. அல்லது கிளப்பினும்.....நிறையும்

“இது எய்தியது ஒருமருங்குமறுத்தல் நுதலிற்று”

ஈரெழுத்தொரு மொழியென்ற நூற்பாவில் (407)
உகரம் குறுகுமிடம் ஆறு என்றதன்றி ஆறிடத்தும்
குறுகியே வரும் என்றதில்லையாதலின் குறுகுதலும்
குறுகாமையும் ஆகிய இரண்டனுள் குறுகாமையை
விலக்குதலின் எய்தியதை ஒருமருங்கு மறுத்ததாம்.

410. வல்லொற்று.....உரித்தே

“இது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது”

கொக்குக் கடிது என்புழி நிலைமொழியிறுதி
வல்லொற்றுப்பெற்றிருத்தலின் உகரவிறுதியெனப்படா
மையின் குற்றுகரமோ முற்றுகரமோ என ஐயம் நிகழும்.
அதனால் அதுவும் குற்றுகரமே எனக்கூறலின்
(முற்றுகரம் என்பது மறுக்கப்படலின்) எய்தியது
ஒருமருங்கு மறுக்கின்றதாம்.

411. யகரம்.....தோன்று

“இதனால் ஆகாரவீறு அகரம்பெற்றுந் போல ஆறு
ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் இகரம்பெற்று யகர முதல்
மொழியோடு புணருமாறு கூறிற்றாயிற்று.”

பலா என்பது அகரம்பெற்றுப் பலாஅ என்றாவது
போல வரகு என்பது யாது என்பதோடு புணரும்போது
குற்றியலுகரம் செடாமல் நின்று இகரம்பெற்றுப் புணரு

மாறு கூறிற்றயிற்று. (வரகு + து ; வரகு + இ + யாது — வரகியாது) பஷாஅ என்பதில் ஆகாரக்கூறும் அகரக் கூறும் பிளவுபடாமல் சேர்ந்து ஒலித்தல்போல 'வரகியாது' என்பதில் உகரக்கூறும் இகரக்கூறும் சேர்ந்து குறுகி ஒலிக்கும் என்க

415. வந்தொடர்.....கிளையொற்றுகும்

கொக்கு + கால் — கொக்குக்கால் } வத்தவல்லெழுத்து —
குரங்கு + கால் — குரங்குக்கால் } ஈற்று வல்லெழுத்து
மிக்கது.

குரங்கு + கால் — குரக்குக்கால் — ங் என்ற மெல்லெழுத்து ஈற்று வல்லெழுத்தாகிய 'க்' எனத் திரிந்தது.

எண்கு + குட்டி — எட்டுக் குட்டி : எண்கு என்பதில் ணகர ஒற்று இனமான டகர ஒற்றாகத் திரிந்தது. கிளைவல்லொற்று — இனவல்லொற்று

445. ஒன்பான்.....றகாரம் ஆகும்.

“இஃது ஒன்பதும் பத்தும் என நின்றால் முடியற்பால இன்ன என்பது”

ஒன்பது + பத்து எனக்கொள்ளாமல் ஒன்பது + பஃது எனக்கொள்க. நூற்பா பஃது என்பதற்கே விதி கூறுகிறது. பஃது என்பதை அதன் பொருளாகிய பத்து என்ற சொல்லாற் கூறினார் உரையாசிரியர்.

450. நமவ என்னும்.....இயல்பே.

“இதுவேண்டா கூறி வேண்டியது முடித்தல் நுதலிற்று”

இதன் முன்னுள்ள நூற்பாக்கள் ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயரும்

ஒரு கலம் ஒரு கழஞ்சு என்றூற்போல இயல்பாய் முடியும்” என்றும் (446) அவற்றுள் மூன்று என்பதின் ‘ன’ கர ஒற்று கசதப வருங்காலை வந்த ஒற்றாகும் என்றும் (447) ஐந்தத் ஒற்று அவை வருங்காலை மெல்லெழுத்தாகும் என்றும் (458) கூறுதலின், எட்டு (எண்) என்பதன் முன் நமவ அவரின் இயல்பாகும் என்பது கூறப்பட வேண்டாது தானே பெறப்படும். ஆதலின் இந்நூற்பா வேண்டா கூறியதாம்.

இந்நூற்பா இல்லையென்றால் எட்டு (எண்) என்பதன் முன் உகர முதல் மொழியும் கசதப முதல் மொழியும் வருங்காலை மூன்றும் ஐந்தும் போலத் திரியுமோ இயல்பாகுமோ என்ற ஐயம் எழும். அதனால் அவை வருங்கால் இயல்பாகும் என்பதும் அகரமேயன்றி உகரம் வரினும் இயல்பாகும் என்பதும் கூற வேண்டுவதாம்.

எனவே இந்நூற்பா வேண்டாதாயினும் இதில் அகரம் வரினும் என்றதால் (உம்மையால்) உகரமும் வல்லெழுத்தும் வரினும் எனக்கொள்ளவைத்தமையின் வேண்டியது முடித்ததாயிற்று.

“இவ்வேண்டா கூறலான் ‘எண்ணகல்’ எனத்தொடர்

மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்ளப்பட்டது.”

எண் + அகல்—எண்ணகல். இதைக் குறியதன் முன்னர்த்தன்னுரு பிரட்டல் (161) என்பதனாற் புணர்க்கலாகாதோ எனின் எட்டு என்ற தொடர்மொழி(முவெழுத்து மொழி) எண் எனத் திரிந்ததாதலின் ஆகாதாயிற்று, அதனால் உரையாசிரியர் அவ்வாறு எழுதினார்.

• 469. ஆறன் மருங்கின்.....? ன்றும்.

இதன் உரைக்கண்வரும் திரித்ததன் திரிபு, ஒற்றுமை நயம் ஆகியவை பற்றி அவ்வத் தலைப்புத் தனிக்கட்டுரைகளிற் காண்க.

ஆருகுவது'-ஆகுவது என்பது வினையாலணையும் பெயர் ஆதலின் அது பொருட் பெயர் என்க.

“மேல் மாட்டேற்றுனே எண்ணுயிரம் என முடிந்தது” மாட்டேறு கூறியது யாங்கு என்பது புலப்படவில்லை. இதனால் மாட்டேற்று நூற்பா ஒன்று இருந்து மறைந்தது என்னலாம்.

472. நூறென்களவி..... மிகுமே

ஈறுசினே என்றோதியமிகை : ஈறென்றேனும் சினே யென்றேனும் கூறின் அமையும் ; இரண்டையும் கூறியது மிகை.

478. முதலிலையென்.....புலவர்

“நிலை யென்றதனால் மாட்டேற்றுக்கு ஏலாத யகர ஞகரங்களின் முடிபு கொள்ளப்பட்டது”.

வல்லெழுத்தீ 'கசதபமுதல் மொழி வருஉங்காலை' (449) எனவும், நமவ என்பன, நமவ என்னும்... இயல்பே (450) எனவும், அவற்றுடன் அகர உகர உயிர்கள் அளந்தறிகளவியும் (446) எனவும் வந்த நூற்பாக்களில் மாட்டேற்றப்பட்ட ஞகர யகரங்கட்கு அவ்வாறு மாட்டேற்றுதற்கு நூற்பாக்கள் இல்லாமை யால் அவ்விரண்டும் மாட்டேற்றுக்கு ஏலாவாயின. ஏலாதனவற்றையும் இந்நூற்பாவில் கூறியதற்கேற்ப அவற்றை விட்டுச் செல்லாமல், 'நிலை' என்றதனால் ஒரு ஞாண், ஒரு யாழ் என முடிபு கொள்ளப்பட்டது.

முற்றும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

பாயிரம்

உருவமைந்த-அழகமைந்த
குறிச்சி-சிறுகுடிசை
ஈவோர்-ஆசிரியர்
கொள்வேரர்-மாணக்கர்
தீர்த்தம்-தூய பொருள் (தூய
விடங்கள்)

நூல்

நூல் மாபு

3. குறி-பெயர்
- 6 எழுஉக-எழுப்புக
7. சார்த்தியளத்தல் - ஒப்பிட்
டளித்தல்
12. கேண்மியா-கேள்
நாகு-ஒருவிலங்கு
எஃகு-இரும்பு, கத்தி
13. போன்ம்-போலும்
வண்ணக்கன் - நறுமணப்
பொருள் விற்பவன்
14. அப்பி-ஒருகருவி, சலித்த
பின் நிற்கும் பெருந்தூள்
கள்
கம்மி-தொழிலாளி
17. உயிர்த்தல் - வாய்விட்டு
ஒலித்தல்
19. வழக்குப்பயிற்சி-உலகவழக்
கிலும் செய்யுளிலும் பயி
லுதல்

21. இடைநிகரவாகி - இடைப்
பட்ட தன்மையுடையன
வாகி
22. உறழ்ச்சி-பெருக்கல்
23. கட்க-பொய்க்க
கட்சிரூர்-பொய்ச்சிரூர்
கட்ப-பொய்ப்பர்
சொல்நோக்கு - சொற்
போக்கு
24. கோல்வளை-திரண்ட வளை
யல்
25. தெங்கு-தென்னை
மஞ்சு-மேகம்
26. புன்கண்-புல்லியகண்
ஞாண்-கயிறு
வெண்பலி - வெண்சோற்
றுப்பலி
27. உரிஞ்-உரிஞ்சுதல்
பொருந் - பொருநுதல் -
ஒப்பாதல், ஒருசாதி
திரும் - திருமுதல்-திரும்பு
தல்-மாறுதல்
தெவ்-பகை
29. வீழ்-விழுது (ஆலம்விழுது)
ஞான்றது - அசைந்தது,
தொங்கியது
30. மண்ணை - இளமை, அறி
விலான்
தத்தை-கிளி
அப்பை-ஒருவகைக் கொடி,
சரக்கொன்றை, சிறுமீன்
வகை
எல்லி-சூரியன்

- எவ்வி-வேளிர் தலைவருள்
ஒருவன்
32. உண்கா-உண்பேனா ?
உண்கோ-உண்பேனோ ?
உண்கோ-உண்பேனோ ?
கருவி-கருவியிலக்கணம்
33. ஒருதலை-உறுதி
- மொழிமாபு
35. தெள்கு-ஒருபூச்சி
37. செக்குக்கணை - செக்கின்
ஒலி
சுக்குக்கோடு - சுக்கின்
கொம்பு
38. கஃசு-காற்பலம் (நிறுத்த
லளவை)
41. ஆஅ-பசு
ஈஇ-பறக்கும் ஈ
ஊஉ-இறைச்சி
ஏஎ-அம்பு
ஒஒ - மதகுநீர் தாங்கும்
பலகை
42. ஐஇ - அழகு
ஒளஉ - கடித்தல்
43. ஆ - பசு, ஊ - இறைச்சி
ஏ - அம்பு, ஐ - அழகு,
ஒ - மதகு நீர் தாங்கும்
பலகை, ஒள - கடி
44. து - உண்
நொ - துன்பப்படு
48. ஈர்க்கு - இலைநரம்பு, மிகச்
சிறிய இழைவடிவான
குச்சி
பீர்க்கு - பீர்க்கங்கொடி
49. தார் - மாலை
தாழ் - தாழ்ப்பாள்
50. புகர் - புள்ளி
அகழ் - அகழ்தல், அகழி
51. பாருஉங்கால் - ஒப் பிடு
மிடத்து
கூவிளம் - வில்வம்
53. அஃகல் - சுருங்குதல்
56. ஐவனம் - ஒருவகை நெல்
ஒளி - யானைக்கூட்டம்,
ஒழுங்கு
ஒளவியம் - அழுக்காறு
61. கேழல் - பன்றி
கைதை - தாழை
கொண்டல் - மேகம்
கௌவை - பேரொலி
திற்றி - மேடை
தூணி - அம்புக்கூடு
தெற்றி - திண்ணை
தௌவை - தன்முத்தவள்
நடம் - நடனம்
நைகை - நைதல்
நௌவி - மான்
பைதல் - துன்பம்
போதகம்-இளமை, யானை
புலி சிங்கங்களின் கன்று
கள்
பௌவம் - கடல்
மோதகம் - உண்பொருள்
(கொழுக்கட்டை)
மௌவல் - முல்லை
63. வாளி - அம்பு
விளரி - ஒருவகைப்பண்
64. ஞாலம் - உலகம்
ஞெகிழி - தீ, சிலம்பு
ஞொள்கிற்று-இளைத்தது,
அலைந்தது
66. ங்க்களைந்தார் - 'ங' என்ற
எழுத்தை நீக்கினார்
டப்பெரிது-ட என்ற எழுத்
துப் பெரியது
67. நுந்தை - நும் தந்தை
75. உசு - உளு, புழு
முசு - ஒருசாதிக்குரங்கு

79. வெரிந் - முதுகுபுறம்
81. அவ் - அவை, இவ்-இவைய, உவ்-உவை
82. உகின் - நீண்ட டிரவகை செகின் - செகில்? மேல் தோல் விழன்-விழல்? ஒருவகைப் புல் பயின்-உட்குருத்து, பிசின் குயின் - மேகம் கடான் - ஒரு பறவையாக லாம்? வயான் - வலியன், கரிக் குருவி
- பிறப்பியல்**
83. உதானன் - ஒலிக்காற்று
85. அங்காந்து - வாயைத் திறந்து
84. அண்ணம் - மேல்வாய்
94. அணரி - மேல்நோக்கிச் சென்று
99. மிடறு - கழுத்து கண்ணுற்றடைய - அவ் விடத்தை(அண்ணத்தை) அணைந்து செறிய
102. உறழ்ச்சிவாரம் - திரிதரும் கூறு
103. முற்கு - முற்குதல்
- புணரியல்**
- புணரியல்-புணர் தற்குரிய கருவியின் இயல்பு.
104. தலை - முடிவு நால்வகைப் புணர்ச்சி - இயல்பு, மிகுதல், கெடுதல், திரிதல் ஆகிய புணர்ச்சிகள்
- 106 ஒருபுடை - ஒருபக்கம் மாட்டேறு - ஒன்றனொடு பொருத்தி யேற்றுதல்
108. நிறுத்தசொல் - நிலை மொழி குறித்துவருகிளவி - வரு மொழி
110. மகத்தாற் கொண்டான் - மகநாளில் கொண்டான்
112. மீகண்-கண்மீ. கண்ணின் மேலிடம் முன்றில்-இல்முன் - வீட்டின் முன்னிடம்
113. பனையின் குறை - பனையாகிய குறை குறை - துண்டம்
118. ஆடுஉ-ஆண்மகன் மகடுஉ-பெண்மகன் சாத்தன் - வாணிகன், ஐயனார், இவ்வுயிர் திணைப் பெயர் அஃறிணைக்கும் வழங்குவதாயிற்று.
120. நறவு - தேன் வாளா ஓதியவழி-இன்ன சாரியை என்று வடந்து கூறுதவிடத்து
121. ஆண் கோடு - பசுவின் கொம்பு மா - விலங்கு மான்கோடு - விலங்கின் கொம்பு
122. அளப்புப்பெயர் - முகத்த லளவுப் பெயர் பதிற்றகல் - பத்தாகிய அகல் பதிற்றுழுக்கு - பத்தாகிய உழுக்கு
123 அவையற்றை-அவற்றை
124. கோஒற்கு - அரசற்கு ஒருபாற்கு-ஒரு பத்துக்கு

- 125. பரணியாற்கொண்டான் -
பரணிநாளில்கொண்டான்
பணியிற் கொண்டான் -
பணிக்காலத்தில் கொண்டான்
பறம்பு - பறம்பு மலை
பாரி - ஒரு வள்ளல்
126. மகத்துக்கை - மகவி
னுடைய கை
மக - குழந்தை
127. ஆடிக்குக் கொண்டான் -
ஆடியில் கொண்டான்
128. சித்திரைக்குக் கொண்டான் - சித்திரையிற் கொண்டான்
129. குன்றக்கூகை - குன்றில் இருக்கும் கூகை
மன்றப்பெண்ணை - மன்றில் இருக்கும் பனை
ஈம் - சுடுகாடு
ஈமக்குடம் - ஈமத்துக்கு வேண்டிய குடம்
அரசக்கன்னி - அரசினது கன்னி, அரசுக்குக்கன்னி
தமிழக்கூத்து - தமிழால் நடக்கும் கூத்து
தமிழநூல் - தமிழில் இயன்ற நூல்
தமிழயாப்பு - தமிழில் இயன்ற யாப்பு
தமிழவரையர் - தமிழைப் பேசும் அரசர், தமிழ்க் குரிய வரசர்
130. வானவரிவில் - வானில் உள்ள அழகிய வில்
131. ஞெரி-நெரிசல், நெருக்கம்
முரி - ஒடிதல்
வட்டு - திரட்சி
132. பாம்பினிற்கடிது பாம்பை விடக் கொடியது
133. நிலாத்துக்கொண்டான் - நிலாஒளியிற்கொண்டான்
நிலாக்கதிர் - நிலாவின ஒளி, நிலாவாகிய ஒளி
• நிலாமுற்றம் - நிலா ஒளியையுடைய முற்றம்
134. விண்ணத்துக்கொட்டும் - விண்ணில் சுழலும்
அண்ணாத்தேரி - அண்ணா என்ற ஊரில் உள்ள ஏரி
விளவத்துக்கண் - விளமரத்தின்கண்
139. ஆல்அடை - ஆல் இலை நாடுரி - (நாழி + உரி)
நாழியும் உரியும்
141. எருவங்குழி - எருவைக் கொண்ட குழி, எருவுக்குத் தோண்டிய குழி
விளவத்துக்கொட்டும் - விளமரத்தின்கண் சுழலும் ஆயிருதிணை-அவ்விரண்டு திணைகள்
முங்கா - கீரி, ஆந்தை
142. செம்பொன்பதின்தொடி - செம்பொன்பத்துதொடி, செம்பு ஒன்பது தொடி.
குன்றேருமா - குன்றில் ஏறும் ஆமா, குன்றில் ஏருதமா
ஆமா - காட்டுப்பசு
மா விலங்கு
- தொகைமாபு
144. கருவிகளாற் செய்கை கூறும் வழி - கருவிச் சூத்திரங்களைக் கொண்டு புணர்ச்சிவிதி கூறுமிடத்து
விளக்குறுமை - விளவினது குறுமை

145. உளப்பட - ஆக
ஈற்று - ஈரமாயிற்று
ஐது - அழகிது
ஒளவியத்தது - பொருமை
யுடையது
இடிபு - இடிதல்
ஊற்றம் - அசைவின்றி
நிற்றல்
ஓக்கம் உயர்ச்சி, பெருமை,
பருமை
146. கதிர் - நெல் முதலியவற்
றின் கதிர்
147. மண்யாத்த - மண்ணால்
கட்டிய
பொன்யாத்த - பொன்னால்
கட்டிய
148. சாட்கோல் - சாணளவா
கிய கோல்
152. ஈர் - இழு, சுவர்
153. தெவ்வு - பகைகொள்ளு
154. நான்குகணம் - உயிர்க்
கணம், வன்கணம்,
மென்கணம், இடைக்
கணம்
பல்சான்றார் - பலர் + சான்
றார்
கபிலபரணர் - கபிலன் +
பரணன்
இறைவநெடு வேட்டுவர் -
இறைவன் + நெடுவேட்
டுவன்
மருத்துவ மாணிக்கர் - மரு
த்துவன் + மாணிக்கன்
பல்லரசர் - பலர் + அரசர்
கோலிகக் கருவி - கோலி
கன் + கருவி
கோலிகன் - நெசவு செய்
வோன்
வண்ணாரப்பெண்டிர் - வண்
ணாரன் + பெண்டிர்
- ஆசீவகப்பள்ளி - ஆசீவ
கன் + பள்ளி
ஆசீவகன் - சைனசமயத்
துள்ள ஒரு பிரிவினன்
குமரகோட்டம் - குமரன் +
கோட்டம்
கோட்டம் - கோயில்
155. மிக்கதிரிபு - மிகுதியாகிய
திரிபு
எட்டி - வணிகருட் சிறந்
தோர்க்கு அரசராற்
கொடுக்கப்படும் பட்டப்
பெயர்
காவிதி - உழுவித்துண்
ணும் வேளாளருள் சிறந்
தோர்க்கு அரசராற்
கொடுக்கப்படும் பட்டப்
பெயர்
எட்டிப்பூ - எட்டிக்குக்
கொடுக்கப்பட்ட பூ
எட்டிப்புரவு - எட்டிக்கு
விடப்பட்ட நிலம்
புரவு - இறையில்லாமல்
அனுபவித்துக்கொள்ள
விடப்படும் நிலம்
நம்பிப்பேறு - நம்பிக்குரிய
செல்வம்
தினை - எட்டி, காவிதி
போன்ற பட்டப்பெயர்
157. நாய்கோட்பட்டான் -
நாயாற் கொள்ளப்பட்
டான்
குர் - அச்சுறுத்தும் தெய்
வம்
வளி - பெருங்காற்று
158. வில்கோள் - விலலைக்
கொள்ளுதல்
வரைபாய்வருடை - மலை
யில் பாயும் மான் ஆடு

- புல்லணற்காளை - புல்லிய
தாடியையுடைய காளை
போல்பவன் •
159. அலிக்கொற்றன் - அலி
யாகிய கொற்றன்
புலிக்கொற்றன் - புலிபோ
லும் கொற்றன்
ஒல்லை - விரைந்து
தில்லைச்சொல் - தில்லை
என்ற சொல்
மன்னைச்சொல் - மன்னை
என்ற சொல்
கடிகா - காவலையுடைய
சோலை
பனைத்தோள் - மூங்கில்
போலும் தோள்
160. அதோளி - அவ்விடம்
அதோளிக்கொண்டான் -
அவ்விடத்திற் கொண்
டான்
எதோளி - எவ்விடம்
ஆண்டை - அவ்விடம்
அவ்வழி - அவ்விடம்
பண்டை - முன்காலம்
ஒருதிங்களை - ஒருதிங்கள்
ஒருதிங்களைக்குழவி - ஒரு
மாதக் குழந்தை
161. ஆண்டெல்லாம் - நெடிய
தன்முன் எல்லாம்
அவ்வடை - அ + அடை
162. நெடுமுதல் குறுகாத
மொழி - 'தம்' என்னும்
சாரியை
இருவிதி - குற்றெற்றிரட்
டாமையும், ஈடுகுபுள்ளி
அகரமொடு நிலையலும்
164. உரிஞ்யானு - உரிஞுக
யானனே
உரிஞ்அனந்தா - உரிஞுக
அனந்தனே
- உரிஞ்ஆதா - உரிஞுக
ஆதனே
யானன் - மரக்கலமுடைய
வன்
165. தொடி - அரைப்பலம்
கொள் - கொள்ளின் அள
வெடை
ஐயவி - வெண் சிறுகடு
களவு எடை
காணி - எண்பதில் ஒரு
பகுதி நில அளவை
முந்திரிகை - மிகச் சிறிய
நில அளவை
குறுணி - எட்டுப்படி
கொண்ட அளவை
நானாழி - நான்கு படி
166. உழக்கரை - உழக்கும்
அதன் அரைப்பகுதியும்
167. உரிக்குறை - உரியும்
அதன் குறையும்
கலப்பயறு - கலஅளவாகிய
பயறு
நாழிக்கூறு - நாழியும்
அதன் கூறும், நாழியள
வாகிய கூறு
170. பனை - முகத்தலளவுக்
கருவி
கா - துலாக்கோல், நிறுத்த
லளவுக் கருவி
பனைக்குறை - பனையின்
குறை, பனையளவு கருவி
யின் குறை
- உருபியல்
174. கடு - கடுக்காய், நஞ்சு
டைய பாம்பு
கழுஉ - கழுமரம், கழுகு
வெள திருடு, திருடுதல்
175. மகத்தை குழந்தையை
நிலாத்தை - நிலாவினை

179. கரியவற்றை - கரியவ + வற்று + ஐ
187. உரும் - இடி
189. எங்கண் - எம்முடையகண்
194. அழன் - பிணம்
புழன் - புழல்? - ஒருமீன் வகை
எகின் - அன்னம், ஒருமரம்
பூழ் - காடை' கானுங்கோழி
197. முயிறு - செந்திற எறும்பு
பகடு - எருது
202. சார், புடை - பக்கம்
203. உழை - மூங்கில்
- உயிர்மயங்கியல்
204. தடக்கை - பெரிய கை
தவக்கொண்டான் - மிகுதியும் கொண்டான்
மன்ற - உறுதியாக
அவ்யாது - அ + யாது
அவ்வழகிது - அ + அழகிது
211. உண்மன - உண்பன
மன்னிய - நிலைக்க
கரிய குதிரை - கரியன
குதிரை (முற்றுவினைக் குறிப்புத் தொடர்)
214. பலா அஞ்சிலாஅம் - பல சில
செவ்வெண் - செவ்வே
எண்ணப்படுவது. அதாவது எண்ணும்மை தொக்குவருவது
216. பஃருளை - பல + தானை
சிஃருழிசை - சில + தாழிசை
217. இருவிள - ஒலை, வேணுட்டகத்தேதார் ஊர்
(இளம், கருவூரினகத் தொருசேரி (நச்)
220. மகப்பால்யாடு - மகவுக்காக வளர்க்கும் பால்தரும் யாடு
222. தாரா - ஒரு பறவை
223. உண்ணுக்கொண்டான் - உண்டு கொண்டான்
உண்ணுக்கொற்றன் - உண்ணுத கொற்றன்
224. உவாப்பதினான்கு - உவாவும் அதன் பதினான்கு கலைகளும்
உவா - நிலா
இராஅப்பாம்பு - அராவாகிய பாம்பு
அராஅக்கொடிது - இரவு கொடியது
இராஅக்காக்கை - இராத காக்கை
இருஅவழுதுணங்காய் - இருவும் வழுதுணங்காயும்
227. கா - நிறையளவுப்பெயர்
உவாத்து ஞான்றுகொண்டான் - உவாவில் ஞாண்டான் (அத்து, ஞான்று சாரியைகள்)
இடா - அளவுப்பெயர்
230. யா, பிடா, தளா - மரங்கள்
231. ஈற்றுப் பொதுமுடிபு - நிலைமொழி யிறுதியை நோக்கிக் கூறிய பொது முடிபு
232. காயா, ஆண, நுண மரங்கள்
அங்கா - அவ்விடம்
எங்கா - எவ்விடம்
233. ஆன்தெய் - பசு தெய்
நானம்நீவி - புழுகுதலி

235. இறவுப் புறத்தன்ன
பிணர்ப்படு தடவுமுதல் -
இருமீனின் முதுகுபுறத்
தைப்போன்ற சருச்சரை
யுள்ள பெரிய அடிமரம்.
அரவணிகொடி - அரா +
அணிகொடி, அரவு எழு
திய கொடி.
பிணவுநாய்-(பிணு + நாய்)
பெண் நாய்.
237. இனி இப்பொழுது
அணி-அணியவிடம்
238. உப்பின்று-உப்பில்லாமல்
புற்கை - கஞ்சியுணவு
உண்கமா - உண்க
நாளன்றுபோகி - நாளில்
லாமல் சென்று
புள்ளிடைதட்ப-புட்களும்
இடையே தடைசெய்ய
241. காயம் - காயம் என்ற நறு
மணப் பொருள்.
246. புளிங்கூழ் - புளிப்பான
கூழ்
புளிதம் - பாற்சோறு.
247. கூதாளங்கோடு -
கூதாளி + கோடு
கூதாளி - தூதுவனை, ஒரு
செடிவகை
கணவிரங்கோடு - கண
விரி + கோடு
கணவிரி - (கணவிரம்)
செவ்வலரி
துளி - மழைத்துளி
கப்பி - ஒருவன் பெயர்
கட்டியகல்-கட்டி என்பான்
அகல்
குளி-முத்துக் குளித்தல்
இன்னினி - இப்பொழுது
அண்ணணி - மிக அணிய
விடம்
- மீ - மேலிடம்
252. பழுஉப்பல்லன்ன - பரு
வுகிர்ப்பாவடி - பேய்ப்பல்
போன்ற பருத்த நகங்
களையுடைய பருந்த அடி
265. கொண்மூ - மேகம்
258. வடுஉ - ஆடு, அம்பு, நட
சத்திரம்
தூஉ - இறைச்சி, பகை
273. ஏள - ஏகு, இடைச்சொல்
275. சே - மாடு, ஒருமரம்
276. பாடெழுந்து - பெரிது
எழுந்து
277. வேக்குடம் - வேதலை
யுடைய குடம்
278. ஏளக்கொட்டில் - அம்புகள்
வைக்கும் இடம்
283. விசை, ஞெமை, நமை -
மரங்கள்
284. பனை, அரை, ஆவிரை -
மரங்கள்
தூதுனை - ஒருகொடி
வழுதுனை - கண்டங்கத்தி
ரிச் செடி
தில்லை - ஒருமரம்
ஓலம்போழ்-ஓலையின்பிளவு
285. பனாஅட்டு-பனைவெல்லம்
விச்சாவாதி - வித்தையில்
வல்லவாதி
286. வழை - சுரபுன்னைமரம்
287. கரியவற்றுக்கோடு -
கரியவை + கோடு
கலை - ஒருமரம், மான்
289. வேட்கை - பொருள்மேற்
செல்லும் பற்றுள்ளம்
அவா - அப்பொருளைப்
பெறவேண்டும் என்று
மேல்மேல் எழும்பற்று
வேணவா - வேட்கையா
லுண்டாகிய அவா

291. கொய்யுனையமா - கெ த
பிடரியையுடைய குதிரை
292. ஒழியிசை - ஒழிந்த சொற்
களைத் தருவது
கெளளலோகொண்டான்
என்பது கொண்டுய்யப்
போயினான் அல்லன்
என்ற ஒழிந்தனவற்
றைத் தந்தமை காண்க
296. கௌ - கவ்வுதல்
- புள்ளிமயங்கியல்
300. உயவல்யானை பொருநுச்
சென்றன்ன - இளைத்த
வலிய யானை மேல்
பொருந்திச் சென்றால்
ஒத்து
306. விண்குத்துநீள்வரை -
விண்ணை முட்டும்
உயர்ந்த மலை
307. மண் - மண்ணுதல் - கழுவு
தல்
வெண்ணுக்கரை - வெண்
ணுற்றங்கரை
எண் - எள்
எண்ணப்பாறு - எள்ளேற்
றிய மரக்கலம்
மண்ணுச்சோறு - மண்ணு
லாக்கிய சோறு
308. மண்ணக்கடி - சுண்ணச்
சாந்தின் மணம்
எண்ணநோலை - எள்
ளுருண்டை
310. முரண் - முரணுதல்
அரண் - மதில் பாதுகாத்
தல்
312. கோணகோணம் -
கோணத்துள் கோணம்
கோணவட்டம் - கோணத்
துள் வட்டம்
316. அங்கை, அகங்கை - உள்
ளங்கை
317. இலம் - வறுமை
328. செம் - செம்முதல், வீங்கு
தல், தைத்தல்
நாடு - நாடுதல்
நாட்டம் கடிது - நாடு +
கடிது
329. கம் - கம்மியரது தொழில்
334. ஆன் - கூவ்விடம்
ஈன் - இவ்விடம்
பின் - பின்னிடம், பின்
னால், 7-ம் வேற்றுமை
யுருபு
முன் - முன்னிடம், முன்
னால், 7-ம் வே. உருபு
335. கான்கோழி - காட்டிடத்
துக் கோழி
344. இருல் - தேனடை
345. மின் - மின்னுதல், மின்
னால்
பின் - பின்னுதல், சடை
பன் - பன்னுதல், சொல்
(வினை)
கன் - சன்னுதல், கன்னு
ரத் தொழில்
349. ஆதன், பூதன், அழான்,
புழான் - விரவுப் பெயர்
கள்
354. எற்பாடி - எனது பாடி
யிடம்
357. பொலம்படை - பொன்னு
லாகிய படை
கொய்சுவற்புரவி - கொய்த
பிடரியையுடைய குதிரை
பொலங்கலம் - பொன்னு
லாகிய கலம்
பொலஞ்சுடர் - பொன்னைப்
போன்ற சுடர்

- பொலந்தேர் - பொன்னு •
லாகிய தேர்
பொலநறுந்தெரியல் -
பொன்னுல் ஆகிய நறிய
மாலை
பொலமலரா விரை - பொன்
னலாகிய ஆவிரை மலர்,
பொன்னைப்போன்ற மல
ரையுடைய ஆவிரை மரம்
360. மகன் தாய்க்கலாம் -
மகனுக்குத் தாயொடு
வினைந்த கலகம்
362. அவ்வாய் - அவ்விடம்
எவ்வாய் - எவ்விடம்
தாய் - தாவி
364. ஆர், வெதிர், சார், பீர்,
குதிர், துவர் - மரங்கள்
365. சார்க்காழ் - சார்மரத்தின்
வித்து (நச்)
• அக்கால் - அவ்விடம்
எக்கால் - எவ்விடம்
372. நெல் - நெல்லு
செல் - மேகம்
நெல் - கொல்லர்தொழில்
சிசால் - மொழி
374. வல் - சூதாடு கருவி,
சூதாட்டம்
376. பூல், வேல், ஆல்-மரங்கள்
377. கல் - தோண்டுதல்
துன்னல் - நெருங்குதல்,
அடைதல்
380. அஃகடிய - (அவ் + கடிய)
அவை கடியன
384. பூழ் - ஒரு பறவை
387. குமிழ், மகிழ் - மரங்கள்
394. தாமரை, வெள்ளம், ஆம்
பல் - இவை நூருயிரத்
துக்கு மேற்பட்ட எண்
களைக் குறிக்கவந்த எண்
னுப் பெயர்கள்
399. அதோள் - அவ்விடம்
எதோள் - எவ்விடம்
401. உதள் - ஒருமரம்
402. துள் - துள்ளுதல்
புள் - பறவை
வள் - தோல்
பள் - பள்ளுப் பாடுதல்,
பள்ளுப் பாட்டு
கள் - திருடுதல், கள்
406. பொன்னப்பத்தம் -
பொன்னலாகிய கட்டு
அம்பர் - அவ்விடம்
எம்பர் - எவ்விடம்
வடசார்க்கூறை - கூரை
யின் வடக்குப்பக்கம்
உசில், எலியால் - மரங்கள்
அழுக்கற்போர் - செறிதலை
யுடைய போர், பேரொலி
யுடைய போர்
தாழப்பாவை - இது
திரிந்து தாழப்பாள் என
வழங்குகின்றது
- குற்றியலுகரப் புணரியல்
408. மொய்ம்பு - வலிமை
414. தெள்குகால் - தெள்கினது
கால்
எஃகுகால் - எஃகாலாகிய
கால்
415. எட்டுக்குட்டி - (எண்கு +
குட்டி) - கரடிக்குட்டி
418. ஏறங்கோள் - ஏற்றினால்
கொள்ளப்படுதல்
வட்டம்போர் - வட்டாற்
கொள்ளும் போர்
வட்டு - சூதாடு காய்

- முரசுக்கடிப்பு - முரசு
யும் குறுந்தடி
மயிலாப்பு - ஊர்
419. கொங்கம், வங்கம் - நரடு
கார்
420. தோரை - துவரை
422. பெண்டு - பெண்
479. முதனிலை - முன்னிற்கும்
எண் (ஒன்று)
வழிநிலை யெண்கள் - பின்
னிற்கும் எண்கள்
(இரண்டு முதலியன)
481. துறைகெழுமாந்தை -
துறையையுடைய
மாந்தை
மாந்தை - சேரநாட்டின்
கண்ணதோர் ஊர்
பூக்கேழ்ஊரன் - புவை
யுடைய ஊரன்
483. நறவங்கண்ணி - (நற +
கண்ணி) நறவம்பூவா
லாகிய மாலை
- கள்ளி - ஒரு செடி
புண்ணை - மரம்
ஆர்-ஆத்திமரம், ஆத்திப்
பூ
கால் - வாய்க்கால்
காலம் பெருந்துறை -
வாய்க்காலிடத்துப் பெரிய
துறை
483. வேர்பிணி வெதிரத்துக்
கால் பொருநரலிசை -
வேரால் பிணிக்கப்பட்
டுள்ள வெதிர மரத்தில்
காற்றுப்பொருவதால்
உண்டாகும் ஒலியிசை
வெதிர - மூங்கிற் சாதியுள்
ஒன்று
சோண்டு - சோழன் +
நாடு
மலாடு - மலையமான் +
நாடு
பொதியில் - பொது + இல்